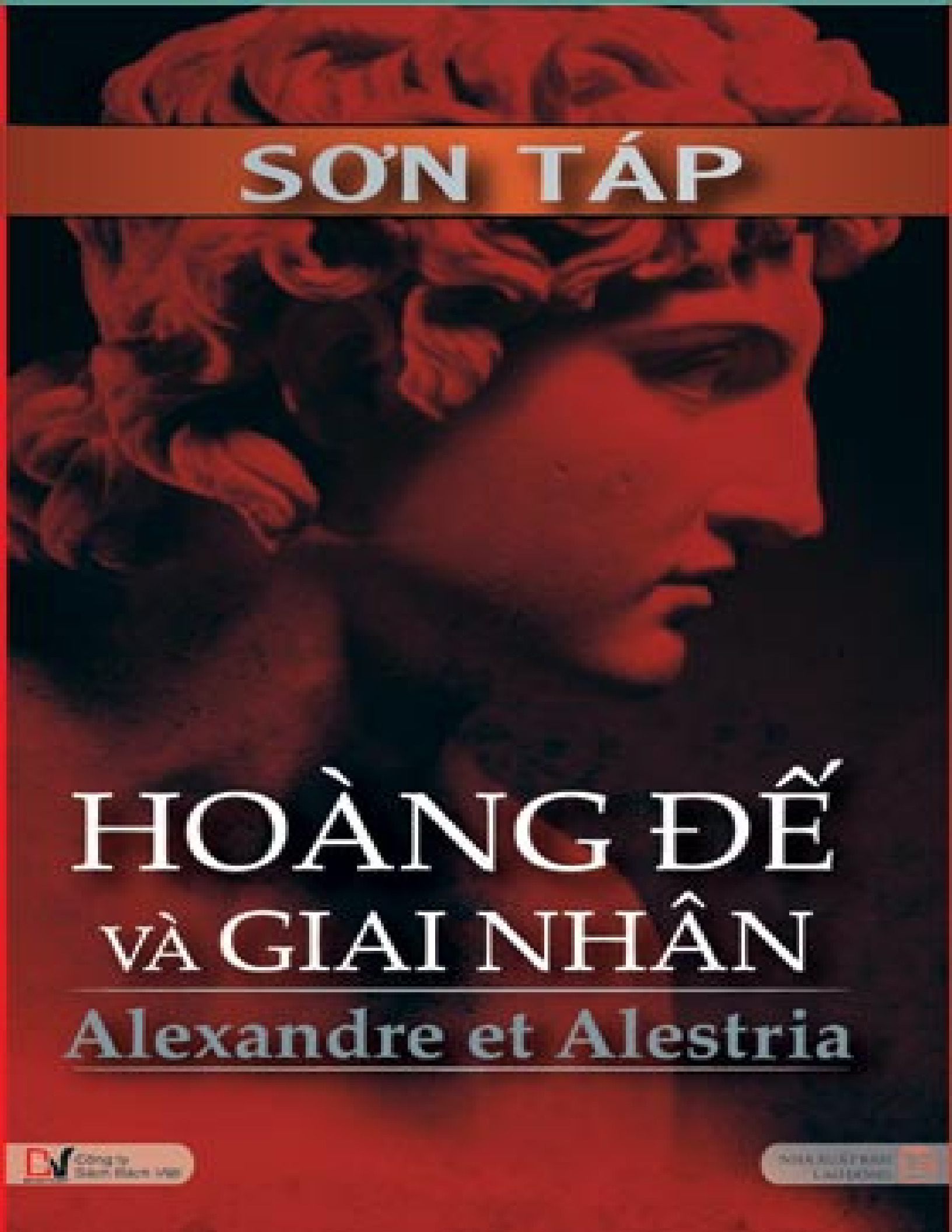
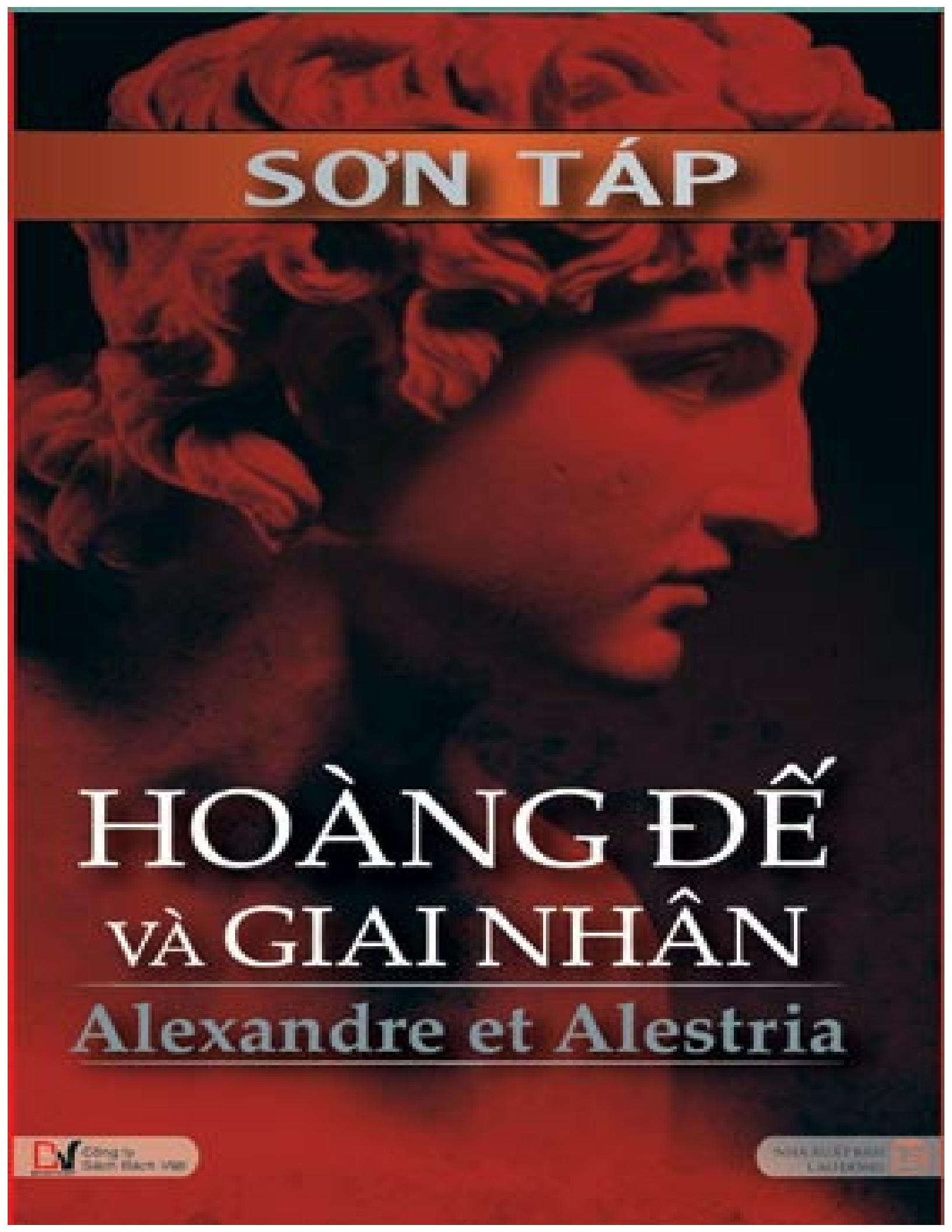

SƠN TÁP

HOÀNG ĐẾ
VÀ GIAI NHÂN
Alexandre et Alestria

SƠN TÁP

HOÀNG ĐẾ
VÀ GIAI NHÂN
Alexandre et Alestria

HOÀNG ĐẾ VÀ GIAI NHÂN

Cuộc tình huyền thoại của Alexandre Đại Đế kiêu hùng lừng danh với Alestria, Nữ hoàng của các nữ chiến binh Amazone bí ẩn được Sơn Táp tái hiện trong tiểu thuyết Hoàng đế và giai nhân với thủ pháp đồng hiện, lối kể chuyện như thổi miên, văn phong giàu hình ảnh, bút pháp đặc biệt sâu sắc, mãnh liệt và lãng mạn. Những sử liệu về hai nhân vật vốn được lưu truyền trong dân gian qua cổ sử này được Sơn Táp thổi hồn, vì thế những tình tiết của Hoàng đế và giai nhân không đơn thuần chỉ là những sự kiện lịch sử mà đã trở thành những chi tiết nghệ thuật thể hiện sự sáng tạo tuyệt vời của một cây bút tầm cỡ. Những bước chân chinh phạt bạo liệt, thông minh, dũng cảm, không biết đến mệt mỏi; những thử thách lạ lùng nhất; những khát vọng yêu đương mê đắm cháy bỏng nhất; những giọt nước mắt ái tình hạnh phúc mãn nguyện trong cay đắng bi kịch... Dưới ngòi bút của Sơn Táp, tất cả lại hiện lên sống động trong cuộc đời của Alexandre Đại Đế, một con người với những tính cách “bay trên ngọn lửa”: một anh hùng có một không hai trong lịch sử, “vua của tất cả các vị vua”

Ta, Alexandre, ta sẽ sinh ra những khung cảnh hùng vĩ, những đô thị giàu sang, những con người kỳ tích. Nước mắt của họ sẽ thật lạ kỳ, ngựa của họ tuyệt hảo, ngôn ngữ của họ độc đáo. Họ sẽ tiến lên chinh phục mặt trời... Họ sẽ quên những thị thành và lạnh lùng trước những trái tim mà chiến mã của họ giày xéo. Họ sẽ cất cánh bay. Họ sẽ đưa nhau tiến lên nhanh hơn nữa, đến nơi tận cùng thế giới...

Ta, Alexandre, được sinh ra dành riêng cho những huyền thoại của các nền văn minh, dành riêng cho thế giới rộng lớn. Ta chạy, ta phi nước đại, ta bay đến xứ sở của những pharaon.

Lời dịch giả

Để lại sau lưng hàng loạt thành phố cùng tên Alexandrie rộng lớn, Alexandre Đại Đế, người được mệnh danh là “Vua của toàn cõi Á châu”, đã dệt nên tấm thảm chinh phạt rộng lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Ông đã mở rộng biên giới đế quốc Macédoine của mình từ Hy Lạp, Ba Tư, Ai Cập... đến Assyrie, Bactriane, Alexandrie Eskhaté.

Alexandre Đại Đế không những là nhà chiến lược quân sự vĩ đại nhất trong lịch sử cổ đại mà còn là người đầu tiên chủ trương hòa hợp trên diện rộng: từ việc dùng người ngoại quốc trong hệ thống tướng lĩnh của mình, từ chủ trương phổ biến rộng rãi trang phục và phong tục Ba Tư... đến việc khuyến khích, tác hợp hôn nhân cho những binh lính với những cô dâu bản địa... Tất cả đều là những bước tiên phong lạ lẫm so với thời bấy giờ (~356 - ~323 TCN). Chính người vợ yêu dấu của ông cũng không phải là người Macédoine, cuộc tình ái của ông với một người con gái mà lịch sử ghi là Công chúa Roxane xứ Batriane thực chất là thiên tình sử độc đáo và đầy nước mắt của một Alexandre Đại Đế kiêu hãnh lừng danh với Talestria, Nữ hoàng của các nữ chiến binh Amazone bí ẩn.

Với phong cách sử dụng biện pháp đồng hiện điêu luyện, văn phong giàu hình và lối kể chuyện thổi miên, nhà văn Sơn Táp đã tái hiện lại cuộc đời độc nhất vô nhị của Alexandre Đại Đế. Từ bi kịch của cha mẹ đến những tính cách bay trên ngọn lửa của chính mình, là căn cứ hình thành nên một vị vua có một không hai trong lịch sử nhân loại.

I

Ta, Alexandre xứ Macédoine, con trai Philippe, vua của các vị vua, người chinh phục các

thành bang Hy Lạp, ta đã ra đời trong một đêm hỏa hoạn.

Đền nữ thần Artémis cháy rụi. Những tia lửa đỏ rực, rừng rực trập trùng khói cuộn nuốt gọn bầu trời. Từng đám mây dày đặc ập xuống khu làng, nơi những người dân phút trước còn đang say giấc, thành linh hoảng hốt tán loạn trước cơn tức giận của vị nữ thần Chiến tranh.

Những ký ức đầu tiên ta có là khi chạy tới đỉnh đồi. Cho ta ăn vận như con gái, mẹ chơi đùa với ta giữa đồng hoang tàn. Những tảng đá cháy đen cháy đỏ vùi lẫn trong cỏ. Hoa dại phảng phất vị ngây ngây trong gió. Mặc váy trắng, thắt hai bím tóc, mang dép lông vàng, ta nhảy lò cò trên những bậc thềm đổ nát, ú tim sau những hàng cột ngủ yên, và cười như nắc nẻ khi những tên nô lệ đi ngang qua mà chẳng nhìn thấy ta. Mẹ nhìn ta âu yếm. Mẹ kể ta nghe chuyện một đền thờ ngã quỵ dưới chân ngọn lửa hung tàn. Mẹ dạy ta chỉ có lửa là không bao giờ bị hủy hoại.

Thời niên thiếu, đã có lần ta trở lại ngọn đồi này, nơi những hoang tàn phế tích đến lượt mình cũng không còn nữa. Một đền thờ mới đang được dựng lên với những họa tiết trên cột trụ, hình điêu khắc trên trán tường phía trước và trong những mái vòm. Cha ta nói Artémis và Apollon là anh em sinh đôi. Mang sẵn áo quần, vũ khí trên người và được sinh ra trước. Artémis đã giúp mẹ mình sinh ra Apollon. Sợ hãi những đau đớn trong khi sinh nó, Artémis sẽ chẳng bao giờ chịu mang thai. Cha ta nói ông muốn dâng hiến đền thờ này cho Apollon, bởi việc ta ra đời đã đánh dấu chấm hết cho một thế giới ngập tràn ánh trắng của những nữ thần Thi ca trinh trắng và của những kẻ thơ thần say sưa. Với ta, thời đại của mặt trời, của những chiến binh chinh phục, của những người tình sẵn sàng hiến dâng mình cho tiếng hét của chiến tranh, đã đến.

* * *

Ta, Alexandre, tên ta hàm ý sự tái lập nam tính và bảo trợ chiến tranh, ta sinh ra là hoàng tử một vương quốc của nông dân và các chiến binh. Philippe ban phát ngọc ngà châu báu cho những gia đình sinh con trai. Cha ta sẽ dạy và rèn Hoang de va giai nhân - Son Tap luyện chúng kể từ khi lên sáu. Đặc phái của triều đình khảo sát các ngôi làng mỗi năm một lần, vào dịp lễ tế thần Zeus. Trong số những đứa con trai, họ sẽ chọn ra những đứa tráng kiện nhất, khéo léo nhất để rèn luyện thành những chiến binh thượng đẳng trên mặt đất này.

Có một người lính trong nhà là một niềm vinh dự tốt cùng. Mỗi gia đình Macédoine đều có ít nhất một người lính. Những bậc cha mẹ đầu tắt mặt tối ngoài đồng nhưng có con trong quân đội, đều được cha ta ban cho một khoản trợ cấp đáng kể. Cha ta hứa hẹn sẽ cho họ những khoảnh đất đáng mơ ước trong những thành quốc chiến bại. Cha ta đã biến chiến tranh thành

cơ hội làm giàu cho tất cả mọi người.

Tiền không đổi được sức mạnh. Không có gì đáng giá hơn sức mạnh con người. Dân Macédoine xưa nay vẫn làm giàu nhờ sự hiếu chiến và thông thạo binh đao của mình. Những thành bang lân cận trả tiền để họ chiến đấu chống kẻ thù của mình và chết thay cho mình. Cha ta cấm điều này. Cha ta giải thích với lính tráng rằng mạng sống của người Macédoine là vô giá và bán sức mạnh nghĩa là đánh mất vàng bạc.

Khi ta ra đời, dân xứ ta chiến đấu vì vàng bạc và cha ta chiến đấu vì quyền lực. Sự chia rẽ giữa các thành bang Hy Lạp đã cho cha ta cơ hội áp chế tất cả, hết như Agamemnon thời thành Troie. Philippe thống trị Athènes, Thèbes, Spatar, trong lúc xung quanh có vô số kẻ muốn hãm hại mình để tiến ngôi. Khi mang thai mẹ ta lúc nào cũng phải lẩn trốn, tự giấu mình và giấu ta, bởi bà tin có kẻ tìm mọi cách không cho Philippe có hậu duệ.

Ta, Alexandre, con trai vua xứ Macédoine và mẹ Olympias, con gái vua xứ Epire, hiện thân của Achille và Zeus, ta sinh ra trong một ngôi làng nghèo khổ gần đền Artémis. Apollon là thần bảo trợ của ta.

* * *

Hồi xứ sở Macédoine, ta sinh ra vì những đỉnh núi cao và những thung lũng sâu của Người. Ta lớn lên giữa rừng rậm và đồng bằng của Người. Từ bé ta đã đua ngựa và biết thì thầm tiếng ngựa, thứ tiếng có vô số từ ngữ đặc tả sức mạnh và tốc độ. Sớm mai, từ chiếc ghế trên sân thượng trong cung điện màu trắng của mình, ta quan sát những phụ nữ mang tạp dề đủ màu, quần váy đỏ và lụa cườm lên đồi cao. Trời xanh thẫm và mây lướt nhẹ nhẹ, phác họa những bóng tối và chuyển di trên nền đất. Ta chăm chăm nhìn đường chân trời. Biển thật xa, xa hơn cả nơi có quầng sáng lúc bình minh. Ở đó có Neptune đang thổi tù và, gọi dậy những cơn bão biển, có Achille đang tiến về Troie, vùng đất sẽ mang chàng về cho Thần Chết và biến tên chàng thành bất tử, ở đó có Ulysses đang lang thang từ thành này sang đảo nọ, bị tiếng hát của những nữ thần mê hoặc. Ulysses, Ulysses, chàng cũng sẽ được ngợi ca.

Mẹ đến, bím tóc đen dài quấn quanh đầu và mặc đầm trắng. Mẹ ôm ta vào lòng và để mùi hương của Người bao phủ lấy ta. Ta cuộn tròn trong lòng mẹ, thích thú như con ong nhỏ tìm được mật quý trong một bông hoa lộm lổ xứ Macédoine. Mẹ thật trẻ, thật đẹp, đẹp như con gái của những vị thần mà mẹ thường kể những chuyện vui của họ, đẹp như con gái của những anh hùng mà mẹ hay ngâm ngợi trong những khúc tráng ca. Giọng mẹ ngọt ngào biến những cuộc chiến đẫm máu thành những lời thì thầm yêu thương, biến loài quỷ dữ nơi vực thẳm

thành những đôi chim gù trong nắng mật. Mắt mẹ chìm trong một đại dương nào không biết. Ta thấy mẹ ta cười buồn bã, ta thấy mẹ ta khóc khôn nguôi. Tim mẹ trĩu nặng điều gì bí mật.

Ta không thể nào hiểu nổi máu hiếu chiến của những gã đàn ông. Với ta, không có gì dễ chịu hơn những mảnh vải mềm mại, những viên đá đủ sắc màu, nụ cười của những cô gái thanh tân. Mùa hè, cái nóng nhấn chìm cả thành đô. Ta nằm dài dưới bóng những cây cam, gối đầu trên bụng mẹ. Những kẻ nô lệ đốt cỏ để trừ sâu bọ và phe phẩy những tán quạt mát cho ta. Mùa đông, trong cái điện dài thênh thang này, nỗi cô đơn của ta cũng thênh thang không kém. Lâu đài trống vắng lại giọng mẹ hát. Chính giọng hát này đã dạy ta đời sống và tên gọi của cây cỏ chim muông. Ta uống giọng mẹ như uống dòng sữa ngọt ngào.

Nông phu mang đến cho ta những con thú bị thương: những con chim gãy cánh, những con chó gãy chân, những con khỉ con không mẹ, rắn và ong. Mẹ Olympias chăm sóc tất cả, và ở bên mẹ, chúng dần bình phục.

Mẹ dạy:

- Khi muốn nói chuyện với một loài thú, con đừng động dậy. Con đừng nhìn chúng. Hãy nhìn vào một nhánh cỏ, một thân cây, một góc trời. Hãy quên con là Alexandre đi. Hãy để ý nghĩ của chúng tìm đến với con.

Đã có lúc ta hiểu tiếng nói của cóc nhái, của dê ngựa và của rắn rít nhiều hơn tiếng người.

* * *

Những gã đàn ông đang trở về. Từ xa vang lên tiếng những bước chân vội vã, tiếng hò hét, tiếng cười la. Mùi rượu, mùi mồ hôi, mùi vũ khí lan rộng dần. Cửa bung mở, cha ta xuất hiện. Ta thụt thò sau những bức rèm. Con mắt kỳ dị của lão nhìn ngang dọc căn phòng và làm ta rúng tim. Nếu Philippe vui, lão sẽ tóm chân ta trong đôi bàn tay khổng lồ và tung hứng ta trong không khí. Nếu Philippe say, lão sẽ trói ta trong những lọn tóc của lão và phá lên cười. Lão xé toạc bộ đồ con gái của ta, gọi ta là thằng con ngoài giá thú, lúc nào lão cũng toan ném ta vào chuồng sư tử. Mẹ chạy lại cứu ta, nhưng lão lôi ta lên cổ lão. Tóc lão bốc mùi thật ghê. Những tràng cười của lão làm ta chết điếng, toàn thân ta run lập cập. Lão mắng chửi mẹ Olympias và dòng tộc của mẹ. Lão dọa sẽ bẻ cổ những con đàn bà lăng loan và chôn sống những thằng con roi. Lão mắng mẹ ta là đồ phù thủy, kết tội mẹ ta lập kế hại lão và muốn chiếm ngôi của lão. Lão chỉ vút ta xuống đất sau khi đã làm mẹ ta khóc và làm ta chết khiếp.

Các chiến binh đã ngồi vào bàn và những phuy rượu nổi đuôi nhau dọc hành lang. Thịt bò rô ti, đặt trên những đĩa vàng, bắt đầu được mang vào phòng khoản đãi. Trong ánh sáng mờ mờ của đuốc, những cái miệng sọc sọc ngang nhai ngấu nghiến và nuốt ừng ực rượu nho và ô liu. Cha ta ngự trên ngai. Dưới hàng lông mày đỏ rậm, một ngọn lửa đang hừng hực cháy giữa đôi mắt kỳ dị ấy. Lão nói không ngớt về những chiến cuộc sắp tới, những vương quốc và quốc vương phải quy hàng. Nấp sau một cây cột, ta nghe tất cả, những tiếng gầm của lão mê hoặc ta dù ta chẳng hiểu tí tẹo gì. Những giọng nói sang sảng. Một tay Philippe nốc rượu ừng ực vào cuống họng, tay còn lại moi ruột một con bê. Lão nốc như bợm và ăn như mọi rợ. Lão không biết thỏa mãn là gì, điều đó đến quá chậm. Lão chỉ thích những hoan lạc nhanh chóng và nối tiếp nhau.

Khi bọn nô lệ phát hiện ra ta, chúng bắt nhốt ta vào phòng. Ngồi chống cằm bên cửa sổ, ta thấy ánh sáng nháy nhót trong thành. Cả thành Pella đang mở hội cùng Đức Vua của nó. Những khi ánh trăng sáng tỏ, ta hay thấy bóng những người đàn ông ở trần chạy qua vườn. Họ nổi đuôi nhau nơi những bụi rậm và biến mất sau những hàng cây. Một ngày nọ, bọn nô lệ quên khóa cửa và ta lẻn được ra ngoài. Ở một hành lang, ta phát hiện Philippe, quần áo rách nát. Lão đang đánh nhau với một chàng thanh niên. Cả hai đều đang rên rỉ. Khung cảnh làm ta chết lặng. Cơ đùi và bụng của cả hai làm ta ngạc nhiên đến nỗi không thể rời mắt khỏi họ. Cha ta rú lên từng hồi làm ta khiếp đảm. Ta vừa khóc vừa chạy bắn vào phòng rồi nấp dưới gầm giường.

Vị chúa tể biến mất trong nhiều tháng. Cuộc sống trở lại nhịp điệu yên bình của nó. Ta không muốn làm đàn ông. Ta không muốn giống Philippe. Ta thích tóc bím và quần áo con gái, ta chỉ thích học những môn ta thích: nhảy múa, đánh đàn, làm thơ, chơi bắn bi và chơi với cỏ cây. Nhưng rồi kẻ bạo chúa trở về, hiếu chiến hơn, hung bạo hơn, say máu hơn bao giờ hết. Mẹ Olympias lại khóc. Philippe lại gầm rú. Ta lại run lấy bầy, nhắm tịt mắt và bịt chặt tai. Những xỉ vả của cha ta và những tiếng la của mẹ ta mỗi khi bà bị đánh đập lại giáng xuống đầu ta. Hỡi mẹ Olympias, Philippe đã say mê sắc đẹp và dòng giống của Người. Hỡi mẹ Olympias, Philippe đã giết chết cha Người và cướp Người khỏi quê hương! Philippe, tên bạo chúa không phải là cha ta. Một thanh niên Hy Lạp đã yêu Người và Người đã mang thai ta. Hỡi mẹ Olympias, xin Người đừng khóc! Ta sẽ trả thù.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Khi ta lên sáu, Philippe tách ta ra khỏi mẹ. Một chiếc chiến xa trở ta ra khỏi thành và ta ở lại trường Hoàng gia, nơi ta học cách chiến đấu như mọi đứa con trai Macédoine khác. Những tiếng nức nở của mẹ Olympias còn vọng vọng bên tai khi ta ngập ngừng bước qua vòm cổng. Bọn con trai các thủ lĩnh và quý tộc xa lánh ta và lạnh lùng soi mói ta. Ta dừng lại trước đứa gần nhất. Nó cúi đầu.

- Cậu là con trai hay con gái? – Ta hỏi.

- Con trai, - nó trả lời.

- Cậu tên gì?

- Hephaestion.

Ta thích ngay cái rụt rè của nó, mùi hương và giọng nói của nó. Ta nhanh chóng có được tình bạn trung thành của kẻ sẽ bảo vệ ta mãi mãi về sau.

Ở trường, ta nhỏ nhất và yếu nhất. Bọn con trai bắt chước sự thô bạo của cha chúng nó, và bước đi với vẻ bệ vệ. Chúng chọc ghẹo ta, xô đẩy ta. Ở gần những đứa cơ bắp, càng ngày ta càng chai đá. Ta đóng vai kẻ bị khuất phục giống như mẹ Olympias và lấy lòng bọn con trai bằng những nụ cười ngọt ngào. Ta thích nét đẹp nam tính thuần khiết hơn là nét đẹp do luyện tập thể thao. Thế giới của bọn con trai dần làm ta quên đi cái cảnh địa ngục của những gã đàn ông què chân, cụt tay, chột mắt, sẹo ngang sẹo dọc.

Philippe cho ta hay một ông thầy sắp đến để dạy ta đường ngay lối phải. Lão còn nói rõ đã mời ông thầy này đến để uốn nắn lại những xiêu vẹo lệch lạc mà mẹ Olympias đã gieo vào ta. Một buổi sáng mùa xuân, Aristote xuất hiện trong bộ áo trắng ngắn tay. Nấp sau một cây ô liu, ta cảm ghét cái lão kia đang lăm lăm dạy dỗ ta theo mẫu khuôn Hy Lạp nọ. Rồi lão sẽ phát giác ra những cuộc trò chuyện cùng chim muông và bản tính giống con gái của ta. Rồi lão sẽ trừng phạt ta, sẽ hành hạ ta đến chết mất thôi. Lão đến để trui rèn ta đó mà.

Ngồi trên một chiếc ghế đá, Aristote gọi tên Alexandre. Hephaestion kéo ta rồi đẩy ta ra thật mạnh. Trước mặt vị triết gia, ta cúi gằm, tay để sau lưng. Ta nhìn chăm chăm một đàn kiến đang tha mồi về tổ. Rồi giọng Aristote cất lên. Đó là lần đầu ta nghe giọng Hy Lạp chuẩn mực.

- Macédoine chỉ là một ngôi sao trên bầu trời đêm, con có biết không?

Ta ngẩng mặt lên.

Aristote thu phục ta bởi nét đẹp trong ngôn từ và cái thần thái trầm tĩnh của ông. Ta được ngắm một vóc dáng chẳng có vẻ gì giống những chiến binh mà ta đã lớn lên cùng. Là một triết gia, ông chẳng cần đến những bài luyện nhà binh, thế mà da sáng bóng, bụng săn chắc, ngực nở nang đầy đặn, tất thảy ông đều có. Aristote còn là minh chứng cho sự phong phú của thế giới. Có những người còn mạnh hơn những chiến binh. Có những thành thị còn đẹp hơn Pella này.

Trong bóng râm của những hàng hiên, Aristote trải bản đồ ra. Ông lấy một cành ô liu vạch những con đường và bờ biển. Hết nước này qua nước khác, ông truyền cho ta niềm đam mê địa lý. Da thịt ông thơm tho và khuôn mặt ông tỏa rạng. Chưa ai trước ông thể hiện được những câu cú như vậy, rõ ràng và chuẩn xác. Aristote là một thợ hồ biết xây dựng tâm hồn. Ông đào sâu những nền móng mà mẹ Olympias đã thiết đặt và dựng lên những trụ cột.

Toán, Luận lý, Thần học mài dũa tinh thần. Ta hiểu ra chẳng phải một mình những vị thần trên đỉnh núi Olympias hay những anh hùng với chiến công lẫy lừng có thể viết nên lịch sử. Mặt đất này không dành riêng cho chó ba đầu, bò tót hay tiên cá. Con người đã dựng lên ở đó những vương quốc, những thành bang, những nhà nước. Bên kia những thần chú và bùa yểm có ngữ pháp, giải tích và luận lý. Bên kia nghệ thuật thần thánh là trật tự cân đối, và còn có một cuộc tìm kiếm sự hài hòa và thông thái giữa một bên là xấu xa và bên kia là phẩm hạnh của mọi thứ trên đời, được gọi là nghệ thuật chính trị.

* * *

Những quân đoàn Macédoine làm mặt đất dậy sóng. Ở đầu rừng gươm ngọn giáo này, cha ta đi tiên phong, không bao giờ biết lùi bước. Lão chỉ trở về Pella trong những dịp lễ lớn. Đầu đội nguyệt quế, chân mang dép viền vàng, lão ngự lên ngai vàng giống hệt Zeus ngự trên đỉnh Olympia. Tóc đã vàng hoe dưới ánh mặt trời, bộ râu che phủ một làn da đã sạm đi trong sương gió, bộ áo trắng che đôi vai phô ra một cánh tay cuộn cuộn cơ bắp đầy những vết sẹo gươm đao, Đức Vua chế giễu ta trước mặt dân đen. Lão nói ta gầy và gốc gác như một đứa con gái. Lão tóm lấy tay ta và đặt lên những vết sẹo của lão. Lão tuyên bố sẽ dạy cho ta biết nam nhi là gì và dũng mãnh là gì.

Những cuộc chèn chén không làm nguôi cơn khát lạc thú của lão. Lão nuôi sư tử và tổng những kẻ tù nhân xuống mương. Lão ra lệnh cho ta đi theo lão để rèn luyện tinh thần cho ta. Những con quái vật gầm rú và nhảy bổ lên những con người gần như trần truồng. Hiếm khi có người nô lệ nào cầm vững vũ khí để chống trả những con sư tử cái vốn hung tợn hơn cả những

con đực cùng loài. Cha ta cười khoái trá. Lão chồm chồm tới và đứng bật dậy khi có một bộ ruột bị phanh ra. Kế bên lão, ta không còn run nữa. Mẹ Olympias đã dạy ta không còn biết sợ. Bà dạy ta khi cơn bão ập xuống cần phải bình tĩnh và giữ vững bàn chân trên mặt đất. Bởi mặt đất, không có gì làm nó rung chuyển, không có gì phá hủy được nó. Nó là nguồn cơn của sức mạnh. Đó là bí mật của Achille, tổ tiên của chúng ta, người bất khả chiến bại khi nào bàn chân còn chạm đất. Buổi diễn kết thúc, lão nhổ nước bọt, tay túm tóc ta, vừa lay mạnh đầu tóc ta vừa cười phá lên. Mặt trời đang lặn. Lễ hội bắt đầu. Đức Vua sẽ nhanh chóng chìm ngập trong cơn say sưa quên trời quên đất. Lão vung rượu vung kiếm dọa ta. Lão gọi ta là con hoang rồi hỏi đám lính ta là con ai. Giọng lão vang lên. Đám lính cười ha hả, kẻ nào cũng coi ta là con gái.

Ta đã lớn. Ta không khóc nữa. Ta đã học cách rèn sức chịu đựng. Một ngày nọ, kẻ nô lệ sẽ giết chết chúa sơn lâm. Một ngày nọ, Alexandre sẽ đánh bại tên bạo chúa.

Chiếm đoạt thân thể và vò nát tâm hồn Hoàng hậu xong, Philippe sẽ bỏ rơi bà, kẻ không còn quyến rũ được lão nữa. Thoát khỏi gã đàn ông quỷ dữ, Olympias co mình trong sự an ủi của những phụ nữ và gắn bó với một cô hầu trẻ mà bà giữ trong phòng mình. Olivia dịu dàng và xanh xao. Đôi môi đỏ hồng của Olivia ve vuốt trên mặt bà giúp bà quên đi cuộc sống đọa đày mà bà đã chọn lựa.

Một ngày nọ, Đức Vua đang say lại bắt gặp Olivia trong vườn bèn cưỡng hiếp nàng. Váy còn nhuốm máu và đầy tử nhục, kẻ nô lệ nọ đã trẫm mình xuống một hố sâu. Bởi nàng trung thành với vẻ đẹp và trình tiết của mình. Olympias buồn đau, oán hận và căm thù chất ngất. Olympias vừa đập vào ngực mình, vừa bứt tóc, vừa nguyện rửa lão vua. Bà chạy chân trần đến bên bờ thành và toan gieo mình vào khoảng không bên dưới. Lũ lính canh níu bà lại. Vua ra lệnh nhốt bà. Tin đồn loan đi nhanh chóng: rằng Hoàng hậu đã phát điên.

Vì việc đó, ta phải trở về từ trường Hoàng gia, ta quỳ bên và gọi tên bà. Bà không còn nhân ra ta nữa. Bà điên loạn trong mái tóc xõa và bộ váy như nhuốc. Ta đặt tay lên trán bà. Bà rùng mình lẩm bẩm gì đó. Ta vẫn không cử động. Ta nói chuyện với bà qua lòng bàn tay. Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt bà, rồi nước mắt bà giàn giụa. Ta kéo bà đến bên ta và bà theo ta ra khỏi nhà tù dưới lòng đất. Bà trở về căn phòng của mình và nằm ngủ trên giường nơi Olivia không còn nữa. Ánh mắt Olympias tránh né ta. Nước mắt bà chảy trên ngực ta, nhưng nỗi đau của bà ta không hiểu hết được. Cơ bắp của ta đã trở cứng. Ta đã biết chiến đấu và nhận vết chém đầu tiên. Ta không còn biết thương hại nữa.

Tại sao lại đau đớn? Tại sao lại sướng vui? Tại sao đàn bà và trẻ con lại khóc? Tại sao con

người say sưa với nhau và giao cấu với nhau?

Aristote không trả lời ta. Đêm đã khuya, không trăng sao, chỉ ngập hương thơm và những tiếng côn trùng.

Aristote nói với ta:

- Con là ngôi sao duy nhất trên bầu trời. Con mang trong mình màu đen, màu đỏ, màu vàng, màu xanh, màu tím, màu trắng, màu lam, đủ bầy màu mà D miurge    khởi tạo nên các v  sao.

Ta mở to mắt. Ta ráng tìm ra trong bầu trời những nguồn sáng huyền bí. Con người, cũng giống những cánh bướm, những ngọn đèn đom đóm hay những cánh chim, lúc lấp lánh trong veo, lúc mờ đục, tự trang sức cho mình bằng những ánh lửa nhỏ, dập d u bên ta,   u xuống vai ta để rồi cũng bay đi mất.

Cha ta muốn ta trở thành một chiến binh. Mẹ ta gọi ta là con trai các vị thần. Aristote muốn ta trở thành một quốc vương tốt đẹp và đức   . Ta chẳng muốn trở thành ai trong cả ba Alexandre   .

Những thư tịch cổ trên giấy papyrus    kể cho ta nghe về những kim tự tháp, những tượng nhân sư, những con thuyền buồm màu t a. Ta thuộc về biển cả, sa mạc, rừng r m và núi lửa.

Không c   Homère chắc những kỳ tích của loài người    thành ra mây khói. Không c     ng, các vua làm sao trở thành bất tử? Ta, Alexandre sinh ra những khung cảnh hùng vĩ, những    thị giàu sang, những con người kỳ tích. Nước mắt của họ sẽ thật lạ kỳ, ngựa của họ tuyệt hảo, ngôn ngữ của họ   c   o. Họ sẽ tiến lên chinh phục mặt trời. Trên những cuộc du hành mãnh liệt, họ sẽ không c  n thấy   i và khát. Họ sẽ bỏ ngoài tai những tin đồn và vu khống. Họ sẽ quên những thị thành và lạnh l  ng trước những trái tim mà chiến m   của họ gi  y x  o. Họ sẽ cất cánh bay. Họ sẽ   a nhau tiến lên nhanh hơn và nhanh hơn nữa, đến nơi tận c  ng thế giới.

Ta sẽ là một thi sĩ.

* * *

Cơ thể ta đang thay   i. Cơ thể ta làm ta buồn r  u. Bên sông, ta đứng trần truồng, xấu hổ v   lũ lính đứng trên thác nước    ngừng hò hét để quay sang nhìn ta. Ta không c  n nét mảnh kh  nh của con g  i nữa. Vai, hông và m  ng     s  n chắc lại v   những bài luyện tập. Tóc xo  n nâu và đen l  t ph  t trên khuôn mặt không c  n cái tròn tr  nh thời con n  t nữa. Ta nh  y xuống nước

để giấu cơ thể mình. Hephaestion đến gần cho ta hay chuyện viên chỉ huy đoàn quân mời chúng ta tham gia trò thủy chiến. Nổi then thùng xen lẫn phần nô xâm chiếm lấy ta. Ta lặn xuống sâu để che giấu thân thể của mình. Lau sậy lao xao trong gió, những cánh chim đâm sầm vào những xoáy nước rồi bất chợt vút lên cao về phía những hàng cây. Trong ta chợt đau nhói không tả xiết. Có điều gì đó sẽ đến, ta đã cảm nhận được từ đó cả nỗi sợ hãi và niềm sướng vui.

Hephaestion luôn bảo vệ ta. Hephaestion luôn cáu giận khi ta nói chuyện với những đứa con trai khác. Hephaestion đã hờn dỗi ta nhiều ngày trước khi trở lại. Bọn học viên nội trú và những đứa lớn hơn, to cao và hung dữ, không chọc ghẹo ta nữa. Chúng tranh thủ cơ hội để nịnh nọt ta và để ta thắng trong các cuộc so tài chiến đấu. Bù lại sự nhún nhường này, đến lượt mình, chúng đòi ta phải kì cọ lưng cho ta chúng ở bãi tắm. Carateros là đứa duy nhất còn đánh ta. Nó không ngại ngần cào cấu và giáng cho ta những cú thật đau những lúc đánh nhau. Về lãnh đạm của nó kích động ta. Ta đi kè kè bên nó, cười với nó và nhìn nó say đắm, điều này làm Hephaestion nổi giận. Hai thằng đánh nhau chẳng vì điều gì cả. Chúng thậm chí đã có lần rút kiếm, dọa giết nhau. Đứng dựa vào một cây cột, ta ưu tư nhìn cuộc cãi cọ.

Ta thật đẹp, ta biết điều đó. Khác với những đứa con trai sinh ra để chiến đấu và giết chóc, ta chỉ có vẻ đẹp để tự bảo vệ và hòa nhập với chúng. Ta tìm cách làm vừa lòng tất cả những ai ta gặp. Làm người khác vui lòng, tức là lẩn trốn, cũng chính là chế ngự.

Ta đã hiểu ta không còn như xưa nữa khi một lần nọ, chiến thắng trở về. Philippe im lặng quan sát ta đang đi tới gần. Trong bữa tiệc, lão cho ta ngồi kế bên mình và khen ta nức nở. Lão ra lệnh dẫn Bucéphale vào phòng, đó là một con ngựa trắng toát và lão tặng nó cho ta.

Trước mắt những nhà điêu khắc hoàng gia, ra lệnh cho ta lỏa thể. Dưới đôi bàn tay khéo léo, đất bống trở thành đôi môi, những nét cong, dàn cơ bụng và đùi. Thần Apollo và ta giờ chỉ còn là một. Cùng nhau, chúng ta sẽ tạo ra hình mẫu về sự hoàn hảo trên toàn cõi Macédoine và Hy Lạp. Philippe đến, đi quanh ta rồi bỏ đi. Lão trở lại, đứng trước bức tượng, bất động nhìn ngắm nó.

Lão năn nỉ ta cho lão hôn. Lão ra lệnh cho ta ôm lão. Lão bò trên người ta làm ta ghê tởm. Lão quỳ gối van nài khi ta vừa đẩy lão ra vừa la ó. Sự chối từ của ta làm rộ lên trong lão những ngọn sóng dạt dào ham muốn. Những món quà chồng chất. Lão gọi ta đến mọi bữa tiệc. Lão giới thiệu ta là đức vua tương lai của Macédoine, cho ta ngự trên ngai vàng gần lão, lão rót rượu cho ta với vẻ ân cần của một phụ nữ đang yêu.

Cử chỉ của lão vừa làm ta thích, vừa làm ta lộn mửa. Đam mê của lão vừa làm dịu lòng căm

thù của ta vừa làm mài dũa nó. Ta bắt đầu khinh miệt xác thịt và những kẻ ham mê xác thịt. Trong ta, cảm giác này bỗng nảy sinh mà chẳng có hình thù rõ ràng. Ta chẳng biết nó là sức mạnh hay sự yếu đuối. Nó nói cho ta biết vẻ đẹp của ta rất đáng giá, nếu biết tận dụng ta sẽ thành một con người siêu hạng.

Chẳng khác gì một vụ mặc cả! Ta chỉ cho đi khi được nhận lại. Philippe, vị vua mà không ai dám chối từ một điều gì, bước vào cuộc chơi trong đó chúng ta đổi vai cho nhau. Ta đã trở thành tên bạo chúa và lão thành nô lệ của ta. Để ta chịu cởi bỏ áo quần, lão gom hết nào đĩa vàng, vũ khí, nào châu báu, tất cả những của báu mà lão đã cướp từ người Hy Lạp bằng sức mạnh, bằng máu, bằng cả mạng sống. Đồng đồ đặc này nhanh chóng làm ta phát chán. Ta nhìn vàng đầy khinh miệt. Ta không hài lòng làm cho lão vô cùng khó xử dù lão cố mỉm cười kiên nhẫn với ta.

Ta đòi tất cả những món quà ngông cuồng ta có trong đầu, một con bò ba sừng, một xác ướp Ai Cập, một đầu người co rút, một bào thai vừa lấy khỏi tử cung. Giống như Apollon khi hài lòng với đồ cúng tế sẽ chịu xuống trần gian, khi đã chán trò chơi của mình, ta lạnh lùng mua vui cho Philippe và những kẻ kề cận của lão. Lão vui vẻ đội lên đầu ta một vòng nguyệt quế vàng. Lão cho ta ngai vàng sau nhiều đêm ngủ với ta. Dù cuồng say trong trò đổi vai, ta vẫn luôn luôn tỉnh táo.

Trong tất cả những gì lão có, ta chỉ muốn sức mạnh của lão thôi.

Ta chờ đợi.

Những nghệ sĩ khôn ngừng đi tìm vẻ đẹp thánh thần bắt đầu làm ngơ trước cơ thể thô ráp của các vận động viên và say mê những cơ bắp tràn đầy nhựa sống, chân tay duyên dáng và cơ thể thanh tú của ta.

Nhìn mình trong gương, ta không còn nhận ra cô gái thắt bím hay đứa trẻ ưu tư mơ làm Homère đâu nữa. Ở đó chỉ còn một hoàng tử trẻ trung với sống mũi kiêu kỳ và chiếc cằm đầy quyết đoán. Đôi mắt to, màu xanh pha ánh ngầy thơ quyến rũ những chiến binh hùng mạnh của Macédoine, bờ môi trưởng thành như vẽ khiến những người Hy Lạp thêm khát được hôn. Hai bờ vai mạnh mẽ, vòm ngực nở nang, dáng người gọn gang, bụng săn chắc, hông cuộn cuộn cơ bắp của ta lại có những nét cong hài hòa và sự cân đối mềm mại của phụ nữ. Trở thành một kiệt tác nghệ thuật, ta thuộc về tất cả nhưng mãi mãi không thuộc về những con người tầm

thường.

Bấy nhiêu bản thủ và tội lỗi có thể nào đánh bóng được cơ thể ta chưa? Lặn vào thù hằn, bị ý muốn trả thù gặm nhấm, giày vò đau khổ, cười trên những xác người mà ta chém đầu hay mổ bụng, làm sao ta còn mang những nét thuần khiết kỳ cục này nữa?

Khuôn mặt phải chăng là chiếc mặt nạ hài kịch che đầy màn bi kịch tâm hồn?

Thân thể phải chăng chỉ là một bức tường cẩm thạch trong tay con người và thần thánh?

Với Aristote, ta là một học sinh chăm ngoan và sáng dạ. Với cha, ta là kẻ tra tấn lão và là một mục gái điếm. Với những lũ bạn, ta là một ông chủ bạo tàn và một người tình hèn hạ. Với Hephaestion, ta là một phụ nữ đa nghi mãi mãi chỉ biết vui đập, chửi mắng chỉ để chàng gánh hết những đau khổ của ta.

Ta đã quen mang nhiều khuôn mặt. Có bao nhiêu đàn ông đàn bà say mê ta, yêu ta, say đắm vì khuôn mặt của ta thì có bấy nhiêu Alexandre.

Paris cướp Hélène để rồi người Hy Lạp chiến đấu suốt mười năm ròng với quân thành Troie. Achille giết chết Hector để rồi đến lượt mình bị giết. Priam, kẻ chiến bại bị cắt cổ và Agamemnon, kẻ chiến thắng bị chính thê thiếp của mình ám hại. Mỹ nhân là miếng mồi. Vẻ đẹp hủy diệt sức mạnh. Từ một con sâu róm bò lết, ta đã trở thành một cánh bướm bay. Từ một đứa con gái không biết phòng thủ, ta đã rèn cho mình một chiến thuật. Vẻ đẹp của ta đã chế ngự Philippe. Vẻ đẹp của ta đã đẩy những đứa con trai đến chỗ đánh nhau và đã moi được từ chúng những lời thề trung thành. Vẻ đẹp của ta đã làm Hephaestion khóc và làm Aristote phải lằm. Vẻ đẹp mang lại nhiều thứ, lấy đi nhiều thứ và ám ảnh khôn cùng.

Vẻ đẹp là mũi kiếm của ta và ta thù ghét nó.

Thù ghét vẻ đẹp lại là vũ khí của ta. Kinh tởm chính mình, ta vô cảm với mọi đau khổ.

Philippe đã dạy ta làm gián điệp, Olympias đã dạy ta biết âm mưu. Ta không ngại ngần giết hết những người tình mà Đức Vua nghi ngờ là kẻ phản bội. Ta tập nhẫn tâm để bảo vệ trái tim nữ tính và giấc mơ thi sĩ của mình.

Ta thức dậy vào buổi sáng, mệt mỏi rã rời vì một đêm không yên giấc. Ta cúi trần trước mắt những nghệ sĩ, họ sẽ lấy ta làm khuôn mẫu thẩm mỹ áp đặt xuống tất cả mọi người. Ta sẽ ngự trị thế giới xấu xí và đầy bạo lực này bằng một nụ cười rạng rỡ và ánh mắt ngây thơ. Ở Pella,

tất cả đều trở thành người tình của ta. Tất cả đều trở thành nô lệ của ta. Tất cả đều muốn chết cạnh ta, tất cả đều thề sẽ chết vì ta.

Tính dễ thỏa mãn và những giọt nước mắt bất lực của mẹ ta làm ta bức tức. Giờ đây ta căm thù mẹ ta còn hơn Philippe. Chừng nào bà còn sống, bà sẽ còn làm ta nhớ đến những ngày ta là công cụ trong tay bà để chống lại tên bạo chúa. Dù ta có đi đến đâu, bà cũng ngự trị trong tâm hồn ta để thì thầm cho ta nghe về nỗi thất vọng và oán thù đàn ông của bà. Mẹ là bí mật của ta. Bà là tấm gương mà ta hãi hùng ngấm nhìn mình trong đó.

Ta là ai?

Một người mạnh mẽ hay một kẻ yếu đuối?

* * *

Hephaestion, người còn nhớ không, ngày chúng ta còn chạy nhảy trong rừng như loài hươu hoảng?

Hephaestion, người còn nhớ không, lần đầu chúng ta quần quýt lấy nhau?

Người còn nhớ không, tia nắng mặt trời này đã chiếu qua cổng lớn và ánh sáng này đã trải thảm dưới chân chúng ta?

Ngập trong ánh trời chiều và mặc chiếc áo trắng, người đã đỏ mặt, đã mỉm cười, đã tránh né khi ta hôn người. Ta đã làm người bất động dưới chân Apollon, ta đã nắm tay người và áo người buông lơi qua bờ vai. Người cũng làm vậy với ta và cởi bỏ áo quần ta. Người lúc đó chỉ mới mười lăm và ta còn trẻ hơn nữa. Người có biết không, ta vốn quen với những thân thể lông lá của những gã trưởng thành nhưng làn da tươi trẻ mịn màng của người đã làm ta rung động. Môi người căng mọng, đồng tử người dán vào ta và làm ta tê liệt. Ta đã phải bắt người quay người lại. Người đã xiết chặt đôi chân thần Apollon. Từng giọt nước thấm ướt cánh tay ta, người đã khóc trong khi mang cho ta niềm sung sướng lần đầu.

Người vẫn luôn hỏi tại sao ta khóc với người ngày hôm ấy. Tại sao ta hét lên trong nức nở. Và đây là bí mật của ta: ta là con điểm của cha ta. Ta đã tự nguyện cho người những gì mà cha ta phải trả cho ta bằng gia súc, ngựa và vàng. Ta đã hiểu châu báu của những thành bang Hy Lạp không bằng những gì ta nhận được từ người vô tư, không điều kiện. Ta đã khám phá ra trên thế giới còn một thứ tình cảm mà người ta không thể đổi thành tiền, không thể cướp bóc,

không thể chiếm đoạt bằng sức mạnh.

Tình yêu hoàn bù những vẻ đẹp tàn phá. Ta đã trở thành đàn ông ngày người dưng hiến cho ta. Ta, kẻ tìm kiếm một chiến binh giải phóng ta khỏi nhà tù của cha ta, ta đã nung nấu một giấc mơ trở thành một anh hùng canh gác sự thuần khiết của chúng ta!

Hephaestion, người còn nhớ không? Năm đầu tiên ở trường, trong những cuộc chiến ta luôn té chúi nhủi trên mặt đất. Những đứa con trai gọi ta là con hoang. Người đã đánh chúng để bảo vệ ta. Người đã lăn lộn trên mặt đất với Crateros, đứa thích sỉ nhục ta. Người có biết không, từ lâu ta đã chẳng biết giữa người, kẻ bảo vệ ta, kẻ nhìn ta âu yếm và nó, đứa dự tợn luôn ném ta xuống đất, đứa nào làm ta vui hơn?

Khi chúng ta ra khỏi điện thờ, mặt trời sáng chói ở cuối đường. Lòng ta tràn ngập niềm vui vì lần đầu tiên được biết hạnh phúc. Bước đi tay trong tay bên người, ta hiểu rằng mình không còn là một đứa nô lệ bị lợi dụng nữa, ta đã hun đúc ước mơ được làm vua, vua của người, vua của những người Macédoine và người Hy Lạp. Ngày đó, ta đã nhận ra ở mình có điều gì đó hơn hẳn cha ta, một chiến binh đã từng vô địch thiên hạ.

Ta vừa là nam vừa là nữ. Ta mạnh mẽ hơn, thông minh hơn, quyết đoán hơn những gã đàn ông, những kẻ không hiểu được đau khổ của phụ nữ.

Ta biết người, Hephaestion, vì sự kiên nhẫn và rộng lượng của người. Ngày xưa ta sợ người bỏ rơi ta và sợ làm người đau khổ mà gắn bó với người. Đêm nay ta giải phóng ham muốn sở hữu của mình. Người được tự do.

Ngày mai, Philippe sẽ chết hoặc sống sót.

Ngày mai, ta sẽ làm vua hoặc bị xét xử.

Ngày mai, thế giới sẽ thuộc về chúng ta hoặc chúng ta sẽ bị nó lãng quên mãi mãi.

Hephaestion, hãy đến đây! Hãy sánh bước bên Cassandre, Crateros, Perdikkas và những người khác. Đừng để họ phải đợi chờ.

Hỡi những nô lệ, hãy đốt lên những ngọn lửa! Hỡi Dionysos, hãy đập thùng rượu của Người, hãy để rượu chảy tuôn!

Chúng ta cùng uống rượu, cùng ái ân, cùng dự tiệc!

Tất cả, hỡi những an hem chiến binh, những đứa con của Macédoine, tất cả thuộc về chúng ta, những kim tự tháp, những sa mạc, những đại dương, những ngọn núi thẳng đứng và những thành đô kỳ vĩ.

Sức mạnh, cuộc sống, máu, đón đau và ngây ngất, tất cả thuộc về chúng ta!

* * *

Pausanias đã không phản bội lời thề, mũi dao đã đâm vào Philippe.

Đức Vua ngã xuống đất, bò dậy rồi lăn ra bất động. Chỉ đôi tay vẫn còn run run. Máu phụt ra trên chiếc áo trắng của lão và nhuộm đỏ thắm. Quanh ta, đàn bà hét la và trẻ con gào thét. Đàn ông tố cáo nhau và lao vào nhau. Quần áo rách rưới và chân văng mất dép. Họ đánh nhau chí tử. Olympias lao đến dưới chân ta và run rẩy lay ta. Ta ngược nhìn bầu trời và để những giọt nước mắt hoan hỉ chảy tràn trên má.

Aristote, lời của Người đã luyện sườn ta thêm vững chắc, những bài học của Người đã uốn nắn cột sống ta! Hiểu biết của Người đã trang bị thêm vũ khí cho tinh thần ta. Kể từ nay ta sẽ là một đức vua trị vì thế giới đầy bạo lực này bằng sức mạnh của tư tưởng của Người. Pausanias là chiến binh sẵn sàng chết vì nghĩa lớn, những kẻ khác hãy noi gương và chết vì Alexandre.

Ta không phải con trai Philippe, ta không phải con trai các vị thần. Apollon đã rèn nên ta trong lò lửa thần thánh của Người để ta thành một chiến binh bất khả chiến bại. Mọc lông mọc cánh, con chim lửa sẵn sàng bay đi. Con chim lửa sẽ tiến thẳng đến những đỉnh cao loài người chưa từng biết đến, nơi hiểm nguy, thách thức và vô tận ngự trị

* * *

Alexandre đã bác bỏ mọi đề nghị thỏa hiệp. Alexandre muốn cho thế giới biết ý muốn ngự trị ngai vàng của mình. Alexandre bỏ ngoài tai mọi lời hay ý đẹp về lòng khoan hồng mà Aristote thường nói. Những thành thị nổi loạn phải được lấy lại bằng sức mạnh của ngọn giáo đường gươm.

Kín cổng cao tường với bờ thành đầy rẫy cung thủ đánh thuê đến từ khắp các thành thị vùng ven, Thèbes, thành trì trắng dựa lưng vào biển, thành trì của những thương nhân và những cánh buồm khổng lồ, Thèbes, thành trì của những nhà tiên tri và những vị thần thất sủng, đang chờ đợi chúng ta. Ta giả bộ chần chừ, gửi những người đưa tin đến Pella, thúc giục nhà ngoại

giao khôn khéo nhất nhanh chóng mở cuộc thương thuyết hòa bình. Đúng như ta dự đoán, từ Hội đồng, những kẻ phản bội đã nhanh chóng đưa tin tốt lành đến cho Thèbes. Ta chờ đợi đúng hai mươi một ngày để niềm hy vọng hòa bình làm chúng mất cảnh giác.

Lệnh tấn công được phát ra giữa một đêm không trăng. Kỵ binh tiến lên trên những con ngựa móng bọc vải. Bộ binh, tiến lên trong im lặng, tay không cầm lao mà chỉ cầm kiếm. Chỉ khi tiếp cận được bờ thành Thèbes ta mới ra lệnh nổi trống. Thèbes tỉnh dậy quá trễ. Sau lưng ta, binh lính làm thành những ngọn sóng dài ập vào thành. Vũ khí sáng chói thành những đường ngoằn ngoèo. Tên bay xé gió. Tiếng thét chiến đấu vọng lại cùng tiếng gào của những kẻ bị thương. Mùi máu và tiếng gầm rú của cuộc chiến làm ta hóa điên và mù trong nguy hiểm. Ta tiến lên, bỏ lại những người đàn ông đang ngã xuống để vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa. Cổng thành rầm rập mở ra và kỵ binh của ta ùa vào. Lính Macédoine nhận lệnh tiêu diệt bất kỳ sự kháng cự nào dẫn tận trong những chiếc giường Thèbes. Cuộc tàn sát diễn ra suốt ba ngày. Từ con đường này qua con đường khác, từ ngôi nhà này sang ngôi nhà khác, binh lính giết choc, đánh đập, cưỡng hiếp. Một tay cầm kiếm, một tay cầm rượu, ta tha hồ chặt xương và xé thịt. Ta ăn tối trong khi những kẻ khác thiêu cháy bọn quan lại dưới những bậc thang. Chiến thắng, thay vì xoa dịu cơn thịnh nộ của ta, ta lại nhân nó lên bội phần.

Lòng chưa thỏa mãn và đầy ưu tư, ta cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn quân về Thèbes, dẫn theo đàn bà cùng trẻ con, nô lệ. Thèbes đang bốc cháy. Thèbes chỉ còn là những cột khói cao đen ngịt.

Hỡi những công dân Hy Lạp, hãy lắng nghe! Không còn nữa những người Thèbes mưu mẹo. Không còn nữa những thành trì Thèbes bất phục. Không còn nữa lịch sử Thèbes kiêu hãnh. Philippe đã đánh bại họ. Giờ đến lượt Alexandre hủy diệt nó. Hãy hàng phục ngay lập tức. Đức Vua Macédoine đã tới! Mũi lao của Người mang theo sấm sét và thanh kiếm làm bùng dậy những ngọn lửa. Tiếng hí của Bucéphale của Người làm tê liệt những chiến mã nhanh nhất. Hãy chạy trốn! Hãy bỏ lê! Alexandre đã đến. Hòa bình hay là ngọn lửa!

Tàn bạo và không khoan nhượng là yếu tính. Để uy hiếp, một thủ lĩnh quân đội phải bêu ra những cảnh tùng xẻo và xử trảm. Phải biết hy sinh sự thanh thản của tâm hồn cho quyền lực. Ta không uống rượu nếu chưa có tên nô lệ nào nếm thử. Ta thường tỉnh giấc lúc nửa đêm vì nghĩ có một kẻ ám sát đã lén vào trong lều của mình. Hình ảnh Philippe đầm máu bỏ lê dưới đất hiện lên trong giấc ngủ của ta. Đôi bàn tay lạnh lẽo của lão đang bóp chặt cổ ta. Đó là hình phạt cho kẻ âm mưu hại cha mình.

Ta trở về Pella. Áo dài trắng, nguyệt quế vàng quanh trán, huy hiệu hoàng gia trên ngực, ta bước qua cổng lớn, đón nhận muôn ngàn lời tung hô giống như Philippe ngày trước. Mẹ Olympias ôm ta vào lòng. Mùi hương đàn bà của bà xóa đi hình ảnh những khuôn mặt tím bầm, những vết thương lúc nhúc dồi bọ và những xác chết cháy sém. Giọng mẹ xoa dịu những cơn ác mộng. Ta lại thấy vườn ô liu, những cây cam, những đài nước lấp lánh, những tiếng xì xào của một cuộc sống thanh bình: tiếng bồ câu gù, tiếng chim sẻ chí chóc trên cây; tiếng chuông reo trong gió; những tiếng ầm ầm từ một ngôi nhà đang xây; tiếng cười trong trẻo của những nàng con gái Macédoine giặt giũ bên sông.

Những vết thương của ta đã liền thành sẹo. Ta đã lấy lại sức mạnh. Ta lại không chịu được Pella nữa. Tin đồn chạy từ ngôi nhà này sang ngôi nhà nọ, từ dưới bậc cửa này sang bậc cửa nọ trong các cung điện, tất cả lại coi ta như đứa con hoang, đứa con gái bám váy Olympias, kẻ sát phu. Người ta nói ta bị bà mê hoặc. người ta thì thầm chuyện bà chuốc thuốc độc tất cả những ai tranh chấp ngai vàng của ta. Người ta chế giễu một Alexandre yếu đuối bị một bà mẹ truy lạc và mưu mẹo giật dây.

Ta lại ra đi chinh chiến để tránh phải nghe những lời gièm pha chia rẽ độc địa. Cách xa Pella này, ta vẫn tận dụng được sự tận tụy của một bà mẹ. Bà nhận lệnh trong bí mật. Bà phải trừ khử những kẻ chống lại các hành động của ta. Bà phải tiếp tục giúp ta trả thù Philippe, bóp nghẹt những lời ca thán lão, xóa sạch mọi dấu vết của những truyền tụng về lão, lau sạch những phiến đá cẩm thạch và những trụ cột còn nặng mùi của lão. Bà phải giúp ta quét sạch lão ra khỏi cuộc đời ta, xóa sổ khuôn mặt lão trong ký ức ta.

Hết trận đánh này đến trận đánh khác, quân lính của ta ngày càng giàu có, ta ngày càng tích lũy được nhiều kinh nghiệm, sách vở và những câu chuyện kể về những kỳ quan thế giới. Một thân thể cường tráng sáng bóng, nhể nhại mồ hôi và máu xen lẫn với một bộ não lạnh lùng gây dựng nên những mưu đồ chiến thuật trong nỗi cô đơn. Sầu muộn chiếm lĩnh ta ngay khi những cuồng nhiệt và hứng khởi vừa dịu xuống. Athènes không cần đánh đã ngã gục. Yếu điểm trước kia chen chúc thương nhân, thợ thuyền, chính trị gia và triết gia này, giờ chỉ còn là một chốn hoang tàn. Quảng trường đã thành cát bụi. Chỉ duy những lầu xanh nối tiếp nhau. Ở đó đàn ông và đàn bà truy lạc đan dúi và bán rẻ linh hồn mình.

Dưới chân tòa thành trung tâm, ta ngồi bên cánh cổng vĩnh hằng. Ở đường chân trời là biển cả, những ngọn sóng dát vàng, những cánh buồm thấp thoáng. Ngoài kia, Socrate đã bị uống thuốc độc. Ngoài kia, nền cộng hòa Platon chỉ là một khoảng tối trên tường một hang động.

Athènes và những cung điện của nó đã sụp đổ, Thèbes, thành đô cháy rụi dưới tay ta, Macédoine, mảnh đất giàu lương thực và nghệ thuật nghèo nàn, là một ngục tù mệnh mông nhốt ta giữa những thói quen suy đồi.

Cải trang làm lính, ta bước xuống cảng Athènes tìm những thú vui tầm thường. Bọn con trai bu quanh ta, liếc nhìn ta, nắm tay ta. Những đứa đẹp nhất mời được ta ngồi xuống uống một ly rượu nhạt như nước lã. Ngày đang tàn trên biển và mây nhuộm đỏ hồng. Càng say ta càng thô lỗ, nhưng chẳng tìm được một khuôn mặt nào đáng để ta thêm muốn, chẳng một thân thể nào đủ thơm tho, chẳng ai mang đến đủ vui thú để quên nỗi muộn phiền. Ở góc đường ta bắt gặp ánh mắt sợ sệt của một đứa trẻ bán hạt chà là dưới một gốc cây. Thân thể ta bỗng rạo rực. Ta tóm lấy nó. Mặc cho nó van nài và khóc la, ta đưa nó vào một nhà trọ gần nhất và trút hết lên nó.

Sáng hôm sau, ta rời Athènes từ lúc bình minh, trong lòng hoảng hốt khi nhớ lại đêm say đó, ánh mắt sợ sệt của đứa nhỏ chính là ánh mắt ngày nọ của thằng bé Alexandre. Ta đã phạm vào tội ác của Philippe. Linh hồn của lão đã ăn vào máu thịt ta. Dù đã chết, lão vẫn sống nơi ta, cười nhạo cuộc soán ngôi vô nghĩa của ta.

Ta cần những điều tàn bạo hơn, cần những cuộc chiến đẫm máu hơn! Ta phải phi nước đại, băng đồi, vượt núi, phóng mình lên những đỉnh cao bất khả. Chỉ có tên bay, những ánh sắt cuốn vào nhau, những tiếng người gào rú hấp hối, những ngọn lửa thiêu rụi các thành đô mới có thể xua đuổi được cơn đau của ta. Những thành bang Hy Lạp đã hòa bình, thế giới trở nên quá bé nhỏ để có thể chứa đựng nỗi lòng ta ngày càng chông chênh ngổn ngang, giờ đây đang nhiều hơn cả những giờ hoan lạc. Ta cần những thành đô mới mẻ, những cư dân xa lạ, những vùng đất bí ẩn để làm nổ tung nỗi lòng ta thống khổ.

Ba Tư, đất đai mệnh mông của nó và những tỉnh thành âm u của nó, bỗng trở thành một giấc mơ cần thiết cho ta, rồi nó trở thành một thách thức không thể chối từ. Ba Tư trở thành nỗi ám ảnh hứa hẹn chấm dứt nỗi đau đớn của ta.

Tham vọng làm ta ngấy ngất và chữa trị cho ta. Ta không được lựa chọn: giữa một đêm trường vắng bóng trăng sao, Alexandre sẽ là một ngọn sao băng. Nó bốc cháy cuồng nhiệt. Nó sống ngắn ngủi nhưng sẽ còn để lại trên vòm trời dấu vết của một ngọn lửa vút đi.

Mẹ nói chuyện cưới hỏi với ta. Qua những kẻ thân cận ta biết mẹ đã bắt đầu tìm cho ta một

cô gái trong số những con gái quý tộc người Macédoine. Giấc mơ về niềm vui làm thông gia và sự chờ đợi được làm bà nội đã làm cho không khí trong cung điện chùng xuống. Để tránh né, ta gọi lại hình ảnh Philippe. Ta trách móc bà đã để cha ta biến ta thành kẻ đòi bại, trách bà đã tha thứ cho tội lỗi của ta cũng như của Philippe. Mẹ Olympias nhìn ta, đôi mắt buồn rầu.

Ta phá lên cười:

- BÀ, bà đã cho ta tình thương, nhưng tình thương này đã nuôi lớn một con quái vật! Ta không muốn cưới vợ ! Ta không muốn có thê thiếp giống như bà ! Ta không muốn có những đứa con mà ta sẽ làm chúng đau khổ.

Bà cúi đầu và không nói gì.

Ta nắm lấy vai bà và nguôi cơn giận.

- Hãy nhìn ta,- ta hét lên, lay mạnh vai bà. - Ta không phải là người mà bà hằng yêu thương ! Ta không phải là thánh thần ! Ta phá hủy những thành đô chỉ vì khoái trá và chứng minh được ta hung tợn hơn Philippe, rằng ta vượt qua lão già đó trong mọi tội lỗi ! Ta chém đầu trẻ con, ta mổ bụng phụ nữ, ta thiêu sống những người đàn ông chưa bao giờ chống lại ta ! Hỡi mẹ Olympias, Người đã sinh ra một bạo chúa !

Bà ôm ta vào lòng và khóc.

`- Hãy cho mẹ một đứa cháu, - bà thì thầm. Hãy đi và đừng trở về nữa ! Con trai con, mẹ sẽ nuôi lớn lên thành một vị vua mẫu mực, độ lượng và thông thái...

Những lời bà chạm đến tim ta, nơi đó, ta không thể chống lại bà. Nước mắt ta hòa trong nước mắt bà và chúng ta khóc cho cuộc đời cay đắng. Mẹ Olympias hát cho ta nghe những khúc ca, những khúc ca đã ru ta vào giấc ngủ thời thơ ấu. Dựa đầu trên bụng mẹ, ta nghe thiếp đi như những ngày xưa.

Phụ nữ luôn có sức mạnh hơn hẳn đàn ông. Thậm chí đến cả Philippe, dù cuồng điên đến mấy cũng chưa bao giờ làm mẹ Olympias gục ngã được. Làm sao ta có thể khước từ ý muốn của người? Ta lại ra đi trên lưng ngựa, để lại sau lưng cho mẹ Olympias những điện đài và mưu tính chính trị. Những thư từ của bà theo ta băng qua núi cao và rừng thẳm. Nhưng giọng nói của bà lẫn át những vó ngựa hành quân và mang ta về thật gần bên bà, về căn phòng của bà có cửa sổ nhìn ra những vườn cam và bồn nước. Ta không thể không hồi đáp và những cuộc đối thoại của chúng ta giống như những cánh bướm dập dờn qua lại bên trên những chiến trường

đầy rẫy xác người. Chúng ta bị gắn chặt vào nhau bởi sợi dây vĩnh cửu gắn liền một người đàn ông với một người đàn bà. Philippe chết đi, đến lượt ta trở thành chiến binh kiêu ngạo của bà, nguồn sức mạnh tàn phá của bà, bàn tay bành trướng của bà ra thế giới. Bà là tổ ấm của ta. Bà có chiếc chìa khóa mở cửa kho báu của ta và bà cai quản Pella nghiêm ngặt. Ta gây chiến phía trước, bà mang lại hòa bình sau lưng. Ta cướp bóc, bà bố thí. Ta giết chóc, bà chữa lành vết thương.

Làm sao chống lại một người phụ nữ đã chịu đựng bằng ấy đau khổ, đã chấp nhận bằng ấy tàn nhẫn, đã sống sót qua mấy cơn hung tàn ? Trong lâu đài, có một căn phòng hẹp, nơi những tấm kính đen được đặt trên bệ thờ. Mẹ ta khép mình trong đó và không ai, kể cả Philippe, dám đặt chân vào. Mẹ Olympias hiểu ta đến từng khúc ruột. Còn ta không hiểu gì về bà cả. Không biết gì ngoài hình ảnh đất nước ngập trùng núi non của bà, nơi người ta vận đồ đen đi bán những con bọ cạp, rắn rít, nhện , những viên đá có quyền lực phù thủy và mang những lời thề độc ở chợ. Đàn ông biết trả thù giống như người ta biết ca hát hay khiêu vũ. Đàn bà, bị gã cho hung thần do một thỏa ước thủy tổ, đã học được từ vị thần này cách quyến rũ những chiến binh.

Một cuộc chinh chiến chống Ba Tư đã được chuẩn bị từ nhiều năm nay. Philippe đã cải tổ quân đội để tăng cường tính linh động. Cung tiễn đi trước đội hình, những bức tường lao sẽ vô hiệu hóa kỵ binh của địch, những đoàn quân theo sơ đồ vuông sẽ dễ dàng chuyển thành những đường cong. Những mùa màng bội thu, lúa đã đầy qua nóc. Những thành bang Hy Lạp, đã quy phục Macédoine, tìm lại được danh dự và ý chí trong lời kêu gọi liên minh, lời hiệu triệu một cuộc chống Ba Tư. Mẹ Olympias có những người tình. Đằng sau họ, bà điều khiển mọi sự từ trong bóng tối. Toan tính của kẻ này sẽ làm tan biến âm mưu của kẻ khác. Ta sẽ chẳng phải lo lắng ai sẽ lật đổ được ngai vàng.

Ta đã làm cho quân đội của Philippe thêm quy củ và mạnh mẽ. Ta đã nghiên cứu bản đồ và thu thập mọi thông tin cần thiết. Ta đã biết tên tuổi bon quần thần và những kẻ hoạn quan quan trọng. Ta biết tìm giọt máu của người vợ yêu của Darius ở đâu. Hiểu biết làm tê liệt mọi hành động. Nhưng càng tìm hiểu ta càng thấy mình chẳng hiểu gì về một đất nước nghìn lần hùng mạnh hơn đất nước của ta. Ngày tháng trôi đi mà ta chưa thể quyết định được gì. Chính mẹ Olympias đã hối thúc ta lên đường.

Biết không thể giữ chân ta, bà nhằn nhì ta suốt ngày suốt đêm chỉ mong ta sớm cưới xin. Những tiếng, những lời thì thầm của bà về việc nối ngôi làm ta phát cáu, ta bực mình vì bà quá đỗi. Ánh mắt buồn rầu lặng thinh của bà làm ta mất hết nhuệ khí. Bà làm ta không thể chịu

đựng thêm một ngày nào nữa.

Một đêm, ta đã gặp nàng, trong mơ. Nàng sống trong một điện thờ trên một mỏm đá cao. Mặc bộ đầm màu lửa, nàng đứng đầu một dãy những cô gái mặc đồ trắng. Nàng đeo trên cổ một vòng vàng xứ Byzance và những hạt ngọc đỏ nguồn gốc từ một xứ sở giàu có và xa lạ. Nàng mở rộng vòng tay về phía trời cao và một bài hợp xướng ngân lên, ngợi ca vinh quang của một vị thần xa lạ. Hệt như nước chảy qua đám than hồng, lời ca của nàng xoa dịu tâm hồn ta đang bỏng rát.

Khi ta tỉnh dậy, sự thần phục chuyển dần sang nghi vấn. Platon đã dạy ta mỗi người là một một phần của thể thống nhất thiêng liêng, nhất thể này chia làm hai khi xuống trần gian, và rằng mỗi người bị buộc phải dẫn thân vào cuộc tìm kiếm một nửa còn lại của mình trên mặt đất, đó là ngọn nguồn của tình yêu. Không nghi ngờ gì nữa, nàng công chúa ấy phải thuộc về ta, như ta thuộc về nàng. Nhưng biết tìm đâu mỏm đá ấy? Nàng có biết ta tồn tại hay không, nàng có biết ta đã thấy nàng không, có biết ta đã yêu nàng từ trước khi gặp gỡ? Nàng có chờ ta không ? Nàng có thấy ta trong mơ không ? Nàng có làm lỡ gắn kết với một tâm hồn khác hay không ?

Ta thưa với mẹ sẽ khởi hành ngay lập tức. Mắt bà rơm rớm lệ:

- Không gì có thể thách thức vương quốc ngoại lai ấy. - Bà thều thào. - Những tráng sĩ của chúng ta sẽ như muối đổ biển mất thôi. Tất cả sẽ biến mất, tất cả sẽ bị xóa sổ.

Chẳng phải chiến thắng kêu gọi ta lao lên lưng cọp ! Nhưng chẳng muốn kết tội bà, ta nói qua loa :

- Cha ta đã thất bại, ta phải tiếp bước.

- Cha con không hề thất bại. Đó là một vị vua biết suy nghĩ. Lão đã nghe ra lời của Zeus, biết tránh những tai họa.

Nghe những điều tốt đẹp về Philippe, ta không còn là ta nữa. Ta hét lên :

- Ta không phải là kẻ biết suy nghĩ. Ta sẽ đi xa hơn cả nơi ngày xưa Achille đã ngã quỵ. Thánh thần trên đỉnh Olympia không lựa chọn Philippe để trao vinh quang, chính ta mới là kẻ được chọn ! Ta là con trai Aponllon và Aretémis đã lôi ta ra từ trong bụng bà, đó là lý do bà ấy đã cho đốt ngôi đền của mình đêm ta ra đời. Đừng mong làm ta nản lòng, ta rồi sẽ ngẩng cao đầu trên những chiến thành xứ Babylone.

Bà đe dọa :

- Con chỉ thích thách thức sức mạnh của những vị thần xa lạ hơn là trị vì . Ta đã không cần được cha con và bây giờ ta chẳng cần được con. Ta sẽ mất con mãi mãi. Trái tim con sẽ quên ta và ta sẽ chết trong cô độc...

Ta thở dài :

- Mẹ đã tìm mọi cách giữ chân con trong lâu đài này rồi. Hãy lau nước mắt đi, Đức Vua của mẹ ra lệnh cho mẹ đó. Làm vợ và làm mẹ của chiến binh là một định mệnh muôn phần sâu thẳm. Nhưng hãy biết tự hào ! Hãy để con đi.

Mẹ Olympias im lặng. Bà đã hiểu tất cả chỉ là số phận.

Ta dàn xếp như thể Apollon đã gửi tới một lời sấm truyền. Lời hiệu triệu được đọc trước hội đồng bộ lão. Những tin đồn rằng Alexandre muốn cho thế giới biết mình không phải là con trai Olympias chẳng quan trọng gì. Hephaestion, Perdikkas, Cassandre, Crateros, Lysimaque, những người ta yêu thương từ thời trai trẻ và những bạn đồng hành cùng ta cắt máu ăn thề trung thành vĩnh viễn. Theo thỏa hiệp Corinthe, các thành bang Hy Lạp gửi sang cho chúng ta những tráng sĩ thiện chiến nhất. Những vó ngựa bóng loáng, những đoàn quân đã nghe lời hiệu triệu, những tiếng hô hào xung trận vang lên. Đại binh đi đường bộ . Những đoàn quân nhỏ đi thuyền có nhiệm vụ thu hút sự chú ý của quân Ba Tư làm chúng chắc mẫm rằng quân đội liên minh sẽ tấn công chúng bằng đường thủy.

Vĩnh biệt cái nhà tù tô son thếp vàng Philippe đã nhốt ta giữa vinh quang và khốn nạn của lão. Vĩnh biệt nụ hôn của mẹ Olympias, người đã muốn biến ta thành con gái của Người. Vĩnh biệt Macédoine, xứ sở đã sinh ra ta, vĩnh biệt Aristote và Homère, những người đã nuôi ta lớn lên. Ta, Alexandre, được sinh ra dành riêng cho những huyền thoại của các nền văn minh, dành riêng cho thế giới rộng lớn. Ta chạy, ta phi nước đại, ta bay đến xứ sở của những pharaon.

Hãy mở rộng vòng tay, Osiris và Isis, những vị thần tái sinh ban phát sự sống và sức mạnh, ta đang đến với những vết thương và những cơn ác mộng

Gió nóng đang thổi và ta nhìn mặt trời đang lặn trên những tường thành Memphis. Gió sông Nile, nặng mùi đất ẩm, lau sậy và cá nướng, thổi bay mùi hương của mẹ Olympias và

những tiếng sột soạt từ váy áo bà.

Mặt trời còn chưa khuất dạng ở đằng tây, mặt trăng đã lên, xanh nhòn nhọt, trong suốt và tròn vành vạnh.

Trong trại, quân lính đang chuẩn bị một lễ hội Macédoine. Xa thật xa, lễ hội không có những niềm vui và hương vị Pella nữa. Dù trắng của các vị pharaon uy nghiêm hơn trắng mọc trên những thành bang Hy Lạp, Memphis, đô thị ồn ào của đời sống và thương mại này cũng bốc lên mùi của suy tàn sắp sửa, giống hệt Athenes. Uống công ta đã tìm tòi những ánh hào quang được ghi chép trong những cuộn giấy papyrus. Thời gian tiếp tục chảy trong đồng hồ cát, nhưng trên khuôn mặt người dân Ai Cập đã hiện rõ nét mỏi mệt và hỗn độn của một dân tộc sống quá lâu trong cỏi vĩnh hằng.

Thần mặt trời Ammon đã tiêu hủy Thần Chết Osiris. Vị thần Mặt Trời đòi hỏi một sự thờ phụng và tuân lời độc tôn. Ta cảm thấy cần diện kiến thánh địa của vị thần này để thuyết phục người Ai Cập quy phục ta lâu dài. Người đã kể ta nghe về những sa mạc ngút ngàn, những đồi lửa, những con chim kền kền chín đầu. Người ta kể có một quân đoàn bóng đêm nấp trong những đụn cát, di chuyển nhờ gió thổi, cũng chính đoàn quân ngày xưa đã tiêu diệt những đội quân Ba Tư hùng mạnh. Ta chẳng sợ gì. Thử thách chỉ mãi giữa thêm ý định của ta mà thôi.

Bốn ngày lang thang trong biển cát, bốn đêm hành quân thần tốc dưới ánh trăng sao, ta bỏ ngoài tai mọi lời thở than của quân sĩ. Mặt trời đốt cháy ta. Che mắt bằng rơm, ta thấy những sóng cát hết xoay vần, đập vào nhau rồi hợp lại với nhau, trong lòng ta chưa hề nghĩ tới việc lùi bước. Lùi bước nghĩa là từ bỏ vĩnh viễn tượng nhân sư và những kim tự tháp.

Giữa lòng một ốc đảo, những kẻ canh giữ Ammon vắt kiệt sức ta bằng những tập tục nhảy múa, hát hò và xông hương, rồi đưa ta vào một căn lều thấp phủ lá cọ. Vị đại giáo sĩ đeo đá quý, được ta mua bằng vàng, đã tiên tri đúng những gì ta muốn nghe : Thánh thần đã chọn ta là vua của các vị vua. Đại giáo sĩ tuyên bố rằng với sự nguyện cầu của hắn, Alexandre sẽ trở thành bất tử.

Đường về là một cuộc khải hoàn. Lính tráng của ta, hoan hỉ theo lời phán truyền, băng qua sa mạc trong niềm hoan hỉ. Ta ngủ trên lưng Bucéphale. Ta lại thấy mình ngay dưới vầng thái dương. Ta đã từng đặt một câu hỏi cho nhà đại tiên tri : " Tại sao ta được sinh ra khi ngày tàn của thế giới đã phát khởi ? " . Quá bất ngờ, nhà đại tiên tri im lặng. Ta mỉm cười và ta ra khỏi thánh địa, lòng nhẹ nhõm. Ngày tàn của thế giới đã phát khởi vì ta sinh ra để thiêu rụi nó, để hủy diệt nó.

Bên bờ biển Maréotis, ta đã vẽ bằng ngọn lao của mình một thành trì mới, xây dựng trên vùng đất hoang tàn. Ta đã đặt tên cho vùng đất ấy.

Đô thành ALEXANDRE của Ai Cập, người sẽ phồn thịnh sau khi thế giới cũ tàn tạ trong lửa cùng ta.

II

Người ta gọi ta là Tania. Người ta cũng gọi ta là Talestita nữa. Ta cao nhòng, ốm tong. Ta làm bạn với một chú chim xanh. Ta thắt mái tóc nâu của mình thành hai bím và luôn mặc bộ đồ đỏ. Tính ta hay trầm ngâm suy nghĩ.

Bọn con gái thường chế giễu ta vì ta ít khi vui vẻ và có dáng người mảnh khảnh hơn chúng. Ta là người hầu gái của Nữ hoàng, Người yêu vẻ sâu muộn của ta lắm. Người bảo rằng có ta ở bên cạnh, Người cảm thấy thoải mái hơn là với những đứa con gái quá vui tươi lúc nào cũng riu rít như một bầy chim. Tất cả bọn con gái để chọc ghẹo làn da trắng trẻo, đôi mắt lấp lánh như vàng và mái tóc quăn màu nâu của ta. Chúng cười nhạo, gọi ta là “Kẻ Lạ” vì những người già nhất trong bộ tộc kể lại rằng ta là con gái của một vị vua xứ khác và cả nhà ta đã chết trong một cuộc tàn sát. Giữa những đứa con gái đen mắt đen tóc thì ta là kẻ lạ, nhưng chính “Kẻ Lạ” ấy là người duy nhất được Nữ hoàng tin tưởng giao cho việc bút sách. Ta chép lời của Nữ hoàng. Ta viết trên những phiến đã phẳng, bút là sậy vót nhọn, mực là nước pha màu. Mực dùng viết lệnh của Nữ hoàng khi khô sẽ có màu vàng, mực dùng ghi số ngựa và cừu màu cam.

Trong bộ tộc, không mấy ai biết viết. Chúng ta không có sách. Chính mẹ ta, người hầu của đời nữ hoàng trước, là người đã truyền lại cho ta bí mật của những kí hiệu. Mẹ dạy ta rằng ngôn ngữ của chúng ta mang sức mạnh của sự cô đọng, và mỗi một ký hiệu của chúng ta sánh bằng cả mười chữ của những thứ tiếng khác.

Đêm đêm, Nữ hoàng nằm ngắm sao trời và kể chuyện đến tận khuya. Nữ hoàng nằm kết chuyện, còn trong vùng sáng của chiếc đèn lồng, ta, Tania, chính là người ghi chép lại. Chúng ta giấu những phiến đã này để bọn con gái đừng bao giờ tìm thấy. Nữ hoàng dặn ta phải giấu biệt quyển sách của chúng ta trong một hang động khi Người mất đi. Lúc bấy giờ, ta nào lường

được cuộc đời của chúng ta sẽ thật dữ dội và ngăn ngủi.

Mục dùng để viết lại những câu chuyện đến từ các vì tinh tú khi khô sẽ có màu trắng.

Năm đó, theo tục lệ của chúng ta, Nữ hoàng mười lăm tuổi, ta lớn hơn Nữ hoàng một chút. Nếu ta sâu muộn, ta sẽ không phải khổ đau.

Trên khắp thảo nguyên, người ta gọi chúng ta là những Amazone, nghĩa là bộ tộc của những cô gái rong ruổi trên lưng ngựa. Chúng ta có những con ngựa nhanh nhẹn nhất, dẻo dai nhất, mang những bộ lông đẹp nhất. Như mọi dân cư du mục khác, chúng ta đi khắp chân trời, tìm những ngọn cỏ tốt tươi và những nguồn nước trong vắt. Chúng ta là những cô gái dũng mãnh và đơn độc, chúng ta không liên minh với bất kỳ bộ tộc nào. Không ai biết chúng ta từ đâu đến. Không ai biết vị thần nào che chở chúng ta. Và cũng không ai biết những nữ Amazone giấu kín bí mật về cội nguồn của mình.

Hàng triệu năm về trước, tổ tiên của chúng ta đã từng sống trên một vùng núi đồi dào dạt sản vật gọi là Siberia; mùa hè ở đó, cỏ cây không ngừng chen nhau đơm hoa trở nhụy. Tổ tiên của chúng ta biết huấn luyện những gã đàn ông và chim chóc. Họ sống hài hòa với thiên nhiên, cho đến một ngày, bỗng vật đổi sao dời, thiên nhiên đã đẩy họ từ miền núi xuống tận đồng bằng. Tổ tiên của chúng ta đã đi, đi và đi mãi. Họ đã đi cho đến khi khám phá ra những thảo nguyên màu mỡ.

Thời xa xưa ấy, có một vị nữ hoàng mà người ta gọi là Đại Nữ hoàng. Bà ta đã đặt ra luật lệ cho bộ tộc và tạo ra chữ viết. Bà ta đã quan sát đường bay của chim muông, những chiếc lá thông minh và những bông hoa đang nở. Từ những chuyển động tạo nên cuộc sống này, bà đã phát minh ra chữ viết của chúng ta, một loại chữ đôi khi giống như những bông hoa, đôi khi lại giống như những chiếc lá, đôi khi giống những cánh chim chao liệng giữa trời. Đại Nữ hoàng là người duy nhất trong bộ tộc từng mang thai. Bà đã mang dòng máu của vị vua một bộ tộc sống ở sườn bên kia vùng Siberia. Trước cuộc gặp gỡ này, hai bộ tộc chưa một lần gặp mặt. Vì núi non gần như không thể vượt qua nổi.

Vị vua nọ đã trèo đèo lội suối. Chàng đã gặp Đại Nữ hoàng giữa rừng sâu. Nữ hoàng đang đuổi bắt một con lợn rừng bỗng hạ cánh cung. Người chưa từng gặp một con đực nào như thế trong khu rừng. Người chẳng biết gì về vị vua nọ, không biết tên, không biết nguồn gốc, dòng dõi. Ngất ngây vì vẻ đẹp của chàng, Người quyết định tóm lấy chàng, nhốt trong một tấm lưới. Người dẫn tất cả họ về, vị vua và cả đám tùy tùng rồi khoe với những cô gái trong tộc như những chiến lợi phẩm của Người. Vị vua nọ to lớn hơn hẳn những gã đàn ông mà tổ tiên chúng

ta bắt làm nô lệ. Lỗa thể, vị vua tỏa sáng như mặt trời.

Nữ hoàng bỗng thèm muốn được kết đôi cùng chàng. Người tắm cho chàng. Người xoa bóp cho chàng. Người đắp chàng nằm giữa chiếc giường khổng lồ ngay trên mặt đất, được kết từ thứ cỏ mềm mại nhất, loài hoa thơm tho nhất và lông vũ rục rờ nhất. Người diện bộ áo kết bằng vảy lấp lánh của một giống chim đã biến mất từ lâu. Người mang trên đầu một vòng hoa từ những núi đồi đương xuân chín và từ những khu rừng kỳ ảo nối liền trời và đất. Và người bước về phía chàng để quyến rũ chàng. Mê mẩn bởi vẻ đẹp lộng lẫy chàng chưa từng biết tới, vị vua giao hoan cùng Người suốt ba ngày ba đêm không ngơi nghỉ.

Nữ hoàng đang yêu cho trồng quanh giường những cây tre khổng lồ, những dây leo vàng, những bông hoa độc tạo thành một chiếc màn kỳ diệu. Người ra lệnh cho chim muông canh giữ kẻ tù nhân. Nữ hoàng đang yêu nên quên hết mọi điều luật. Người quên ăn, quên uống, quên cả những cô gái Siberia đang than khóc vì không được gặp người. Người chỉ còn mơ màng đến chàng trai của Người. Người tắm rửa, kỳ cọ cho chàng. Người ôm ấp, má cận tay kề. Vừa cho chàng ăn, Người vừa hát những bài ca ngọt ngào. Người không thể rời mắt khỏi chàng nữa, Người không thể rời xa chàng một bước. Nếu thế gian có sụp đổ, Người chắc chỉ còn một điều luyến tiếc: cơ thể Người không thể hòa hợp với chàng vì đó là hai thân cây có những cành ngọn chẳng giống nhau; hai thân thể, như hai bông hoa, không thể hóa thành một được.

Vị vua nhớ dân chúng của chàng. Nỗi buồn của chàng làm Người đau khổ. Những Người không thể rời bỏ dân chúng của Người. Người không thể theo chàng bởi thế giới của Người là ở đây, giữa những cô gái của Người, chim muông của Người, đây là xứ sở của Người, vùng đất tổ tiên Người. Một buổi sáng, Nữ hoàng rời khỏi bức màn để diện kiến thần dân. Buổi diện kiến đầy náo động. Những cô gái nổi loạn chống lại sự thờ ơ của Nữ hoàng đòi chém đầu tên ngoại lai. Nữ hoàng, bị tấn công dồn dập, phải cố gắng hết sức thuyết giảng để làm nguôi cơn giận của những cô gái. Khi Người trở về bức rèm, Người phát hiện một lỗ lớn giữa bức tường tre. Người hiểu ngay những cô gái đã bắt chàng đi và moi tim chàng.

Những vết chân dẫn Người đến con đường mà chàng và Người gặp nhau lần đầu. Nhưng những dấu vết biến mất trong đám cỏ hỗn tạp. Có phải chàng đã bị bắt đi? Chàng đã bị ám hại? Trong linh cảm tăm tối ấy, Nữ hoàng lê bước đi. Người gọi tên vị chúa tể của muôn loài bằng tên mà Người đã đặt. Người hét lên. Duy chỉ có những thảo nguyên sâu hút trả lại cho Người những vọng âm thương hại.

Nữ hoàng không muốn trị vì nữa. Người nằm trên giường, giờ chỉ còn cỏ khô và hoa héo úa.

Người nằm đó, mắt dán vào đỉnh những ngọn cây. Người chờ đợi con chim yêu dấu của Người trở về. Trăng lên rồi tàn. Chàng trai chẳng thấy về, giống như chàng chưa từng hiện hữu.

Người nấc lên từng hồi. Người lẫn lộn, rên rỉ. Ba ngày ba đêm Người từng toan mổ bụng mình, nhưng bọn tỳ nữ đã cột chân tay Người lại để Người đừng rạch da thịt mình. Buổi sáng ngày thứ tư, Người sinh ra hai đứa trẻ, cả hai đều chết. Nữ hoàng rơi vào buồn thảm và thất vọng cùng cực. Người ta không biết Người có thấy hai đứa con của mình không. Người ta không biết Người đã hiểu ra rằng yêu một người đàn ông là không thể hay chưa. Kể từ ngày ấy, bộ tộc chúng ta duy trì từ thế hệ này sang thế hệ khác một điều giới luật: yêu giống đực là việc bị cấm tuyệt đối, mang thai cũng vậy.

Yêu một người đàn ông và mang thai dòng máu của chàng đã giết chết một cô gái Siberia. Ta, Tania, ta đã nhận lệnh của mẹ Tankiasis phải theo dõi Nữ hoàng, người mang trong mình sự kế thừa của bộ tộc.

Có không sườn bên kia của Siberia?

Người ta nói bên ấy có một đại dương và những giống nói của biển cả.

Người ta nói bên ấy có những tay thợ săn trong những khu rừng lá vàng rờn.

Người ta nói bên ấy có một sa mạc đầy cát đẹp và tinh tuyền như vàng bạc trộn lẫn kim cương vậy.

Người ta nói bên ấy còn có những con người chém giết lẫn nhau, ngẫu nhiên xương thịt của nhau, uống máu anh chị mình, và loạn luân với mẹ với cha.

Ở bên kia Siberia ngập tràn hào quang cũng như tội lỗi. Đại Nữ hoàng của chúng ta ngày xưa cũng từng mắc tội mang thai cùng một trong những con người bên ấy. Đó là lý do tại sao thần Băng giá đã treo cổ hai đứa hài nhi trong bụng mẹ bằng một dây vải. Bởi sự hòa hợp giữa tinh khiết và ô hợp là không thể.

Hàng ngàn năm trước, tuyết vĩnh cửu bao phủ núi đồi. Qua nhiều thế hệ, bộ tộc chúng ta xa dần bầu trời và tiến gần về phía mặt đất. Trên những thảo nguyên, tổ tiên chúng ta đã quên những loài chim có vảy và mào bảy sắc. Họ học cách thu phục những loài chim không cánh mà họ gọi là ngựa.

Vì lỗi lầm của Đại Nữ hoàng, bộ tộc chúng ta đã phạm vào định mệnh. Chúng ta phải sống trong một thế giới, nơi thiên nhiên ít phóng túng hơn, muông thú ít kỳ diệu hơn. Cỏ tươi trở

nên hiếm hoi, chúng ta phải chiến đấu với lũ lính cưới gia súc. Mùa đông khắc nghiệt hơn. Gió gào rú ghê rợn còn hơn cả lũ sói tru. Bão tuyết cuộn cuộn buộc chúng ta phải ẩn trú trong những túp lều cùng với đàn cừu.

Ta đoán những thung lũng sẽ là vương quốc cuối cùng của chúng ta trước khi phải đi vào chỗ diệt vong. Ta nhật biết ngày tận thế không một chút buồn rầu và ta say sưa hít thở khí trời xuân đang đến. Mùa hè, ta nhắm mắt lắng nghe cái im ắng và dữ dội của thảo nguyên. Mây đen ùn ùn kéo đến đường chân trời và phủ kín bầu trời. Gió thổi những ngọn sóng lăn tăn màu lục bảo. Những bầy sếu, kinh hải sấm chớp, nhảy múa như bị bỏ bùa mê. Ngồi ở góc lều, ta ngắm những luồng sét ném lên nền trời tím ngắt những kí tự kinh hoàng. Mùa thi trái ra một bầu trời xanh biếc. Nằm trên bãi cỏ ta quan sát những cánh bướm vẫy bé xiu.

Bọn con gái chế giễu vẻ sầu muộn của ta.

U sầu chính là những dòng thơ của một cuộc đời an tĩnh.

Ta, Tania, người hầu gái của Nữ hoàng, ta chẳng biết mình đã sinh ra ở nơi nào, không biết mình bao nhiêu tuổi và cũng chẳng biết tên thật của mình. Ở đây, ai cũng gọi ta là Tania, Tania nghĩa là mùi hương của bướm.

- Con có đẹp không mẹ? – Ta đã từng hỏi mẹ như thế, người đã nhút được ta và nuôi ta lớn lên bằng sữa cừu.

- Vẻ đẹp là một hồ nước trong nơi đáy hồn mình, - mẹ trả lời. – Vẻ đẹp phản chiếu sự trong suốt và chói ngời của băng tuyết Siberia. Vẻ đẹp là nụ cười mỉm của thần thánh chúng ta.

Chúng ta, những cô gái của núi đồi băng vĩnh cửu, chúng ta không sợ đói, không sợ nóng, không sợ lạnh, không sợ cả những kẻ xâm lăng. Mỗi người chúng ta đều có một mảnh băng của mình. Canh giữ những tia sáng trắng trẻo ấy, chúng ta sống đơn độc, xa lạ với những thị thành, không biết tới những vị vua.

Đại bàng là bạn của chúng ta. Nữ hoàng biết gọi chúng tới. Chúng đến từ trời cao để dẫn đường cho chúng ta. Chúng ta chăm sóc lũ ngựa. Chúng ta tắm rửa cho chúng, vuốt ve và chải chuốt chúng với niềm yêu thương vô hạn. Bởi ngựa là bạn đồng hành trung thành của chúng ta. Những thảo nguyên chẳng giàu có như núi đồi. Chẳng có nhiều trái cây mọng nước, vài quả ngọt hiếm hoi làm chúng ta nhảy cẫng lên. Chúng ta săn bằng cung tên và chúng ta bắn thỏ,

cáo, sói để có đủ sức mạnh rong ruổi trên lưng ngựa nhiều tháng trời.

Mỗi năm một lần, khi chúng ta đã no nê, đã uống đủ rượu nấu từ rễ cây và hoa quả, khi chúng ta đã cho ngựa ăn căng bụng và chải chuốt kỹ càng, chúng bắt đầu cuộc hành trình không ngơi nghỉ trải qua nhiều con trăng. Cơ thể rạo rực, tâm hồn thèm khát được bay bổng đến độ chúng ta theo sau Nữ hoàng của mình, thẳng tiến tới tận cùng thảo nguyên, cho đến khi kiệt sức mới thôi. Chúng ta hít khí trời đến căng lồng ngực, dầm mình trong gió mưa. Chẳng động lòng trắc ẩn cũng chẳng biết sợ hãi là gì, chúng ta chỉ cần tự do và luôn kiêu hãnh tự hào với tự do của mình. Chúng ta giống như những cánh chim di bị thúc giục bởi sức mạnh huyền bí. Chúng ta phi ngựa đến tận nơi nào mặt trăng mọc lên. Chúng ta đi ngang qua mọi lễ hội thường kỳ tụ họp tất cả các bộ tộc của thảo nguyên này.

Bên bờ sông Iaxarte, đàn ông và đàn bà chen chúc nhau. Những quan lại tách biệt với dân đen bằng những chiếc nón da hay nhung dạ, trang trí lông chim, hoa và đầu các con thú. Những kẻ thường dân thi thố nhau qua cách mà họ thắt khăn quăn đầu. Những bộ tộc đến đó để trao đổi vũ khí, lều trại, đồ trang sức của dân du mục. Những cô gái của bộ tộc chúng ta biết được vài từ, chỉ có mình Nữ hoàng và ta là thông thạo thứ ngôn ngữ của những con số, của những tiếng hò hét kích động này.

Trong tuần trăng lễ hội đó, chúng ta trao đổi ngựa của mình để lấy những chiếc túi da, những chiếc lọ đủ màu, những vòng ngọc trai và những đứa bé gái. Chúng ta tìm hiểu cuộc sống mới của thế giới mệnh mệnh. Nhờ đó, chúng ta biết được rằng Ba Tư, vương quốc rộng lớn nhất dưới bầu trời này, đã bị đánh gục bởi một đội quân đến từ phương Tây. Những trận đánh liên tiếp đã buộc người Ba Tư phải bỏ chạy về phía đông. Những tấm vải sang trọng của họ, những bát đĩa kiểu cách của họ và những đồ trang sức đính đá quý của họ có mặt khắp nơi trong những khu chợ của chúng ta và bị bán đồ bán tháo. Đàn ông và đàn bà của các bộ tộc nhảy múa khoe quần áo và thảm dệt Ba Tư. Ta, Tania, ta nhìn những đồ vật rực rỡ và kích thích đó mà cảm thấy lo lắng, bồn chồn.

Những cô gái Amazone dừng lại nín thở trước một khi đầy đồ chơi. Thành linh họ nhảy bổ vào, cười đùa thỏa thích. Tất cả nắm tay nhau hò hét. Những bức tượng nhỏ, những con rối, những con vật đứng được và tự di chuyển nhờ một hệ thống dây vải, những túi đựng đầy những viên đá đẹp mê hồn để chơi ô ăn quan, những con ếch miệng rộng ngậm tiền vàng, những bàn tính mà người ta lấy những viên bi trên đó, những con cá thủy tinh biết bơi, những con chim giả gắn lông thật, ở giữa đồng đồ đạc đó người bán hàng cất giọng rao, huơ huơ món đồ chơi, vung chân múa tay ra giá. Mấy cô gái lùi lại và không cười nữa. Họ chỉ chọn lựa, cầm

lên rồi đặt xuống. Chúng ta, những cô gái trắng tay, không thể mua được gì.

Ta rong ruổi tới bên cạnh những thương nhân bán gia vị. Những lọ đất nung màu xanh, màu vàng, màu nghệ, màu tía hay cam tía, màu xanh nhạt pha vàng, và vô số những tông màu trắng khác nhau. Năm nay, gia vị mất giá. Ta biết được một thay đổi lớn. Theo sau Nữ hoàng, ta lạc giữa một mê cung những quầy hàng vải. Những tấm vải thô, những tấm vải mềm mại, mỏng, dày, trong suốt, trắng đục, lấp lánh hay nhợt nhạt, trắng, đen, lục, xanh, cam, đỏ phát phơ trong gió và nhảy múa trong ánh mặt trời. Lóa mắt, ta cúi nhìn xuống chân. Những cô gái Siberia chỉ có thể mua những mảnh vải rẻ tiền thôi.

Qua một góc lều xuất hiện khu chợ đồ gốm. Những lọ chai, những cái nĩa đủ màu trang trí bày ra đầy rẫy. Trên những tấm thảm, các bộ tộc thảo nguyên khoa chân múa tay thương lượng với nhau. Họ dùng những viên đá đủ màu để ghi nhớ và chỉ trao đổi hàng hóa vào ngày cuối cùng của phiên chợ.

Sau những hàng đồ gốm là chợ nô lệ. Những gã đàn ông được trưng ra gần như trần truồng, chỉ quấn độc mảnh vải quanh hông. Bị xích lại với nhau, họ giống như đã chết. Khi chúng ta đến gần, họ thỉnh thoảng mở mắt và nhìn chúng ta thù hằn như sẵn sàng nhảy xổ tới, cắn xé chúng ta.

Chợ cỏ hoa có mái che bằng vải tạo ra một khu vực râm mát và thơm nồng. Những bông hoa lạ lùng mang những cái tên không thể phát âm được giữ chân Nữ hoàng của ta mãi. Người đi qua chậm chạp. Người trở đi trở lại nhiều lần. Khi một giống cỏ cây làm Người hài lòng, Người đứng yên ngắm mãi cho đến khi nó dường như nảy mầm trong tâm trí Người.

Mặt trời đã lặn. Chúng ta trở về lều của mình mà không hề mua thứ gì, nhưng rất hài lòng với cuộc đi dạo. Chúng ta chẳng dành cho mình một thứ đồ xa xỉ. Chúng ta chỉ cần những nhu yếu phẩm mà thôi.

Trong các khu nhà nghỉ, những mái lều đã dựng lên. Các cặp đôi có thể qua đêm ngắn ngủi ở đó với giá ba viên đá đen. Đám đông tập nập mua sữa nóng, rượu và những xiên thịt nướng. Bị cột chặt vào những chiếc cọc, lũ dê con kêu be be, còn lũ chó thì sủa inh ỏi. Sự náo nhiệt, tạp âm không át nổi thứ ngôn ngữ của thảo nguyên trong các cuộc thương lượng.

Đàn ông và đàn bà ngừng nói chuyện và tránh ra nhường lối đi cho Nữ hoàng của các cô gái Amazone. Dù nhỏ nhắn nhưng Người toát ra vẻ rạng ngời của vàng thái dương buổi sớm, như hiện thân tươi tắn cho sự khởi đầu một ngày cần lao. Cặp lông mày của Người đầy đặn, đôi mắt Người đen láy thể hiện bản tính không thể khuất phục. Trước những đôi mắt tò mò, chúng ta ngẩng cổ đầu, đi sau Người, trong lòng trào dâng niềm kiêu hãnh như một người được khoác

bộ áo sang trọng.

Dù Người còn trẻ, nhưng mọi người ai cũng tôn trọng và kính sợ Người.

Những lời đồn đại, thay vì làm lu mờ vẻ đẹp của Người, lại tô thêm nét quyến rũ của một huyền thoại. Người ta đồn rằng chúng ta là những kẻ bắt cóc đàn ông, rằng chúng ta cưới những gã đàn ông để giết chết họ ngay hôm sau. Người ta nói rằng Nữ hoàng của các cô gái Amaznone mang trong mình phép thuật biến những gã đàn ông thành bất khả chiến bại và đó là lý do vì sao vô số đàn ông liều mạng sống của mình để được kết đôi cùng Người. Giữa đám đông, những người phụ nữ dò xét chúng ta đầy nghi kỵ, trong khi những gã đàn ông táo tợn chỉ len lén liếc mắt. Bầu trời hực sáng những tia nắng quái cuối ngày rồi nhanh chóng phủ lên những gương mặt một lớp màn tối. Bóng tối lan tràn khắp nơi, những đôi mắt lấp lánh như những vì sao trong đêm. Chúng nói nhiều điều bằng một thứ ngôn ngữ câm lặng. Cô gái Amazone nào bị những tín hiệu này thu hút sẽ rời bỏ chúng ta và lao tới kẻ phát ra tín hiệu đó như đại bàng lao vào con mồi. Cô ta có thể dẫn gã đàn ông hay người phụ nữ mà cô ta thích tới một mái lều để trọn đêm vui.

Không có chuyện trao đổi. Không trao đổi tóc. Không trao đổi máu. Một lời tiên tri của tổ tiên cấm chúng ta cho bất kỳ kẻ lạ nào những gì thuộc về chúng ta. Chúng ta đến và phải ra đi, thoảng qua trong tiếng vó ngựa, không một lời thề thốt, hứa hẹn nào. Trong số chúng ta, cũng có vài cô gái yêu đuổi mỗi năm một lần tìm gặp lại người tình của mình. Dưới những mái lều, họ có thể yêu nhau, thì thầm kể chuyện cho nhau và khóc tỉ tê. Quay trở lại với chúng ta, họ phải che giấu nỗi lòng thống khổ chia ly như một căn bệnh đáng hổ thẹn. Chúng ta thờ ơ với những buồn rầu của những cô gái yêu đương. Chúng ta cho phép họ chịu đựng trong im lặng. Với chúng ta, họ phải cười đùa, thậm chí là khi họ muốn khóc, phải biết chiến đấu và mạnh mẽ ngay cả khi trái tim tan vỡ.

Một vài cô gái biến mất sau những cuộc gặp hằng năm này. Chúng ta không tìm họ và không bao giờ trừng phạt những cô gái bỏ đi. Chúng ta xem việc này như một sự sa sút đã ghi rõ trên những vì sao. Khi một cô gái bỏ đi, không ai có lời bàn tán. Ngay khi ra đi, tên cô ta đã không được nhắc đến trong những cuộc nói chuyện, khuôn mặt của cô ta vụt tắt trong trí nhớ của mọi người. Chúng ta xem chuyện đến và đi của một linh hồn nhẹ tựa lông hồng. Chúng ta, những cô gái của Băng giá, chẳng hề gắn kết với bất cứ điều gì, thậm chí với một cô gái từng là chị em cũng không.

Những cô gái Amazone tôn thờ tự do. Họ chính là tự do. Kẻ nào chọn lựa đón đau được tự do sống với đau đớn. Không có gì có thể ngăn cản định mệnh tự thành. Chúng ta không biết bị

trừng phạt là gì. Chúng ta chỉ biết yêu thương thần Bạng giá ngự trị trên cuộc đời trần gian của chúng ta. Luật lệ của các bộ tộc có thể bị vi phạm, vì cao hơn những bộ tộc còn có thần linh.

Nữ hoàng đi dạo, khuôn mặt che mạng, ngẩng cao đầu trong tiếng vũ khí loảng xoảng, gấn ở thắt lưng và được mười hai cô gái Amazone nổi tiếng là những kẻ giết gấu hộ tống. Chỉ những chủ cho thuê nhà là dám hỏi han Người và khen ngợi Người. Nữ hoàng đáp lại lời chào của họ bằng cái lắc đầu nhẹ nhàng. Ta thấy Người thật nghiêm nghị. Ta đoán Người tìm một người đã hẹn trước. Bước chân Người nhanh dần. Người bước vào lều có một bó hoa ly trang trí ở cửa. Người trở ra ngay và lệnh cho chúng ta đi tiếp.

Năm đó, khi mặt trăng vừa tròn lần thứ tư và trời mới vào hè, ở trại của những cô gái Amazone tiếng xì xào thâu đêm. Khắp nơi, ta nghe tiếng thì thầm tên của một chiến binh đến từ vùng đất mặt trời lặn. Quanh đồng lửa, họ vồn vã kể lại cho Nữ hoàng những lời đồn nghe được trong cả ngày. Tất cả liếng thoảng như nói cùng một lúc với đôi mắt tròn xoe. Tất cả cùng thốt lên. Họ nói rằng hắn đến từ một miền duyên hải, xứ sở của những ngư dân hầu như không mặc gì và không đeo thứ gì trên người.

Họ nói rằng hắn đã thiêu trụi các thành đô và cưỡng hiếp bao phụ nữ. Họ nói rằng hắn đã mua thêm lính đánh thuê bằng những khi báu cướp được từ các thành thị Ba Tư. Họ nói rằng với ngọn lao bằng vàng và trên lưng con ngựa trắng, hắn đã dám thách thức Đại Đế Ba Tư và tuyên bố sẽ chiếm Babylone, thành trì lớn nhất dưới gầm trời này.

Nữ hoàng vẫn im lặng. Ta cảm thấy Người đang có một ý nghĩ bí mật. Ta đọc được nỗi buồn qua nụ cười mỉm của Người. Đêm tới. Những tiếng riu rít càu càu của các cô gái lặng dần đi. Nó nhanh chóng nhường chỗ cho tiếng châu chấu cào cào và tiếng lửa nổ lách tách. Nằm không xa Nữ hoàng lắm, ta bị đánh thức bởi một tiếng động nhỏ. Người đứng dậy mở cửa và đi ra ngoài. Ta đi theo. Người nhảy lên lưng ngựa, ta cũng vậy. Người phi ngựa ta khỏi trang trại và tiến vào cái mênh mờng sâu thẳm của thảo nguyên. Ta giữ khoảng cách nhất định với Người nhưng không để Người ra khỏi tầm mắt.

Mặt trăng chan rười xuống thảo nguyên cả một đại dương ánh sáng bạc. Bên sông, Nữ hoàng của các cô gái Amazone là chiếc bóng bất động đứng trước dòng thời gian không ngừng chảy. Bóng mây lững lờ trên những gợn sóng. Những đám mây, chính chúng cũng chậm chậm

trôi về cuối chân trời để mãi mãi không bao giờ trở lại nữa. Dù đứng xa Người, ta vẫn cảm nhận được thân thể Người đang run rẩy. Người lạnh chăng? Hay Người sợ? Cả những chiến binh dữ tợn nhất lẫn những con hổ đói bụng cồn cào đều chưa từng làm Người e ngại. Người chờ đợi điều gì? Có phải một kẻ du mục đã mời gọi Người theo hắn? Hay là một người phụ nữ nào đã hẹn với Người để về trại cùng Người và trở thành một chiến binh Amazone? Từ lúc nào Người trở nên yếu đuối khi mang trong tim mình một bí mật? Talestria, Nữ hoàng hoang dại của ta, nữ chiến binh vùng đôi vũ khí, từ khi nào Người đã phải đấu tranh chống lại chính mình.

Bất thành linh, tiếng hát của một gã đàn ông, thoát đầu còn yếu ớt, sau thì vang vang phủ trùm lên tiếng xì xào của cây cỏ. Bóng một kỵ binh tách khỏi vầng trăng đang xuống thấp gần mặt đất. Dù không hiểu những gì họ nói với nhau nhưng ta biết mọi dung: họ ca hát lời tình yêu, cơn say và nỗi đau khổ của họ.

Talestria đã chủ động tiến tới. Tại sao có cuộc tiến tới này? Có phải họ đã gặp nhau năm ngoái? Có phải họ đã hứa hẹn yêu nhau đêm nay, bên dòng sông này? Talestria, Nữ hoàng của ta, chẳng lẽ Người đã quên cuộc chiến chống lại những gã đàn ông nhảy ra từ đường chân trời để cướp bóc lũ cừu và tàn sát chúng ta? Chẳng lẽ người đã quên giấc mơ của những kỵ binh hung bạo thềm thường bắt được chúng ta và dùng bụng dạ của chúng ta để sinh ra cho chúng những chiến binh thiện chiến nhất thảo nguyên? Talestria đã từng gian dối, vuốt ve ngọt ngào để làm dịu lòng thù địch, để có những điểm tựa, để tránh những cạm bẫy. Vì sự tồn tại của bộ tộc chúng ta, Nữ hoàng đã từng cúi đầu trước những thủ lĩnh hùng mạnh. Người đã phát động chiến tranh khi hòa bình không còn nữa. Nữ hoàng của ta thờ ơ trước những tình cảm ủy mị và nỗi sợ hãi, tại sao đêm nay Người lại run rẩy?

Gã đàn ông biết bắt chước bản hòa tấu của trăm cánh chim lúc bình minh này là ai? Tại sao giọng hát của hắn xoáy vào trái tim ta và làm ta rơi nước mắt? Hắn tiến về phía Talestria, con ngựa hắn cúi đầu, trong tư thế tuân phục. Nữ hoàng của ta chờ đợi. Những chiếc lông trắng trên mũ giáp của người phất phơ trong gió.

Bất thành linh, con ngựa chồm lên và tên kỵ binh cầm một cây roi phủ đầy gai nhọn nhảy vào Nữ hoàng. Talestria giật cương và hai con ngựa sáp vào nhau. Người đỡ cây roi bằng chiếc nhẫn mặt trời Người đeo bên tay trái và bằng một động tác của cánh tay phải, người đã cắt đầu gã kỵ binh bằng lưỡi liềm hình trăng khuyết.

Talestria lau nước mắt và đeo lại thắt lưng. Người bỏ đi không ngoái đầu lại. Thân gã kỵ binh trượt qua lưng ngựa và rơi xuống đất. Máu phọt ra từ cái cổ toang hoác thành một dòng

nước tưới tắm mặt đất thảo nguyên. Rồi bày sới nhanh chóng ngửi mùi, tới ngẫu nhiên cái xác. Rồi đến lũ quạ và kền kền mút sạch bộ xương. Cuối cùng, lũ ruồi đến liếm vũng máu khô dưới ánh mặt trời. Talestria, Nữ hoàng của những cô gái Amazone, là chiến binh thiện chiến hơn cả những gã đàn ông muốn biến Người thành chiến lợi phẩm đẹp nhất của mình. Đó là quy luật của thảo nguyên. Kẻ mạnh trở nên mạnh hơn khi kẻ yếu bị đánh bại. Kẻ yếu hoặc phải trốn chạy hoặc sẽ chết.

Vầng thái dương đang hé lộ trên bầu trời và mặt trăng nhạt dần. chúng ta đón thêm hai bé gái sơ sinh và đổi một con ngựa lấy ba đứa bé nô lệ lấu lỉnh. Một khi đã đặt những bé gái này lên lưng ngựa chúng ta sẽ phóng đi đến tận cùng thế giới.

“Đừng bao giờ yêu một cô gái Amazone”, vừa ca hát những đứa trẻ vừa đuổi nhau sau những ngọn cỏ cao cao trong lúc cha mẹ chúng tháo lều và quây lữ cừu lại. “Những cô gái ấy sẽ giết chết những người yêu thương mình nhất....”

III

Ngựa chiến đeo giáp sắt, gấn giáo mác và mang da che mắt, đã xung trận. Ưc ngựa đâm sầm vào nhau, cổ quấn vào nhau, giẫm đạp, lồng lên nhau, chân giày những thân xác lính lăn trên đất. Bờm ngựa tung những cơn mưa huyết đỏ. Tiếng thét của người quỵện vào tiếng hí vang trời của những con tuấn mã ngã quỵ để không bao giờ đứng dậy lần nữa. Cung tên gào rít. Giáo, khiên, chùy, đinh ba, rìu, roi sắt lóe lên. Vũ khí lóe sáng ngay nơi máu phun trào, từng đoạn thân người vung vãi, tứ chi và thủ cấp vỡ nát. Mùi tanh, máu và đủ thứ khác làm ta ngạt thở. Ta chẳng còn nghe ra tiếng trống trận đánh dồn. Ta chẳng còn nhận ra vầng thái dương giờ đương phủ cát bụi trắng mờ. Ta đã quên thời gian. Ta đã bước vào cõi vĩnh hằng, nơi con người chỉ còn là những đốm trắng sáng, những vầng hào quang. Những dòng nước nóng chảy trên mặt ta. Một dây roi gấn mác đã lấy mất một mảng thịt trên đùi ta, một mũi tên cắm phập vào bụng trái, một lưỡi đoản kiếm sắc lẹm đã chém tay ta một nhát đến tận xương. Một vũ khí gì rất nặng đập vào gáy ta, làm ta chao đảo. Trong khoảnh khắc, ta biết vị thần bảo hộ đã bỏ rơi ta. Thần đã bỏ ta lại một mình, bỏ ta lại cho những chiến binh Ba Tư đang bổ nhào đến chỗ ta. Một

mình, ta phải lựa chọn, đứng dậy hay nhắm mắt, giao mình cho cái mờ mịt êm dịu hay trở về với cuộc chiến ác liệt, về với những tiếng thét gào. Thành linh ta bỗng nghe mùi Thần Chết, ta nghe những tiếng thầm thì căm dỡ. Cái chết quẩn lấy ta và trải rộng trước mắt ta một con đường bình lặng và xuôi về nơi cuối trời. Không, ta không muốn cái giai điệu yên bình vô vị này, ta không muốn cái âm u miên trường, vô vị, trơ lì. Không, ta thuộc về cuộc sống, với mọi sắc màu và những cơn cuồng loạn của nó! Ta thuộc về những cuộc giao hoan, chinh chiến và ruổi rong!

Thân thể ta tìm lại được cảm giác đau đớn và ê ẩm. Sức mạnh đã trở về và, cùng với nó, những cái nhăn mày khùng khiếp của chiến binh, những con kỵ mã sùi bọt, cờ xí của quân ta tiến dần, chậm chạp mà vững chắc, về phương Đông.

Darius, Hoàng đế vĩ đại của người Ba Tư, đụng độ với ta, toan cày nát quân ta bằng một đội quân trăm nghìn lính. Voi, lạc đà, lính bộ binh dữ tợn và kỵ binh mang giáp sắt phủ kín thung lũng và tràn ra khắp đồng bằng. Trước sự phô trương binh lực chưa từng có này, ta phải viện đến chiến thuật đánh tĩa. Số ba là số hoàn hảo, và số chín có ma lực vô cùng. Ta dẫn dụ Darius vào một cuộc chiến ba hồi, mỗi hồi chia làm ba trận. Trong hồi đầu, quân địch chiếm ưu thế số đông, nhưng quân ta lại hết sức kỷ luật. Sự gan dạ của các quân đoàn đã làm người Ba Tư run sợ, dù trước đó vẫn tin mình bất khả chiến bại. Hồi hai là một chuỗi những động tác quấy rối. Lúng túng trong đội hình cứng nhắc của mình, quân Ba Tư hứng chịu những đợt tấn công của kỵ binh mà không thể phòng ngự nổi. Ở hồi ba, ta ra lệnh cho các tiểu đoàn giả bại trận. Quân Ba Tư vừa ập đến, quân ta đã vút vũ khí bỏ chạy. Để làm Darius say sưa, ta cũng đóng kịch bỏ chạy, làm rớt cả mũ vàng để lũ lính Ba Tư tranh nhau đem về cho Đức Vua của chúng làm chiến lợi phẩm.

Ngày đánh trận thứ chín, trời đẹp. Nhưng từ buổi sáng, người ta đã nghe thấy mùi hơi mưa ẩm ướt. Ta kiểm binh trên lưng ngựa giống hệt Bucéphale đang phải dưỡng thương. Không ai nhận ra sự thay thế này. Quanh ta, tất cả phải từng phục cho một huyền thoại về Alexandre bất khả chiến bại. Ta dàn dựng như thể Apollon đã gửi đến cho chúng ta một thông điệp chiến thắng. Trong cái ngày quyết định này, Apollon, vốn thường làm ngơ trước những khổ sở và nỗi mệt mỏi của ta, phải tiếp tay cho ta.

Trước những khuôn mặt hốc hác và đầy vết thương, ta vẫn phát cờ. Hỡi các chiến binh! Hãy lựa chọn: chết hay là vàng phương Đông! Đòi người ngấn ngủ, hồng bảo và lam ngọc phải thuộc về chúng ta, nệm êm thuộc về chúng ta, nô lệ đẹp thuộc về chúng ta! Các gia vị và lâu đài, những bữa ăn thịnh soạn cho kẻ chiến thắng, tất cả phải thuộc về chúng ta! Tên bắn vào những

kẻ yếu hèn và né tránh những người gan dạ! Đổ máu làm chúng ta thêm dũng mãnh, mất một cánh tay, một con mắt làm chúng ta thêm quyết chiến. Tiến lên hỡi các chiến binh! Chết, chúng ta trở về yên nghỉ trên đất mẹ, sống chúng ta sẽ ngủ ở Babylone!

Từ trên đồi cao thấy ba quân ập vào giáp chiến, tựa như hai ngọn sóng khổng lồ. Hai kẻ ăn mặc giống hệt ta mang theo cờ trận của tướng quân, bỏ chạy theo hai hướng đối nghịch. Quân Ba Tư tức tốc đuổi theo chúng hòng cướp được vũ khí, giáp trụ và yên ngựa. Ngay lúc đó, ta cải trang thành một tên lính tầm thường, lao xuống từ trên đỉnh đồi cùng một toán kỵ binh mang vũ khí nhỏ, tiến thẳng vào sau lưng quân đội Ba Tư, nơi Darius đang ngồi.

Ta lao thẳng vào từng tên, mắt mở to. Với tốc độ của ta, ta trở nên to lớn hơn và cái chết bước lùi. Ngẩn ngơ vì sự bất tử của các chiến binh này, quân Ba Tư bắt đầu tin vào một cuộc phán xử thánh thần. Chúng buông vũ khí và bắt đầu chạy thục mạng. Darius, ông chủ của vương quốc Ba Tư, lớn lên trong cung điện vàng ngọc phương Đông, đàn bà và hoạn quan vây quanh, Darius, vị bán thần chưa từng đụng tới một mảnh giáp sắt, kinh hãi trước những tiếng hét trận mạc đang ập đến. Darius mất hết nhuệ khí chiến đấu, bỏ chạy cùng lũ vệ binh.

* * *

Trốn chạy mở đầu cho thất bại.

Ở Babylone, lợi dụng tin thất trận của Đại Đế, quan nhiếp chính, một hoạn quan tham lam, đã tiếm ngôi bá chủ kinh thành và bắt con cái hoàng tộc làm con tin. Hay tin, Darius từ bỏ ý định chạy về kinh đô mà bỏ trốn vào những vùng thâm sâu cùng cốc. Sự hỗn loạn hoành hành khắp xứ sở. Hàng loạt kinh thành thất thủ cùng vô số quân lính đầu hàng vô điều kiện. Ta được biết con người yếu đuối Darius luôn bị giật dây bởi những hoạn quan chỉ biết tranh giành quyền lực và đua nhau làm giàu. Ngập chìm trong ánh hào quang và kỳ diệu của các ddô thành Babylone, Suse, Persépolis, Darius không hề hay biết nạn đói và bệnh tật hoành hành ở miền quê. Như diếc và mù, Darius bị lũ quân thần tước hết mọi quyền lực. Với Darius, sự suy tàn vốn cày nát phương Tây đã tràn đến phương Đông như thế.

Nông dân nghèo, lính tráng không được tiếp tế, quan lại địa phương bị thất sủng đổ ra những nẻo đường, nơi ta đi qua và dâng cho ta vô số vàng bạc. Khắp nơi người ta gọi ta là người giải phóng, người đã đánh bại tên bạo chúa, họ bảo ta phải trị vì Babylone và đánh đuổi kẻ cướp ngôi.

Để giải hòa, quan nhiếp chính mang đồ cống nạp đến, ngựa xe chở đầy báu vật của Darius.

Hắn cũng hứa hẹn sẽ dâng cho ta nhiều của cải hơn nếu ta tiếp tục đánh đuổi Darius mà không đụng đến hắn. Ta gửi đến hắn một sứ thần mang theo câu trả lời của ta: nếu hắn chịu đến nhận làm bầy tôi của Alexandre, dưới sự bảo vệ của ta, hắn sẽ yên ổn tránh khỏi những cuộc tranh chấp và nổi dậy.

Cách Babylone ba ngày đường, một đoàn quan lại triều đình đến đón ta trong mùi trầm hương và âm nhạc. Một hiệp ước bí mật được kí kết. Quan nhiếp chính tuyên bố ta là chủ Babylone, còn ta giao cho hắn quyền quản lý thành đô.

Cuối đường chân trời, cánh cổng bằng đồng xé toạc bầu trời và chặn đứng những đường chim đi. Cánh cổng vội mở đón Alexandre giống như một con đàn bà vồn vã giạng chân đón khách giàu sang. Trong bộ đồ lính, ta hài lòng nhìn thấy tên lính cải trang ta trở về trong thành phố nghìn năm tuổi, đầu vẫn đội vòng vàng và mặc giáp vàng viền dây vải tía. Kéo cương ngựa, hắn long trọng tiến vào đại lộ lớn nhất thế giới và chào đón sự cúi lạy tuân phục của người Ba Tư Lương Hà với một cử chỉ kiêu hãnh và độ lượng.

Gió thổi qua và những vườn treo lất phất mưa hoa.

* * *

Tháp Babel đã mất, Babylone trở thành chính ngọn tháp này, gom hết những cư dân, điện đài, đường sá, vườn tược, kênh đào và một kiến trúc xoắn khổng lồ nhiều ngã rẽ vươn đến tận trời cao. Những đại lộ rộng thênh thang bao quanh những con đường khúc khuỷu quanh co. Để giao thông thuận lợi hơn, người Babylone đã bứng hết cây cối lên trồng trên những mái nhà và những sân thượng xây trên những cột trụ cao. Nhưng xe kéo, xe ngựa, lạc đà và ngựa vẫn cứ phải chen lấn nhau mà đi. Những con đường hết kẹt cứng rồi lại tự khai thông, chẳng ai giải thích nổi. Những cửa tiệm, nhà hàng, tiệm hút thuốc, cao lầu, nhà tắm mở cửa ngày lẫn đêm. Người người dập dìu nô nức lũ lượt vào ra. Đám đông leo lên cầu thang trong những ngôi nhà nhiều tầng có ban công, hay bước xuống đất, nơi một thứ nhạc thần kỳ thoát ra từ những căn phòng tối lút gối nệm và chiếu sáng bằng đèn lồng. Tiếng quần áo sột soạt và tiếng giày khua trộn lẫn với tiếng thủy tinh, tiếng ngựa chạy, tiếng xì xào của các cuộc nói chuyện, tiếng ầm ầm của những ngôi nhà đang xây cất. Tường cao sơn son thếp vàng đưa lại những tiếng cười vang của cuộc sống không ngơi nghỉ và phát ra một thứ hạ âm tái sinh vào mỗi buổi bình minh.

Những ngôi đền thờ thần linh dựng lên ở mọi góc đường. Người ta cầu nguyện ở đó bằng mọi ngôn ngữ, ăn vận đủ thứ áo quần. Mỗi kẻ lại xúc nước hoa đặc trưng của quê hương mình. Mùi trầm hương từ các vùng miền hòa trong mùi của đủ thứ món ăn. Những đứa trẻ sinh ra

được chào đón bằng những nghi lễ muôn hình vạn trạng và người chết đi, khóa thân hay bọc liệm, hỏa thiêu hay ướp xác, được chôn cất hay để kền kền ăn thịt. Mỗi người trở về với bầu trời hay bóng tối, bằng ngựa hay bằng thuyền, về với đất hay vỗ cánh bay đi.

Những tạp âm của kinh đô lớn nhất dưới gầm trời im bật dưới chân thành Hoàng Đế. Thành đô ở giữa thành đô này đầy rẫy những cung điện của quan lại và nhà cao cửa rộng của các tướng quốc. Xây từ những khối đất nén, sơn trong sơn ngoài, những tòa nhà phô ra vẻ huy hoàng rực rỡ. Khi mặt trời lặn, cỏ cây và muôn thú bắt đầu cuộc sống của chúng, như vừa nhảy ra khỏi những tòa lâu đài giam hãm: lũ khỉ đùa giỡn trên tường, lũ vẹt hát ca dưới mái nhà, lũ chó chạy bên những con báo, ong bay đi hút mật hoa hồng và hoa cẩm chướng. Một con chim có đầu chim săn và đuôi dài óng ánh đứng kiêu hãnh ở tường phía trước. Ai cũng biết đó là chim phượng hoàng. Loài chim này cứ trăm năm lại chết đi để tái sinh từ tro tàn của nó.

Ta cố giấu niềm xấu hổ khi nhìn qua một lượt những kẻ chiến thắng rồi những kẻ chiến bại. Một bên, những người lính Macédoine và Hy Lạp đầu trần, áo len hở vai, hở tay, hở chân. Những đôi dép da của họ để lộ những bàn chân lông lá và những ngón chân đen sì. Bên kia, quân thần Ba Tư tóc buộc khăn trùm, lụa là gấm vóc dài đến tận những đôi giày dép thêu vàng. Họ ôm trong tay những bó hoa màu sắc khác nhau, tùy theo chức quan của họ. Theo sau họ là những nô lệ thượng hạng, đầu cạo nhẵn, mặc thêm áo khoác bên ngoài áo chên ngắn và quần dài rộng dệt từ vải bằng vàng. Một nền văn minh phát triển lộ ra nơi những thần dân của nó. Nền văn minh đó đã che phủ da trần của họ, buộc gọn gàng tóc tai họ, trang hoàng tay chân họ bằng những viên đá quý để phân biệt con người với động vật. Ta, kẻ đã đánh bại Darius, ta trong mắt người Ba Tư chắc chẳng khác nào thủ lĩnh của một lũ mọi rợ tràn vào phương Đông.

Ở Pella, cuộc sống chỉ gói gọn trong năm gam màu: xanh của những cánh đồng, vàng của gỗ, trắng của những mái nhà, xanh lam của biển và đen của đất. Còn ở đây, khi quan nhiếp chính mở cửa vào thành Hoan Lạc, những sắc màu lạ lùng tràn ngập, cùng một hỗn hợp mùi hương tinh tế bao phủ lấy ta.

Tên hoạn quan đã bán Babylone cho Alexandre mỉm cười và cúi chào. Hắn bước thụt lùi trước ta và ra lệnh cho một đám nhạc sĩ hoạn quan hát mừng vinh quang của ta. Để đầu trần, hắn đội một vòng hổ phách lớn quanh cổ. Những ngón thịt dưới cằm của hắn rung rung, hai mắt hắn, một xanh một vàng, lén dò xét ta. Hắn bồn chồn lần lần chuỗi bảo ngọc và hồng ngọc trên tay. Hắn dẫn ta đến thẳng buồng riêng của chủ cũ. Hắn cung hiến cho ta giường gối, nô lệ, khuê phòng của chủ cũ.

Ở giữa kinh đô Babylone có thành Hoàng Đế. Giữa thành Hoàng Đế lại có thành Hoan Lạc. Ở đỉnh tòa thành này, buồng của ta nằm giữa bầu trời.

Tiếng gào thét của chiến binh và tiếng xoang xoảng của vũ khí đã ngừng đeo bám ta. Ta chỉ còn nghe âm thanh rì rào của những vòi nước và tiếng chim ca hát. Dưới vòm cửa sổ là khu vườn đẹp nhất trần gian khiến cho bất cứ ai cũng phải quên đi những đau đớn trong quá khứ cũng như mọi lo lắng tương lai. Dòng Euphrate cuộn quanh những thung lũng đầy hoa hồng, hoa tím, hoa cẩm chướng, bao quanh là những cây cam và hoa nhài, rồi dòng sông tạo nên những dòng thác yên bình đổ vào những ao hồ đầy hoa súng.

Nằm trên giường, ta đã quên hết mặt trời cháy bóng, gió táp vào người và những cuộc hành quân dài đằng đẳng. Ta bơi trong biển nệm êm chăn ấm, dịu dàng và mềm mại. Một chiếc màn lớn như một căn lều phủ trên giường của ta. Ta thoáng thấy mái vòm hình bát úp, nó làm ta nghĩ tới nền khoa học ưu việt của người Ba Tư. Trong một căn phòng rộng lớn thế này vẫn không hề có một cột trụ hay một thanh xà nào. Mái nhà lớn hoàn toàn dựa trên sáu bước tường nhờ vào kỹ thuật phân bố trọng lực mà người Hy Lạp chưa từng biết tới. Những đèn chùm đốt đến chiếu sáng những bức họa bích cả ngày lẫn đêm. Trên cao của bức tường, những bông hoa đang nở giữa rừng họa tiết sắc sảo. Ngược nhìn lên cao nữa, trên những tấm đục phủ một lớp bụi vàng mỏng, sẽ thấy chính Darius trẻ đẹp đầu đội khăn quăn hoàng gia. Những cảnh sinh hoạt thường nhật nối tiếp theo sau. Diễn thuyết, đọc thơ, bắt bướm, múa khỉ, du ngoạn trên lưng voi, cắm trại ngoài trời, tắm bồn, thậm chí trong lúc tắm, tên hoàng đế vừa mất ngôi cũng mang khăn quăn hoàng gia. Những cảnh ái ân theo sau những cảnh dạo chơi bạc nhược. Những bài thơ được viết ngay bên đó. Bên dưới những tấm đục này là một bức tranh khảm vẽ một nguồn nước trong vắt có hoa thơm cỏ lạ mọc quanh. Trong vô số các bức tranh vẽ tỳ thiếp, những cô gái xinh đẹp và gợi cảm, ta để ý thấy một cô thiếp yêu, nhỏ nhắn, trắng trẻo, mắt to, môi nhỏ xuất hiện trong tất cả các tranh vẽ.

Hephaestion đến diện kiến. Hephaestion báo tin Cassandre căm ghét những bức vẽ này và muốn che chúng đi, thay thế bằng những cảnh Alexandre chinh chiến. Ta mỉm cười không trả lời. Ta nhìn qua một lượt những hòm rương thơm phức của Darius, những cây đàn của hắn, những thảm dày dệt vải vàng của hắn, rồi phá lên cười.

Ta, Alexandre, con trai của Olympias, nổi ô nhục của Philippe, kẻ tiếm ngôi hiệp quốc Corinthe, ta đã trở thành ông chủ của Babylone. Đó là một điều kỳ diệu đến khó tin.

Những vết sẹo trên thân thể ta kể lại những trận chiến dũng mãnh và khủng khiếp. Những

chỗ lồi lõm trên bàn tay ta kể về những kẻ chiến bại và những xứ sở đã quy hàng. Ngoài ra, không có gì khác ở ta, trên cơ thể mình chúng được ta là vua Macédoine, vua Hy Lạp, vua Ai Cập, vua Ả Rập, vua Ba Tư. Ta có cảm giác mình đang nói dối. Đó là lý do vì sao ta phá lên cười. Từ thời xa xưa, vương miện thế gian chỉ thuộc về một người. Kẻ nào muốn lấy đều phải thất bại. Thế mà ta đã chiếm được nó, chẳng phải vì ta mạnh hơn, nhiều sách lược hơn hay quả cảm hơn kẻ thù của ta.

Ta, Alexandre xứ Macédoine, ta không sợ những vì sao báo hiệu lụi tàn. Nơi nào những kẻ khác lùi bước, nơi ấy ta sẽ tiến lên. Nơi nào những kẻ khác từ bỏ, nơi ấy ta sẽ đeo bám tới cùng.

* * *

Hỡi Hephaestion, người bằng hữu, tại sao triều thần Darius nói tiếng Hy Lạp, còn không ai trong số tướng lĩnh của chúng ta chịu nói tiếng Ba Tư?

Tại sao Cassandre, Perdikkas, Crateros khăng khăng mang dép cũ trong khi nô lệ của Darius lại mang dép thêu hoa?

Tại sao phương Tây lại đóng chặt cửa với phương Đông, coi phương Đông là mọi rợ?

Ta, Alexandre, ta sẽ mặc trang phục phương Đông và học ngôn ngữ của những kẻ chiến bại. Ta muốn phương Đông và phương Tây phải nhập làm một, sự giàu sang của Ba Tư phải hôn phối cùng trí tuệ của chúng ta, sức mạnh Macédoine phải bùng nổ trong lòng nghệ thuật phương Đông. Ta muốn dòng máu chúng ta phải hòa vào nhau. Ta sẽ mang đàn bà Ba Tư đến các đảo Hy Lạp để con cháu họ được thừa hưởng hai ngôn ngữ và cả hai di sản. Ta sẽ bắt hết lũ cướp đường và thu phục tàn binh Ba Tư. Thương nhân sẽ không còn sợ bị tống tiền. Từ nay, quân lính của ta sẽ bảo vệ những đoàn lái buôn. Alexandre phải mở ra cửa ngõ thông thương Đông - Tây.

Hỡi Hephaestion, người có biết lý do của những cuộc hành quân gấp rút làm chồn chân mỗi gối? Người có biết lý do của những con ngựa chiến mệt lử, những lính trận đói cồn cào, mặt trời cháy bỏng làm mù mắt và cuồng điên? Người có biết vì sao phải có những cái chết, những cuộc hành quyết và tàn sát? Một phần thưởng vĩ đại chỉ có thể đến qua con đường của những khổ đau.

Không có vũ lực sẽ không có những cuộc gặp gỡ. Nếu không có những cuộc chiến của Alexandre thì người Hy Lạp, người Macédoine, người Ba Tư, người Lưỡng Hà, người Do Thái, người Ai Cập đến bao giờ biết siết chặt vòng tay thân ái?

Người thấy không, ở đây, tại Babylone này, ngủ trên chiếc giường của Darius, định mệnh đã cho ta thấy rõ. Ta chinh phục một dân tộc, rồi dân tộc đó chinh phục ta. Với họ, ta sẽ làm nên một nền văn minh, một tân thế giới, thế giới của Phụng Hoàng tái sinh từ đồng tro tàn.

Kẻ hoạn quan lừa dối chủ mình phải chết vì một cơn sốt đột ngột. Ta sẽ chuyển giao quyền nhiếp chính ở Babylone cho Mazée, Tể tướng của Darius, kẻ đã dũng cảm chiến đấu với Alexandre.

Crateros sẽ vùng thanh gươm không khoan nhượng của ta. Từng đứa một, những đứa con chính thống và không chính thống của Darius sẽ bị vây bắt và chém đầu. Người, Hephaestion, kẻ đam mê y học, người hãy học lấy những phương thuốc và bí quyết của người Ba Tư! Người sẽ chữa trị những vết thương của ta. Người sẽ xoa dịu bớt linh hồn ta.

* * *

Cửa khuê phòng hoàng gia mở ra hé lộ hàng nghìn thân thể của phụ nữ, của triều cống từ hàng chục tỉnh khắp vương quốc. Những công chúa, quý tộc, con gái của dân đen, con gái của các bộ tộc chư hầu, những cô gái bị dân du mục bắt, tất cả đều biến thành nô lệ của Darius, tù nhân của những ham muốn của hắn.

Trẻ, già, còn con nít, tóc vàng, tóc nâu, da trắng hay đen, những cô gái ở khắp các vùng miền trên thế gian đều có mặt và sống tù hãm trong một căn phòng rộng mênh mông, trái thảm, lót gối và có những vòi nước. Họ đang ngủ, đang vệ sinh, đang nhảy múa, đang chải chuốt cho nhau, hát ca, ăn uống, trong tiếng râm ran, những lời than thở, hét la, thở dài, cười nói, vô cảm trước cái nhìn của những người khác, trước mùi mốc meo và hôi thối. Hoạn quan đi vòng quanh. Người hầu hạ, kẻ quát roi. Người ta giải thích kể từ khi Darius trốn mất, thành Hoan Lạc đã thôi lau rửa khuê phòng và chỉ cho những người đàn bà này ăn ngày một bữa. Thiếu khí trời và tự do, những cô gái này chỉ còn những vẻ mặt đờ đẫn và mờ đục, giống như chim bị cắt cánh và chặt chân, những con chim không còn mơ về bầu trời nữa. Trong số những thân thể đang chết dần chết mòn, ta nhận ra cô thiếp yêu của Darius, người được vẽ trên tất cả các bức tường trong phòng hắn. Nàng đang nằm khỏa thân trên một tấm thảm. Nàng nằm run rẩy và khóc lóc, tóc cài trâm. Cơ thể nàng đầy những vết sẹo và trầy xước. Người ta kể từ khi Darius thất trận, nàng bị những cô gái khác cào cấu, cắn xé và ngược đãi.

Ta ra lệnh thả tự do cho những cô gái này và ban cho mỗi người một khoản tiền để họ trở về nhà. Sau khi đã được tắm rửa và cho ăn, Jasmine, người đã từng được Đại Đế yêu chiều, đã tỉnh táo trở lại và được dẫn vào phòng ta. Nàng không muốn nói gì với ta. Nàng chỉ thu mình vào

lòng ta. Ta đi vắng, nàng nằm trên giường không nhúc nhích. Ánh mắt thiếu vắng sức sống và niềm vui ấy thỉnh thoảng quét qua những bức bích họa về những cảnh vui sướng mà nàng không còn nhận ra được nữa. Nàng đã biến phòng ta thành một nhà tù mới.

Khi ta quyết định trả tự do lại cho nàng, nàng xin được biết cha mẹ mình hiện ở đâu. Nàng từ chối đoàn hộ tống, nhận tiền ta ban và ra đi.

Người ta kể ra nghe rằng Jasmine lang thang trong thành phố. Người ta kể ta nghe rằng nàng đã hóa điên. Hỡi những người dân Babylone, nếu các người gặp trong một ngõ hẻm quanh co nào một cô gái bé bỏng tóc cài trâm, đi chân trần hát ca và lẩm nhẩm, hãy cho nàng nước uống, hãy cho nàng một mẩu bánh mì, và xin đừng ném đá vào nàng! Đó chính là nàng, Jasmine, xưa kia từng được Darius, Đức Vua hùng mạnh nhất trong các đức vua, nâng niu chiều chuộng, từng được Alexandre, chiến binh dũng cảm nhất trong những chiến binh, chăm sóc một thời. Hỡi người dân Babylone, hãy tránh đường cho cô gái ấy đi qua, cô gái giữ trong tim mình một tình yêu bí ẩn.

* * *

Những tàu buôn khổng lồ giương buồm ngược xuôi trên dòng Euphrate. Những con thuyền nhỏ chất đầy hàng hóa, hết như một bầy cá đặc sệt bám theo một loài thủy quái, tất tả trên các đường rẽ nước. Ba Tư là một đất nước quá tải.

Mỗi khu phố có những thư viện riêng là những cung điện nhiều phòng, nơi các nhà thông thái từ khắp nơi đổ về ăn, ngủ và làm việc. Một khoản trợ cấp hoàng gia đảm bảo một cuộc đời nghiên cứu không cần phải lo lắng gì về những vấn đề tử mồn của cuộc sống đời thường. Sắc lệnh này đã lôi kéo về Babylone những nhà hiền triết từ khắp thế giới. Người Ba Tư mở rộng cánh cửa thành Hoàng Đế cho các nhà khoa học và phong cho họ một vị trí trong vô số các chức vụ. So với số lượng quan lại Ba Tư, hội đồng Ecclesia của người Athen hay hội đồng cố vấn Macédoine chỉ giống trò chơi con nít. Nhưng người Ba Tư còn rất giỏi trong việc đơn giản hóa vấn đề.

Các đại đế không bao giờ quyết định điều gì mà không hỏi ý kiến Lý luận Viện và Thiên văn Viện.

Đạo đức Viện đảm bảo cuộc sống hòa hợp của dân chúng.

Viện Kiến trúc thiết kế thành phố và các điện đài.

Viện Thể thao tổ chức những cuộc đua ngựa.

Viện Nông nghiệp điều chuyên gia và các nhà khoa học đến tận những vùng biên giới xa xôi.

Thủy Viện chăm lo nguồn nước giếng, tưới tiêu và thủy thương nghiệp.

Viện Công nghiệp xây dựng đường sá và đê điều.

Họa Viện, Hương Viện, Quang Viện, Viện Gốm, Viện Cai quản nô lệ, Viện Dệt, Viện Động vật Hoàng gia, Viện Y khoa, các viện này thu thập tư liệu, sắp xếp, lập các kế hoạch và công bố chúng.

Thi Viện chỉ gắn với cuộc sống hoàng gia. Thi sĩ theo sau Đức Vua và phải viết những bài thơ lấy cảm hứng từ mọi hoạt động: nghe nhạc, tiếp khách, tiệc tùng, du ngoạn. Thơ bất tử ngay khi con người đã chết. Thơ biến những khoảnh khắc đời thường thành những bức tranh ghép nên lịch sử. Các đại đế Ba Tư biết cách làm cho tên tuổi mình sống mãi.

Nhạc Viện ghi chép các điệu nhạc thịnh hành và soạn những giai điệu lễ ghi. Những khúc nhạc hợp cảnh hợp tình luôn vang lên theo những bước đi của Đức Vua.

Thơ và nhạc là những phục sức đẹp nhất của con người.

* * *

Quan lại và nhà giàu chiếm khu vực trung tâm Babylone, người nghèo sống trong những ngôi nhà xây thấp bằng gỗ và đất nện ở ven thành phố. Dù sang trọng hay xập xệ, tất cả đều có nơi an trú, nơi người ta gặp nhau để tán dóc hằng ngày. Người ta quây quần, thay nhau uống rượu cần, loại rượu được chưng cất lá cây chở về từ đất Ấn xa xôi.

- Bên kia Ba Tư, còn có những Ấn quốc. - Kẻ quyền lực nhất giai cấp thương nhân tuyên bố như vậy khi mời ta đến phòng làm việc riêng xa hoa, lộng lẫy của hắn.

Thương nhân không phải là lái buôn, Mazée, cựu Tế tướng của Darius giờ đã là kẻ cận thần của ta, đã giải thích cho ta. Khắp nơi ở Ba Tư thương nhân được nể trọng còn lái buôn thì bị khinh miệt. Người Ba Tư quan niệm những thương nhân vận chuyển những điều kỳ diệu của thế gian từ tỉnh này sang tỉnh khác còn lái buôn thì cướp bóc cả những người anh em của họ ngay ngoài đường.

Ta uống rượu cần và ra vẻ thích thú chiếc ống hút. Thuốc lá làm ta lộn mửa, ta không chịu

nổi. Nhưng ta ráng làm đẹp lòng Oibarès, kẻ có tầm ảnh hưởng lớn nhất đến toàn Babylone.

Trong vương quốc giàu sang và lai căng này, thương nhân trị vì trong bóng tối và vươn dài tay đến tận cùng xứ sở. Những tay giàu nhất sở hữu tới mười đoàn xe thồ đi về luân phiên để đảm bảo hàng hóa luân chuyển. Là kẻ cung ứng cho Đức Vua và các tổng đốc, kẻ buôn vũ khí và tai mắt gián điệp, cùng vốn hiểu biết về những vùng đất xa xôi cách trở, những thương nhân biết cách giật dây các tộc trưởng và mua chuộc tướng lĩnh. Họ đưa tin cầu hòa hay tuyên chiến. Để bảo vệ quyền lợi cá nhân, họ lập thành hiệp hội thương nhân, đặt ra các điều luật trên các con đường, áp đặt luật lệ và giải quyết các tranh chấp. Cứ mười năm, theo nguyệt lịch, một dạ lễ lại diễn ra để những thương nhân cử tri bỏ cọng rơm vào lọ, bầu ra thủ lĩnh mới.

Oibarès bốn mươi lăm tuổi. Đôi mắt xanh ngời sáng. Mũi cao và đẹp kiêu hãnh bên trên đôi môi mỏng. Như tất cả những người giàu có ở Babylone, Oibarès chăm chút kỹ lưỡng vẻ bề ngoài, quấn khăn tía trên cái đầu cạo nhẵn và để râu dài, nối thêm râu giả làm thành một lọn như len, màu hạt dẻ, uốn quăn bằng sắt nóng và xức nước hoa hồng. Chán chường một ông vua hoang phí và yếu đuối, Oibarès đã lập mưu phản lại Darius, kẻ đã giữ mức thuế cao chót vót và làm ngơ cho lũ lính quấy phá các đoàn buôn.

Sự khôn khéo của Oibarès nằm ở khả năng che giấu những suy nghĩ thật của mình. Vì không ai có thể đoán được Oibarès đang nghĩ gì, ta phải làm cho hắn chủ quan bằng cách đóng vai hiền lành. Ta để hắn nói không ngớt. Được cổ vũ bởi sự im lặng của ta, ngây ngất vì ánh mắt ta trìu mến, hắn hít tẩu thuốc một hơi dài và phả khói hoan hỉ. Khói bao phủ cả hai ta và những vòng khói trở thành những vũ nữ say rượu nhảy múa lừ đừ theo giọng hắn.

- Alexandre Vĩ đại, Người có bao giờ nghe đến xứ sở Ấn Độ, những đất nước có thung lũng sâu thẳm và rừng rậm âm u chưa? - Hắn nói với ta. - Loài người ở đó sống hoang dại và dã man. Trong những đầm lầy, rần rít trườn ngang dọc và có những loài chim phun nọc độc nặng mùi. Không ai, từ thuở xa xưa, chinh phục nổi xứ sở này. Nhưng Người, Alexandre xứ Macédoine, con trai Apollon, chiến binh bất khả chiến bại được thần Ammon ban phước lành, Người sẽ chế ngự những quái vật chín đầu nanh cọp đuôi rắn. Người, kẻ được thần linh ân sủng, sẽ chiếm được những báu vật mà các bộ tộc nửa khỉ nửa người đang cất giấu.

Oibarès vỗ tay và một tên nô lệ xuất hiện. Nó đặt lên bàn một đĩa đầy vàng thau, ngọc ruby, lam ngọc, ngọc lục bảo và ngọc trai, rồi lui ra. Oibarès lấy một viên ngọc lục bảo, lấy tay áo chùi chùi rồi ngắm nghía. Hắn thở dài.

- Alexandre Vĩ Đại. bá chủ Babylone và Memphis! Một mình Người đáng giá bằng tất cả

châu báu phương Đông đấy! Thời mặt đất còn bị băng giá bao phủ, ở nơi bây giờ là xứ sở Ấn Độ ấy, nơi mặt trời ló dạng, Người có biết đã từng có một đại dương không? Rồng, một loài rắn biển khổng lồ có vảy, sống trong những vực thẳm và ngự trị bóng tối triền miên. Cứ ba con trăng, chúng lại dang cơ thể nặng nề và quái dị ra, rồi ngoi lên mặt nước để chờ ánh rạng đông. Khi mặt trời lên, chúng oằn người, xoắn lại rồi phóng lên khỏi mặt nước để hít lấy hít để ánh mặt trời, thức ăn thần thánh của chúng. Nhưng thời gian trôi đi và đất bắt đầu nổi lên. Lũ rồng chết và cơ thể khổng lồ của chúng biến thành những mỏ đá quý, bên trong những viên đá quý ấy, ánh sáng mặt trời vẫn còn tỏa chiếu. Mỗi quả trứng mà rồng cái canh giữ biến thành một giếng sâu, nơi những viên kim cương cất giấu trong lòng chúng nguồn sinh lực của một thế giới đã mất.

Oibarès vượt râu. Mắt hắn chìm vào cõi xa xăm, như thể đang nhìn chăm chú về xứ sở xa xôi nọ, nơi những hiểm nguy làm sự giàu sang thêm cám dỗ. Bỗng hắn khinh miệt vung tay hất đổ đĩa châu báu. Đá quý vương vãi và chạy vòng quanh trên mặt thảm.

- Đá quý của hai mươi tỉnh Ba Tư chỉ là đá cuội. Nơi đó, ở xứ Ấn Độ ấy, vàng nặng tay và đá quý sáng chói! Nay Alexandre vĩ đại, kẻ duy nhất mang sứ mệnh làm bá chủ phương Đông, vị vua duy nhất xứng đáng ngự trên ngai vàng giữa vàng thái dương, anh hùng duy nhất sẽ biến châu báu tuyệt vời của xứ sở nọ thành một vương miện vinh quang, ta sẽ dâng hiến cho Người đủ vàng để xây dựng quân đội hùng mạnh nhất thế gian. Bù lại sự phục vụ hèn mọn này, Người hãy tìm ra cho chúng ta, những kẻ vận chuyển sắc màu và hương vị của cuộc đời, một con đường dài nối từ đây đến tận mặt trời.

Ta rất hài lòng về Oibarès. Cái thi vị của hắn, ngọn lửa thèm thuồng những xứ sở xa lạ của hắn, niềm đam mê cuộc sống của hắn làm những tính toán con buôn trở nên vĩ đại. Ta thích hắn vì hắn thật thông minh khi liên kết với ta. Ta thích nhất là đường đi nước bước của hắn, biết cho đi và quy phục trước khi nhận lại. Hắn vừa gợi mở cho ta một vùng đất, nơi tham vọng của ta gặp quyền lợi của hắn. Có quân đoàn Ba Tư hộ tống, có thương nhân hậu thuẫn, ta sẽ thống trị thế giới.

Ta đặt tàu xuống. Ta tháo những chiếc nhẫn nạm đá quý của những vùng đất quy hàng và ném vào không khí một cách vô cảm. Nhẫn chạy tới bên những viên đá cuội Ba Tư.

- Băng đã tan. Biển đã khô. Rồng đã biến thành kim cương rồi một ngày kia sẽ thành cát bụi. Những cửa cải trần gian đến rồi đi. Alexandre muốn giàu cái giàu của trời, biển vàng thuộc về ai ngự ở đỉnh cao. Nơi nào Alexandre trị vì, nơi đó mặt đất rung chuyển, những phố thị rụi tàn,

tường cao mở rộng, đường sá xuất hiện. Alexandre tạo ra và thiêu hủy tất cả các vận mệnh. Những ai đi theo ta, sẽ cùng ta tiến về nơi mệnh mông và huy hoàng.

Oibarès nhìn ta chăm chặp. Thành linh, hấn phá lên cười. Trước hành động bột phát tự nhiên này, ta cùng cười với hấn và thỏa ước một liên minh chưa từng có giữa phương Tây và phương Đông, giữa sức mạnh của vàng bạc và lưỡi kiếm.

* * *

Các thương nhân bắt đầu toan tính việc xây dựng quân đội cho ta. Để tạo sự trung thành tuyệt đối trong đám quân lính cũ của Darius đối với ta, các thương nhân cho mở những cổng thành to lớn nối tiếp nhau đến tận một căn phòng xây treo giữa trời và đất, nơi công chúa, viên ngọc được che giấu, con gái và cháu gái của các đại đế, chờ đợi người giải phóng mình.

Hương thơm của nàng phủ lấy ta trước khi nàng xuất hiện. Tiếng sột soạt áo quần nàng trám đầy căn phòng nơi ta ngồi. Đi sau hai hoạn quan và trước hai viên tướng, nàng bước tới với vẻ khoan thai và nghiêm túc của một cô gái hoàng gia. Nàng cao, mảnh khảnh, nước da trắng. Tóc nàng nâu, được uốn bằng sắt nóng, tạo thành những lọn tóc cuộn quanh chiếc kẹp tóc nạm đá quý. Nàng cúi chào và quỳ xuống. Mắt nàng nhìn xuống, chờ đợi ta nắm lấy tay nàng, đánh dấu sự thống nhất Ba Tư và Macédoine.

Mẹ Olympias chắc giận lắm nếu biết ta cưới một kẻ ngoại lai. Phía sau Công chúa, Hephaestion, Cassandre, Perdiccas đứng yên lặng trong niềm kiêu hãnh lạnh lùng. Khuôn mặt họ hiện rõ vẻ giận dữ tột cùng. Những quan lại của Babylone, bồn chồn phất quạt lông công, đã quyết định đoạn tuyệt với đế chế Ba Te. Những người Babylone này đang nóng ruột mơ tới một cuộc tái sinh, một ông chủ hợp thức của phương Đông và phương Tây, hoàng đế tương lai của họ, người sẽ biến Babylone thành trung tâm của thế giới.

Mazée, quan nhiếp chính mới, nháy mắt với ta. Maze thúc ta nắm tay Công chúa, biểu tượng của sự chấp thuận. Nhưng cô công chúa này không có chút ánh sáng của vinh quang! Khúm núm dưới chân ta, nàng rõ ràng là một sinh vật không có gì đặc biệt, không nhạc điệu cũng không sắc màu, chỉ thuần là một chiếc dạ con sẵn sàng nhận giống nòi của đàn ông, mang thai và sinh nở. Ta chẳng có cảm xúc gì. Niềm phấn khởi ngày thơ được xem giấc mơ của mình thành hiện thực bỗng tan thành mây khói. Cô gái này không phải là người mặc áo đỏ chờ ta trên đỉnh núi cao. Viên ngọc quý giá nhất của ta không phải là cô gái này.

Thay vì nắm tay nàng, ta cứng nhắc tuyên bố:

- Hỡi Công chúa, ta chấp thuận bảo hộ nàng. Mẹ nàng, các chị nàng, và nàng nữa, sẽ được bảo toàn ngôi vị và được đối xử giống như triều đại trước. Kể từ nay, nàng không phải sợ sệt gì. Tất cả sẽ nể trọng nàng như thành viên của chính gia đình ta!

Cassandre ho khẽ, Hephaestion mỉm cười, Perdiccas giơ tay lau trán. Người Babylone chưng hửng rút lui. Cùng với họ, Công chúa trở về nhà tù vàng son của nàng. Ta trải qua một đêm sốt cao. Ta trở mình liên tục trên chiếc giường hoàng gia rộng thênh thang. Ta tự hỏi có phải định mệnh bắt ta làm một vị vua không có hoàng hậu, một kẻ chinh phục không có người nối dõi hay không. Có phải đó là sự hy sinh để được là con cưng của các vị thần.

Sáng hôm sau, Oibarès xin được diện kiến. Không thể sắp xếp đám cưới cho ta, hắn đưa ra một lời đề nghị thứ hai và cũng là cuối cùng: Ta phải cải đạo, theo đạo của người Babylone, để được Thượng Đế tối cao, Nguồn Sáng, đấng tạo hóa Ahura Mazda, sắc phong là vua duy nhất, trị vì nhiều người và là thủ lĩnh duy nhất của nhiều người. Một nghi lễ ngắn theo nguyên tắc của Zarathoustra là đủ. Ahura Mazda, vị thần có cánh, đấng toàn năng, làm ta nhớ tới Dèmiurge mà Aristote nể trọng. Không muốn tốn thêm thời gian nữa, ta ấn định buổi lễ ngay ngày mai và lại làm Oibarès ngạc nhiên vì quyết định nhanh chóng của mình.

Những điệu nhạc phù thủy vang lên. Ta đi vào trong một hang tối sâu hút và khổng lồ, lối đi có đuốc sáng hai bên. Một điều rắc rối làm ngưng buổi nghi lễ. Những đạo sĩ muốn ta cạo trọc đầu và đội khăn quăn, nhưng ta từ chối tục lệ ngoại bang này. Buổi lễ bị hoãn, họ bàn bạc suốt ba ngày mà vẫn bất đồng. Tương lai để chế cuối cùng cũng được cứu vớt nhờ một đạo sĩ đã tìm thấy trong những thư tịch cổ xưa rằng có một vị vua từng được cải đạo mà không phải cạo đầu. Vừa cầu nguyện họ vừa đẩy ta vào một bồn nước để thanh tẩy ra. Họ mặc cho ta áo màu tía và cho ta đội trên đầu vòng nguyệt quế vàng mà người Macédoine và Hy Lạp đã dâng lên ta.

Những đạo sĩ phong thần cho ta và gọi ta bằng tên Akassam, chiến binh lửa. Họ tiết lộ cho ta hay về một lời tiên tri rất cổ, báo trước sẽ có một chiến binh từ phương Tây đến. Mặc áo đỏ và vàng, người chiến binh ấy sẽ mang ngọn lửa của vị thần có cánh đến tận vùng Viễn Đông. Tất cả những binh lính đi theo người chiến binh ấy và tham gia vào cuộc thánh chiến này sẽ được tưởng thưởng sau khi đã chết đi. Họ sẽ sống hạnh phúc trong những ngôi nhà trời có phụ nữ và trẻ nhỏ vây quanh.

Đêm đó, ta nằm mơ thấy mình trở lại chiến trường. Những cung tên gào rít, những ngọn lao bay đi vùn vụt. Ta thêm khát được chiến đấu. Gối êm và lũ hoạn quan biếng nhác, cùng những lời ca thán ru ngủ của chúng bắt đầu làm đầu óc ta yếu hèn và cơ bắp ta mềm nhũn. Ba mươi

ngày đối với Alexandre dài như ba năm của một người bình thường. Thời gian của ta hãn hữu. Cuộc đời ta thuộc về những cuộc phi nước đại, thuộc về gió và những vùng đất lạ.

Một người phụ nữ đẹp rạng ngời đang chờ ta ở một xứ sở xa xôi, trên đỉnh một núi đá sừng sững.

IV

Vua và hoàng hậu các xứ sở khác mang vương miện và đeo huy hiệu. Thủ lĩnh và vợ các bộ tộc khác sống trong những túp lều thêu chỉ vàng, ăn trong những đĩa bạc và mặc áo dài rực rỡ. Talestria, Nữ hoàng của các cô gái Amazone, không hề có đồ trang sức hay váy áo xa hoa. Người cũng chẳng đội vương miện. Tự người tỏa sáng. Người là Nữ hoàng và thủ lĩnh của những nữ chiến binh bằng sự thông thái và sức mạnh của chính mình.

Talestria không mang huy hiệu. Người không hề có quyền lực gì. Trong bộ tộc của chúng ta, không ai thích quyền lực. Từ này bị cấm, bị nguyền rủa. Đối với chúng ta, những cô gái của thảo nguyên, những cô gái yêu chuộng tự do, Nữ hoàng của chúng ta giống như mật ngọt cất giấu giữa bông hoa. Người là hương thơm được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Tổ tiên chúng ta chọn một cô gái duy nhất để trao sức mạnh của họ. Nữ hoàng là giọng nói thay chúng ta liên kết với những thế giới vô hình. Nữ hoàng là con đường nối chúng ta với băng giá Siberia.

Ta, Tania, ta không biết Nữ hoàng sinh ra từ đâu. Tất cả các cô gái trong bộ tộc chúng ta đều từng là những cô gái bị bỏ rơi. Cha họ là ai, mẹ họ là ai, chẳng quan trọng gì, dòng máu nào đang chảy trong tim họ cũng chẳng quan trọng gì, Talestria là hôn thê của thần Băng giá. Người là con của Mùa thu và Mùa đông. Người trò chuyện với loài ngựa, ca hát với lũ chim và đọc những câu chuyện ghi chép trên những vì sao. Người nắm giữ những linh hồn trong lòng bàn tay mình. Người ngự trị các mùa, những thời gian đang trốn chạy, và cả sự vĩnh hằng.

Ở vương quốc của những cô gái yêu ngựa này, trời đất là đồng hồ và niên lịch ghi trong cây cỏ. Đó là lý do vì sao tổ tiên ra lệnh bất cứ nơi nào chúng ta đi qua, chúng ta phải trồng trọt những loài cây dành cho những cô gái đến sau chúng ta hàng trăm con trăng. Họ sẽ đốn cây xuống và đọc ở đó những vòng trên thớ gỗ cho biết khoảng thời gian giữa chúng ta và họ. Cây cỏ chính là dòng sông thời gian vô hình, dòng sông cho chúng ta được trở về quá khứ và bơi tới tương lai.

Hằng năm, chúng ta mừng sinh nhật của Nữ hoàng, mặc dù trong chúng ta, không ai biết Nữ hoàng sinh ngày nào. Tổ tiên đã định ngày mất của nữ hoàng trước chính là ngày sinh của nữ hoàng kế vị. Năm đó, chúng ta mừng Nữ hoàng mười sáu tuổi.

Nữ hoàng đeo đầy hoa và để tóc xõa bay trong gió. Người đứng giữa khu rừng, còn chúng ta, những cô gái của thảo nguyên, chúng ta hãy nhảy múa quanh Người. Chúng ta tung lên Người những bông hoa, lá cây và những chùm liễu. Người mỉm cười và nhận nơi chúng ta sự kính

phục mà không nói gì. Rồi chúng ta mở tiệc khắp rừng, buổi tiệc đã được chúng ta chuẩn bị từ nhiều ngày. Chúng ta ăn uống, hát ca, nhảy múa, đùa vui. Đêm buông xuống và chúng ta ngồi lại với nhau quanh một ngọn lửa lớn. Người già nhất trong chúng ta sẽ kể lại những huyền thoại mà bà đã nghe từ những người đã mất. Chúng ta ngủ bên nhau giữa trời sao.

Chúng ta thức dậy lúc hoàng hôn khi nghe tiếng ngựa hí vang. Một năm mới bắt đầu với chúng ta, và đó là lúc phải gấp rút tời buổi chợ của các thảo nguyên.

Ở buổi chợ, thật nhiều khuôn mặt mới mẻ. Những người đàn ông ăn mặc lỏng lẻo bán đồ trang sức. Còn lũ lính thì bán của cải cướp bóc được. Khắp nơi người ta nói tiếng Ba Tư. Việc này làm ta không khỏi bồn chồn. Cái vương quốc đam mê sức mạnh ấy đã nhòm ngó những thảo nguyên bát ngát từ lâu. Quân đội của chúng ta đã liên tục bành trướng nhờ thống nhất các bộ tộc. Trên đường cưỡi ngựa, chúng ta đã từng đi vào vùng đất của chúng. Từ trên đường cưỡi ngựa, chúng ta đã từng đi vào vùng đất của chúng. Từ trên những mỏm đá cao, chúng ta đã thấy nhiều đoàn thương nhân đi qua ngay dưới chân mình. Những xe thồ chất đầy hàng hóa, giống như lũ kiến oằn mình vận chuyển thức ăn nặng gấp mười lần cơ thể mình, nặng nhọc lăn qua những vùng đất khô cằn. Vương quốc Ba Tư, đó là vương quốc của những gã đàn ông. Còn chúng ta, những cô gái của thảo nguyên, chúng ta là những cánh chim của Băng giá.

Không cần suy nghĩ nhiều, ta nhanh chóng báo lại với Nữ hoàng. Alexandre, chiến binh đến từ Tây phương dẫn đầu quân đội của những dũng sĩ ném lao và những cung thủ bắn nỏ, đã đánh bại Darius. Đại Đế của Ba Tư. Babylone đã quy hàng, một phần quân đội Ba Tư đã sát nhập vào quân đội của kẻ ngoại quốc. Chúng truy đuổi Darius, kẻ đang lẩn trốn ở phía đông. Alexandre, người ta xì xào tên hấn bằng mọi thứ tiếng. Người ta kể hấn có một trí thông minh phi thường và một vẻ đẹp không thể cưỡng lại. Người ta kể rằng, mang trên người những vũ khí phát ra những ánh dát vàng xé toạc những đám mây, hấn lao thẳng về phía các thành trì mà không mũi tên nào chạm được. Người ta còn kể rằng ông vua này chỉ yêu đàn ông. Răng da thịt phụ nữ chẳng thể lôi cuốn hấn. Người ta kể hấn đã thả hết ba nghìn người đàn bà của Darius và khước từ lời cầu hôn của một nàng công chúa. Người ta nói rằng hấn không chỉ muốn làm vua Ba Tư mà còn muốn là bá chủ thế giới.

Talestria mỉm cười. Ta hỏi vì sao Người không lo lắng như thủ lĩnh những bộ lạc khác.

- Tại sao phải lo lắng? - Người hỏi lại.

- Những điều đó chẳng nói lên điều gì tốt đẹp trong tương lai. Một ông vua hùng mạnh đã đánh bại một đế vương. Vương quốc Ba Tư, vương quốc che chắn cho chúng ta đã sụp đổ.

Phương Tây sẽ tàn phá phương Đông.

- Tania, chúng ta biết chiến đấu giỏi như đàn ông. Nếu ngày mai quân giặc kéo đến ở đường chân trời của chúng ta, chúng ta sẽ chiến đấu với chúng.

- Alexandre, con trai một chiến binh và một phù thủy, muốn làm bá chủ thế giới. Tham vọng của hắn thật không biên giới. Hắn đã tra tấn và giết chết những gã đàn ông chống lại hắn. Quân lính của hắn đã làm nhục những phụ nữ mà chúng gặp ở những nơi chúng đi qua. Không chỉ muốn chiếm đất đai, chúng còn gieo rắc dòng giống của chúng và sinh sôi bằng cách chiếm lấy phụ nữ. Với chiến thuật này, chúng sẽ biến tất cả những bộ tộc tự do thành nô lệ!

Thế giới đang bên bờ sụp đổ. Người Ba Tư suy yếu vì chính sự giàu sang của họ. Babylone đã thất bại vì nó có tường thành cao nhưng không có cánh. Chúng ta, những cô gái Siberia, không bị bó buộc với gì cả, chúng ta không có nhà, không có đất đai, không có ruộng vườn. Không ai có thể thấy chúng ta và không ai chinh phục được chúng ta. Chúng ta sẽ bảo vệ tự do của chúng ta đến người cuối cùng. Cái chết chẳng là gì cả, người hiểu chứ.

Một sự náo động phủ lên các bộ tộc trên thảo nguyên. Lo lắng vì thất bại của Darius và cuộc tiến quân của Alexandre, các thủ lĩnh cố tìm ra một chiến thuật chung để cắt ngang con đường nối với phương Tây. Một số khuyên nên tạm đầu hàng chiến thuật, viễn dẫn tấm gương của những kinh thành đã dám chống lại để rồi chết rụi trong lửa. Một số ngợi ca lòng anh dũng và chiến đấu. Số khác để cập khả năng cho người trà trộn vào quân đội của Alexandre, tranh thủ sự tin cẩn rồi bỏ vào thức ăn của hắn một loại độc dược chết người. Một số thậm chí còn đề nghị một cuộc phản công. Họ bảo phải đánh chiếm Ba Tư.

Những cuộc thảo luận diễn ra suốt mười ngày. Những cuộc thương thuyết xen kẽ với những cuộc rượu chè, nơi những gã đàn ông say xỉn bắt đầu câu ca hát và nhảy múa. Nữ hoàng và ta ngồi một góc, giữ vẻ tình thân.

Như mọi khi, những ông vua chẳng bao giờ đồng ý với nhau. Ai cũng sợ những kẻ khác sẽ cướp trâu bò của chúng trong lúc chúng chiến đấu chống Alexandre. Người của thảo nguyên, nói rất nhiều nhưng không bao giờ quyết định. Chúng nổi điên lên, cãi vã nhau rồi tự giải tán giống như một bầy ruồi.

Mỗi bộ tộc lại ra về với đàn ông, đàn bà, con nít và gia súc của mình. Talestria, Nữ hoàng của các cô gái Amazone, ra lệnh cho chúng ta mài vũ khí và cảnh giác dọc đường về.

Mắt người đã nhận ra rất nhiều mật thám của Ba Tư trà trộn tại Đại hội. Tai Người đã nghe tiếng thì thầm kín đáo của những thủ lĩnh. Những gã đàn ông mưu mẹo và tham lam này đã quyết định tận dụng nỗi lo sợ để xâu xé những bộ tộc nhỏ yếu.

Gió thổi phồng những đám mây trắng. Những cơn sóng xanh biếc hình thành, đập vào chúng ta rồi tan ra cho chúng ta đi qua. Một nữ trinh sát xuất hiện và báo cho chúng ta biết có khoảng một trăm kỵ binh quanh khu đồi. Talestria ra lệnh cho chúng ta đi chậm lại và ở trong tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Một toán quân xuất hiện, chúng mặc áo quần lộng lẫy nhưng bám đầy bụi đường. Lũ ngựa thuần của chúng có vẻ đã mệt nhừ. Ta chưa từng thấy những con ngựa đẹp như thế, cao và thanh, bờm dài và rậm như thế.

Mười tên lính tách ra khỏi hàng. Ở khoảng cách một đường tên bay, chúng hét lên rằng Đại Đế Ba Tư muốn nói chuyện với Nữ hoàng của chúng ta.

Hàng ngũ bỗng thay đổi và đám lính tránh ra. Một gã râu xoắn dài, mặc áo khoác trắng đã bẩn vì gió mưa, đầu đội khăn quấn trắng nạm đá quý, bước đi giữa toán lính hoàng gia. Talestria kéo cương con ngựa màu hung và tiến tới gặp hẳn.

Gã đàn ông nói lớn:

- Thừa lệnh Người nắm giữ quyền tạo hóa ngự trị cuộc sống từ đỉnh núi cao của các vị thần, ta Darius, Vua Lửa bất tử, ta muốn nói chuyện với Nữ hoàng của các cô gái Amazone.

Nữ hoàng trả lời:

- Ta là Nữ hoàng của các chiến binh Siberia, của chim sếu trắng đầu đỏ và ngựa có cánh. Đức Vua Darius, tại sao lại đến tận vùng thảo nguyên?

- Hỡi Nữ hoàng của những chiến binh ném lao, hỡi Nữ hoàng của những thầy phù thủy, ta đã chờ Người ba ngày ba đêm. Ta đến tìm Người vì thế giới đang có chiến tranh. Bởi thế giới đang bị thiêu rụi. Chỉ có phép màu của Siberia mới có thể dập tắt ngọn lửa độc chiều tà.

- Chúng ta, những cô gái của tự do và tốc độ, những linh hồn xấu xa né tránh ánh mắt của lũ ngựa bờm tía của chúng ta. Chúng ta không phải quân đoàn đánh thuê. Chúng ta chỉ dâng hiến sức mạnh cho thần linh của chúng ta. Cách đây mười ngày đường, theo đường đi của các vì sao,

có những vị vua dũng mãnh và hiểu chiến người Scythe. Họ sẽ quên đi những oán thù trong quá khứ mà mang cho người những đội cung thủ.

- Các vị vua Scythe không biết bí mật của thần Băng giá. Những chiến binh hung dữ của họ đã từng bị các vị đánh bại bằng vũ khí được cư dân núi rèn. Không ai khác trên thế giới có quyền lực làm cho một người trở thành bất tử. Chúng ta, những người mang ánh sáng trắng, chúng ta, những linh hồn mang cánh xếp, đến quỳ dưới chân các vị, hỏi những nữ sĩ của thế giới đã mất. Chúng ta sẽ chăm sóc quân lính bị thương và ngựa của các người. Nhưng các người phải ra đi vào sáng mai, khi mặt trời trở lại trên các thảo nguyên. Đến đây, Darius, ta sẽ cho các người lều để ngủ và tiếp đón các người, nhưng chỉ một đêm nay thôi.

Darius và Nữ hoàng của ta xuống ngựa. Thấy dấu hiệu này, quân cả hai bên cắm trại ở dưới chân đồi. Những cô gái phân phát thuốc thang của chúng ta và chia thức ăn với quân lính Ba Tư. Những đôi mắt tò mò và những bộ râu xoắn của chúng làm chúng ta tò mò. Những cô gái vây quanh chúng đầy thận trọng, giống như lũ chim không muốn làm con mồi của chúng run sợ. Bất thành lời, một cô gái túm lấy một bộ râu và một cô khác cắt những túm tóc. Trong tiếng la hét đón của những tên lính, các cô gái vừa chạy trốn vừa phá lên cười.

Cuộc nói chuyện của Talestria và Darius tiếp tục sau bữa ăn trong lều của Nữ hoàng. Hai người thư lại đã được vời đến. Một là ta, Tarius, người nhìn tên vua thoái vị bằng ánh mắt hồ nghi, hai là một người Ba Tư trẻ tuổi khác không để râu và không đội khăn quấn.

Darius đã thay đổi. Tắm rửa và chải chuốt sạch sẽ, hắn mặc áo dài tía và đội khăn quấn ít oai nghiêm hơn. Người hắn thoang thoảng nước hoa, một mùi thơm quý phái. Hai bàn tay để trên đầu gối của hắn lấp lánh. Các ngón tay của hắn đều đeo đầy đá quý. Ta phát cáu vì nét chững chạc, phong cách cao ngạo, những cử chỉ chậm chạp và vồn vã của hắn. Ngọn nến mờ thúi rừng chập chờn sáng tối. Talestria ngồi bên đầu kia chiếc thảm. Nhỏ nhắn, nhưng ở Người toát ra vẻ vĩ đại. Không đồ trang sức, chỉ mặc một chiếc váy nhuộm tía, Người chế ngự tên Đại Đế bằng sức mạnh của đôi mắt.

Không rướm rả mào đầu, Darius đề nghị chia đôi vương quốc với Nữ hoàng. Tay cầm bút của ta run bần bật và ta ngược lên nhìn. Khuôn mặt dài này cùng đôi mắt xanh lơ che giấu một tâm địa không thể lường trước. Tại sao hắn lại dâng một nửa giang sơn cho Nữ hoàng, người chẳng có gì trong tay?

Trên những thảo nguyên, đàn bà hay vu khống cho chúng ta còn đàn ông vừa nguyên rửa

chúng ta vừa thêm thưởng bắt cóc rồi làm chúng ta mang thai. Nữ hoàng của chúng ta, người không thể tiếp cận và không thể bị bắt, được so sánh với một bông hoa độc giết chết tất cả những ai muốn hái. Sao Darius, Đại Đế người Ba Tư lại dám không sợ Nữ hoàng của ta?

Darius cho dâng lên Talestria một bồn châu báu. Hắn nói hắn sẵn sàng dâng cho Nữ hoàng mười rương đá quý giống như vậy, nếu Người chịu cưới hắn. Hắn nói trong vương quốc của hắn, hắn đã cho đào một ngọn núi để cất giữ triệu triệu vật báu mà tổ tiên để lại, và ngọn núi này sẽ mang tên Talestria nếu Người chấp thuận hợp nhất với hắn. Hắn nói vương quốc của hắn có mười triệu con ngựa, con nào cũng đẹp, con này lại nhanh hơn con khác. Hắn quả quyết hắn là chủ một triệu con voi trắng, một tỷ con ong mật và chim, là chủ của hàng triệu đàn ông và đàn bà. Hắn nói, nếu Talestria cưới hắn, Người sẽ là nữ hoàng của một vương quốc rộng lớn nhất trên mặt đất. Người sẽ sống trong niềm hoan lạc, mang những mảnh vải đẹp nhất, được những cô gái đẹp nhất hầu hạ. Những diễn viên nhào lộn sẽ mua vui cho Người, những bông hoa sẽ cúi chào ở nơi Người đi qua, cả vũ trụ sẽ ngợi ca Talestria, mẹ của một triều đại mới.

Darius hăng say. Hắn đọc một bài thơ hắn vừa làm cho Nữ hoàng Talestria:

*Hãy nhận nơi đây lời tán thán hỡi người sinh ra các huyền thoại
Hãy nhận nơi đây lời tán thán hỡi người sinh ra những thần linh mới.
Con cháu Người sẽ được tụng ca suốt mười ngàn năm,
Và thần dân của Người sẽ cúng tế Người một trăm ngàn năm nữa
Hỡi người mẹ thánh thần của sấm chớp,
Những linh hồn vẻ vang chờ ở cửa Người
Xin được thụ thai và ra đời.*

Những linh hồn hứa hẹn mang cho Người vương miện đẹp nhất loài người từng thấy:

*Bảy cánh vàng và chín viên kim cương,
Mười tám viên ngọc và hai mươi bốn viên lục bảo,
Ba mươi sáu lam bảo và tám mươi hạt ngọc trai,
Hai mươi lăm viên thạch anh và tám viên mã não,
Năm thế giới và cả tám đại dương.*

Sinh con, đó là khả năng thần kỳ của Talestria để thay đổi số mệnh, để chuyển dời dòng thời gian! Đó là sự bất tử của Darius, sự đấng quang sức mạnh của hắn! Người ta kể Alexadre đã giết chết tất cả hậu duệ của Darius. Đó là lý do vì sao tên vua bị mất ngôi đền cầu xin Talestria sinh sản và chăm sóc hậu duệ cho mình.

Hắn lết đến quỳ gối bên Nữ hoàng và nói:

- Talestria, hãy là hoàng hậu của ta đêm nay. Những chiến binh của Người sẽ bảo vệ hậu duệ của ta. Người sẽ liên kết các bộ tộc trên thảo nguyên và mở rộng bờ cõi Ba Tư. Ta, Darius, danh dự kêu gọi ta trả thù và chết. Nhưng con cái ta, được thần Lửa vĩnh cửu nuôi nấng và thần Băng giá Siberia bảo hộ, sẽ trở nên bất tử. Darius đã mất một vương quốc nhưng dòng máu của ta sẽ còn chảy nơi con cái của ta. Dù bị thất bại, ta sẽ là bá chủ thế giới vĩnh cửu.

Một chuỗi dài tỉ tê hứa hẹn ca thán và thổ lộ tình yêu phun ra từ miệng lưỡi Darius. Nữ hoàng để cho hân huyền thuyên mà không nói một lời nào. Người chỉ mỉm cười. Thỉnh thoảng ta thấy ánh mắt Người lấp lánh. Ta lo quá. Có thể nào Nữ hoàng bị tên dối trá chỉ yêu giàu sang và quyền lực này lừa phỉnh? Talestria không thể phản bội lời thề không bao giờ gắn bó với đàn ông của chúng ta. Người không được sinh con.

Đêm trôi qua dần. Miệng lưỡi Darius cũng yếu dần. Talestria, ngồi thẳng và bất động, không trả lời gì. Bình minh đang lên trên mái lều, những bóng chim bắt đầu động đậy. Viên thư lại người Ba Tư đã ngủ. Darius, mệt mỏi và thất vọng, nháy nháy mắt để không bị thiếp đi.

Bỗng Nữ hoàng cất giọng nói:

- Darius, phận làm vua của người đã hết. Thần Băng giá thử thách người. Người phải leo lên băng giá không mang trang sức, không ngựa, không khăn quấn hoàng gia. Người sẽ tìm thấy ở đỉnh núi một kho báu vô giá.

Khuôn mặt Darius sáng rỡ.

- Để làm Người hài lòng, ta sẽ đi tìm ngay.

Talestria mỉm cười.

- Kho báu này ở trong lòng người đó, nhưng con đường đã bị cắt đứt rồi. Hãy tìm lại con đường của mình thay vì đi gây chiến. Sống hay chết, người vẫn còn có thể chọn lựa lấy.

Sau một hồi im lặng. Nữ hoàng mỉm cười bí ẩn rồi nói thêm:

- Chết nghĩa là sống.

Darius suy nghĩ. Ta, Tania, ta đã ghi chú tất cả nhà chẳng hiểu được gì. Nữ hoàng đứng dậy. Người sửa sang lại quần áo nhăn, rồi khoi lều và ta đi theo Người.

Chúng ta lại lên đường đến vương quốc chim sếu đầu đỏ.

V

Viện binh từ Hy Lạp đã đến. Tướng lĩnh của ta rèn luyện họ cùng quân sĩ Ba Tư. Tìm hiểu xong những thông tin về các xứ sở phương Đông, ta cho vẽ lại bản đồ. Dẫn đầu đoàn quân mới tuân thủ sự nghiêm khắc của người Macédonie và được tăng cường những đạo binh cuỡi lạc đà và voi của Darius bỏ lại, ta tiến về phía đông Ba Tư.

Suse chưa đánh đã hàng. Nhưng một cuộc nổi loạn vừa nổ ra trong thành. Thủ lĩnh của cuộc nổi loạn, một nô lệ bị các hoạn quan đuổi khỏi lâu đài sau khi Darius thất bại, tự xưng là con trai thần có cánh, đã kích động người nghèo nổi dậy. Cuộc bạo loạn nhanh chóng bị dập tắt. Bagoas bị xích và lôi đến dưới chân ta. Y là một thanh niên Ba Tư mảnh khảnh tóc đen. Mắt y xanh. Sự thù hận, xác xược và cuồng tín nơi y làm ta rung động.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã quên đi ý định xử trảm và bêu xác y trước toàn dân chúng. Quỳ dưới bực, y chẳng có vẻ gì sợ hãi. Y nhìn ta trừng trừng và làm ta khó chịu. Ta, Alexandre, bá chủ thế giới, ta đỏ mặt rồi ra lệnh giam y vào một nhà tù dưới đất. Nhưng khuôn mặt đó đeo bám lấy ta. Ta không ngủ được. Đêm đó, ta muốn siết chặt y trong tay, làm y đau đớn còn ta thì hoan lạc sướng vui.

Ta gọi Hephaestion đến ngay sáng hôm sau. Ta nói với Hephaestion rất nhiều nỗi lo lắng trước khi đả động chuyện chính. Ta báo với Hephaestion rằng ta sẽ ân xá cho Bagoas tuần tú, thủ lĩnh của những kẻ nổi dậy, nhưng y sẽ bị phạt hoạn và trở thành đầy tớ của ta. Hephaestion mỉm cười cay đắng. Hephaestion đã hiểu điều ta muốn nói. Hephaestion không thể bảo vệ ta chống lại chính ta. Hephaestion, kẻ bày tôi luôn đặt niềm vui của ta lên trên hạnh phúc của mình, phải một lần nữa biến những khổ tâm của mình thành tấm thân cho sự thỏa mãn của ta.

Hephaestion cho hoạn Bagoas trẻ trung. Hephaestion chăm sóc y nhẹ nhàng và kiên nhẫn.

Hephaestion chia sẻ những vết thương của y và thông cảm với những ý đồ tự sát của y. Một đêm, trên đường đến Persépolis, Hephaestion dẫn y đến lều của ta, trên người mặc áo của quan thái giám.

Ta xé toạc quần áo của Bagoas. Trần truồng và đứng sát góc lều, kẻ tù nhân của ta chỉ còn đôi mắt để tự bảo vệ mình. Đôi mắt y xanh biếc nhìn ta trừng trừng, mạnh tới mức làm ta quên hết những ham muốn. Thay vì cưỡng hiếp y, ta nắm lấy tay y và vuốt ve khuôn mặt căng cứng vì thù hận và đau đớn. Bagoas yêu ta! Đó là lý do vì sao y giữ vẻ ngoài lạnh lùng và nổi loạn trong khi da y nóng bừng và run rẩy ngay dưới từng ngón tay ta. Muốn chính y phải thổ lộ tình yêu với ta, ta mặc độ lại cho y rồi đuổi y ra ngoài.

Ta chờ một khoảng thời gian dài để Bagoas đầu hàng. Thêm một khoảng thời gian dài nữa để y thổ lộ rằng y thêm thường ta từ lần đầu tiên. Ta kiên nhẫn biến y thành kẻ tù nhân tự nguyện của ta. Kiêu hãnh và nhạy cảm, y làm những đam mê xác thịt giày vò ta. Bagoas là một cánh chim hoang dã mà ta nhốt vào một chiếc lồng vàng. Khi y cảm nhận tình yêu, y hát vang vui thú. Khi sự thù hận thức tỉnh, y bức tức vì mất đi sự nam tính của mình. Y có muôn ngàn cách để giày vò ta. Y kể Darius đã để y trườn trên người, và gọi y là nàng ong nhỏ. Y hót líu lo như một con chim sẻ nhưng không chịu về gia đình và nguồn cội. Lúc thì y quỳ dưới chân ta, cầu xin được vuốt ve, lúc thì y biến mất nhiều ngày trời trong đau khổ và khóc than vì sức mạnh của y đã biến mất. Ta phải chịu đựng tính khí thất thường của y và quyết tâm tự sát của y mà không thể nào áp đặt ý muốn của mình. Những giày vò thường trực của y làm ta đánh mất lý trí, nhưng rồi khi y rời bỏ ta, giọng nói trẻ con, làn da bánh mật, quầng mắt xanh và những dòng nước mắt trên má y làm ta nhung nhớ. Alexandre Đại Đế đã đầu hàng. Bagoas đã chiếm một chỗ trong cuộc sống của ta: y chăm lo quần áo và các bữa ăn của ta. Ghen tị với tất cả những người ở gần ta, y hay phàn nàn sự hung hãn của người Macédoine và sự thô鄙 của người Hy Lạp. Y giải thoát mình khỏi những phiền não ấy bằng cách làm ta quen với sự mềm mại của phương Đông.

Chúng ta tiến về phía đông, rồi về phía tây, rồi về phía bắc, rồi lại về phía đông. Dọc theo những con đường cụt mà Darius chạy trốn, ta chiếm các thành đô đang khởi nghĩa. Với những thành trì nào đầu hàng vô điều kiện, ta để họ được tự trị và để lại một đội quân đồn trú. Vừa đến ta đã vội ra đi, khiên trên tay và mũi lao ở phía trước. Ta không ngơi nghỉ nữa. Ta không có thời gian. Phố thị, làng mạc, thành trì liên tiếp nhau. Ta lẫn lộn hết tên của chúng. Để dễ dàng hơn, ta gọi tất cả là Alexandrie. Tất cả những thành đô ta chiếm đoạt được đều biến thành vợ ta. Vừa cưới xong, tất cả đều sẽ bị bỏ rơi.

Đường rẽ thành hai hướng trong các hẻm núi. Ta luôn đi về bên trái. Bị thúc giục bởi ước muốn tiến lên ngày càng nhanh, đôi khi, ta cưỡi ngựa nhiều ngày liên tiếp. Đôi khi, ngắm những thung lũng sâu và những dòng sông cuộn cuộn chảy dưới chân mình, ta chợt nghĩ tới người con gái vận đồ đỏ đang chờ đợi ta trên mỏm núi cao. Nàng ở đâu? Có thể nào ta đã mất nàng khi rẽ trái ở một hẻm núi? Ta bật cười cay đắng khi nghĩ nàng đang ở trên một con đường ta đã qua, một mảnh đất đã quy hàng.

Chuỗi ngày nhiệt huyết xen với những ngày mệt mỏi và buồn bã. Ta khép mình trong lều, cấm bất kỳ ai tới gần. Ta viết hết thư này đến thư khác cho mẹ Olympias, khi thì trách móc bà không yêu thương ta, khi thì ngợi ca bà như ngọn lửa trong cuộc đời ta. Mẹ ta là sợi dây duy nhất còn nối liền ta với Macédonie, mảnh đất càng ngày càng mờ nhạt trong tâm trí ta.

Trong những ngày hẻm núi, mùa đông chưa qua và tuyết vẫn rơi đầy. Chỉ những bộ lông thú quý hiếm mới che chở được cái lạnh chết người và các tướng lĩnh của ta phải làm quen, thích nghi dần với giá buốt thấu xương. Đêm đến, những ngọn lửa lớn cháy lên bên lều. Những lễ hội đặc trưng của các bộ tộc nối tiếp nhau kéo theo những bữa tiệc say khướt, những điệu nhảy cuồng nhiệt, những lễ hiến sinh và những nghi thức phù thủy.

Một buổi sáng, Bessos, một tướng quân Ba Tư mang về cho ta xác Darius. Vụ việc này làm đám binh lính nhốn nháo xôn xao, còn ta, ta thấy lạnh nơi sống lưng. Một chiến thắng chung cuộc mà không có chiến đấu, đối với Alexandre, đó chỉ là thất bại. cúi nhìn xác chết đã bị biến dạng của kẻ thù, ta không tin hắn đã chết. Đêm khuya, khi quân lính đang say giấc, ta và Bagoas bí mật trở lại. Người tình cũ của Darius đã khẳng định nghi ngờ của ta là đúng: đây chỉ là xác thể mạng. Tên Darius hèn hạ đã buông ngai vàng bằng cách gửi cho ta xác chết của hắn, nhưng thật ra hắn chỉ muốn bảo toàn mạng sống và tránh phải đối mặt, chiến đấu với ta. “Chết”, hắn mong xoa dịu ta bằng những thành thị và người tình của mình. “Sống”, hắn sẽ còn là một hiểm họa rình rập chực chờ. Hắn lúc nào cũng có thể tái sinh, báo thù, lấy lại những gì đã từng thuộc về hắn và cũng là những gì hắn đã nhanh chóng mất đi.

Ta vờ sa bẫy hắn, cho chôn cái xác thể mạng theo đúng nghi thức hoàng gia. Nhờ cái chết đó, ta nhận một danh hiệu hoa mỹ: vua của toàn cõi Á châu. Rồi viện có tất cả các tỉnh thành Ba Tư đã hàng phục Alexandre, ta phi ngựa qua các lối đi hiểm trở núi non để tìm bằng được Darius thật sự. Truy đuổi một kẻ còn sống nhưng không tồn tại, ta dẫn sâu vào những vùng đất tăm tối của phương Đông.

Ta leo lên nhưng ngọn núi cao. Những cánh đại bàng dẫn đường cho ta và đồng hành cùng

ta. Chúng không sợ lạnh, không sợ cô đơn. Chúng bay phía trên cuộc đời. Trên những đỉnh núi cao ta ngẩng nhìn thế giới, ta bất chợt mỉm cười khi nghĩ đến cái chết có thể đang chờ mình nơi cuộc đối đầu sắp sửa. Còn Darius sẽ sống sót. Hắn sẽ chiến thắng trong cuộc chiến mà hắn đã từng bại trận.

Bessos, kẻ tiếp tay Darius, đã bị lột da sống. Kể từ nay, ngoại trừ Bagoas, không ai biết kẻ thù của ta còn sống.

Thế giới bị hủy diệt rồi thế giới lại hồi sinh. Ở nơi xưa kia chỉ có con đường mòn, giờ đã xuất hiện một con đường rộng rãi mà quân lính của ta canh gác ngày đêm. Trên những lối quân ta đã đi qua, những nhà trọ mọc lên san sát, những đoàn xe buôn nườm nượp bán hàng hóa của phương Tây và mua về hàng hóa phương Đông.

Những đội quân của ta xếp thành những hàng dài có thể co dãn, xoay sở được ngay trong lúc đang lao nhanh xuống những sườn đồi hay rình rập trong hẻm núi. Những cuộc hành quân tiếp tục. Những lời đồn đại về ta đi trước vó ngựa của ta và những bộ tộc thường muốn quy hàng không kháng cự. Quân đội của ta đã đông lên. Đội liên minh Corinthe đã thu nạp thêm những tân binh Ba Tư và những chiến binh các bộ tộc chư hầu dâng đến. Ta ra lệnh cho họ lấy những cô gái địa phương làm vợ và gieo vào lòng họ mầm giống cho những chiến binh tương lai của vương quốc ta. Ta cho gọi những nhà hiền triết Hy Lạp và Babylone đi cùng ta suốt những cuộc viễn chinh. Họ phải minh họa, nghiên cứu, ghi chú lại những miền đất, những hệ động vật và những nhóm người lúc bấy giờ còn chưa được biết đến. Thợ rèn và thợ làm vũ khí lao động không ngơi nghỉ ngày đêm. Những thương nhân buôn vũ khí tiếp quản kho vũ khí của kẻ thù sau mỗi cuộc chiến và phải cung cấp chén đĩa, vải vóc và lông thú khi chúng ta cần. Thợ may quân phục. Thợ giày Macédoine, có nô lệ phương Đông phụ tá, may cho chúng ta hàng chục nghìn đôi giày dép mà để chúng ta đi mòn dần qua những cuộc viễn chinh vô tận. Ta đã giao ước với bọn đào mộ để chúng mang cho ta một nửa số chiến lợi phẩm và lo việc chuyển châu báu tới Ecbatane, nơi Parménion cai quản hàng tiếp tế.

Dù mang danh nghĩa vua toàn cõi Á châu, ta chỉ ăn ngày hai bữa giống như binh lính của mình. Giống như họ, ta ngủ trên thảm, cũng lót ngay trên nền đất. Sáng sớm thì ăn bánh mì, mật ong và quả khô, cuối buổi chiều, khi mặt trời lướt qua những ngọn cây, thì ăn rau nấu chín, xúp và thịt. Ta chỉ cho phép mình ăn thịnh soạn và uống thỏa thích vào dịp lễ hội, khi tất cả những kẻ đi theo ta, binh lính đủ mọi nguồn gốc được mời tới cùng ăn uống với ta.

Chiến thắng dễ dàng làm những bước hành quân trở nên nặng nhọc. Những binh lính kỳ cựu

đã theo ta ngót tám năm trời bắt đầu mỗi một. Sự bất mãn của họ lan đến tận hàng ngũ thống soái. Không dám tranh cãi với ta ở chốn đông người, họ xúi Hephaestion đến chất vấn ta: Khi nào chúng ta sẽ trở về tổ ấm của mình?

Điều khiến một đội quân quá lớn làm vai ta trĩu nặng. Để cai quản đội quân này cần quá nhiều thời gian thỏa luận. Những mưu mô lại xuất hiện khi chiến tranh vừa dứt. Ngày xưa ra đi để chinh phục, giờ đã thành một ông vua gánh vác đầy trách nhiệm, ta tự biến mình thành nô lệ của chính mình. Những phiền muộn tích tụ lâu ngày đã làm ta mất đi nhuệ khí trong cuộc chinh chiến vô tiền khoáng hậu này. Lo lắng bao trùm lấy ta.

Bị Hephaestion hỏi dồn, ta đành phải nghĩ ra một câu trả lời để tự vệ:

- Darius đã chết nhưng những kẻ thân cận của hắn vẫn tiếp tục tấn công chúng ta như thể hắn đang còn sống. Chừng nào ta còn chưa mang lại bình an cho toàn cõi Ba Tư, chừng ấy những cuộc bạo loạn sẽ còn, những thành trì đã hàng phục còn có thể trở mặt, những quan lại Lưỡng Hà còn làm phản. Chúng ta phải truy đuổi những kẻ bất tuân và tiêu diệt chúng đến kẻ cuối cùng.

Ta không thể chia sẻ với Hephaestion rằng ta đã không còn hiếu chiến từ lâu, hai mươi tám tuổi, ta đã là một gã đàn ông sọc ngang sọc dọc đôi lúc khao khát một phút nghỉ ngơi cùng chút hơi ấm gia đình. Nhưng việc Darius còn sống giống như một lọ thuốc độc đang ngấm từng giọt một vào đầu óc ta. Với những người anh em tin chắc rằng ta đã chiến thắng, ta không thể tiết lộ một sự thật: ta đang truy đuổi một kẻ thù lấy mưu mẹo để đánh lại một cuộc đọ sức bền bỉ và kiên nhẫn. Darius bỏ trốn làm ta phải đuổi theo.

- Bàn cãi vô ích. Chúng ta sẽ tiến lên! – Ta nói với Hephaestion.

Hephaestion buồn bã lui ra. Từ lâu, Hephaestion đã mất vị trí của mình vào tay Bagoas, kẻ thù địch và

Luôn tìm cách chia rẽ Hephaestion và ta. Viên thái giám trẻ đã lớn lên, như một con mèo Ba Tư béo mập khi được chăm chút. Ít ai biết được niềm đam mê của ta đối với hắn đã nguội lạnh từ lâu. Những kẻ khác, trẻ hơn, đẹp hơn, đã chiếm chỗ của hắn trên giường của ta. Những cơ thể mảnh khảnh hay bờ vai rộng, to lớn hay nhỏ nhắn, được rèn trong những bài tập luyện vũ khí, những đôi mắt màu lục, màu đen, xanh lam hay vàng óng, đầy đam mê và thông thái, cũng nhiều như những phong cảnh lạ thường mà ta thèm được ngắm nhìn để xoa dịu lòng mình. Nhưng Bagoas tiếp tục được ta yêu chiều vì trong tim ta không có ai chính thức thay thế được

hắn. Từ khi người ta gọi ta là Alexandre Đại Đế, ta bị bao quanh bởi những tên nịnh thần, những hoạn quan, những vệ sĩ, ta đã không còn ham muốn yêu đương nữa. Người phụ nữ duy nhất không đối trong lòng ta là mẹ Olympias, bà là nguồn ánh sáng lan tỏa rạng ngời và luôn lắng nghe những gì ta muốn nói. Ta đã trở nên thiếu kiên nhẫn và nóng nảy.

Trên lưng con ngựa Bucéphale, ta thấy quá khứ của mình nối tiếp nhau lùi về phía sau. Từ một cô gái ta đã thành một người đàn ông trưởng thành. Từ yếu đuối, ta đã tìm kiếm được sức mạnh vô địch. Nỗi sợ hãi Philippe và những con đau đớn vì bị xâm hại cơ thể đã cho ta sống bằng những cuộc trả thù. Hành động tiên phong lao lên tấn công các thành trì đã cho ta được làm vua của các vị vua, điều khiển những người lính mạnh hơn mình nhiều lần, giải xoay xở hơn mình nhiều lần, vạm vỡ hơn mình nhiều lần. Ta đã sống quyết liệt. Ta đã không bỏ phí những bài học từ Aristote. Ta đã không làm các vị thần bảo hộ mình thất vọng.

Lòng can đảm của ta đã đi vào huyền thoại. Sức mạnh của ta đã được tán dương. Tính quyết đoán của ta đưa ta lên những đỉnh cao mà những đứa con của loài người không thể vươn tới. Tất cả những phần thưởng này vẫn không thể lấp đầy lòng ta. Ta vẫn không hạnh phúc.

Làm sao quên được rằng Hephaestion, Bagoas, tất cả bạn bè và những người tình đã dựng lên bức tường vô hình giam cầm ta triền miên trong cô đơn căn cỗi? Làm sao quên được rằng vinh quang chỉ là phù du, rằng cái chết có thể sẽ mang anh đi trần trụi, không vương miện, không đất đai, chỉ với độc một niềm nuối tiếc?

Đời thật nhẵn tâm khi chưa cho ta một người vợ, người đồng hành trên mọi ngã đường và trong suốt cuộc đời. Ta còn chưa có một đứa con để truyền lại cho nó chiếc nhẫn chỉ huy. Thiếu vắng một gia đình làm ta yếu ớt và dễ vỡ. Quanh ta, những cuộc mưu phản ngày càng nhiều. Tất cả chỉ nhằm ám sát ta.

Những chàng trai trẻ không ngớt đến quyến rũ ta. Ta chỉ thấy nơi chúng một thủ đoạn lừa dối nhằm ngăn cách ta với mọi phụ nữ. Ta làm cơ thể chúng ruồng mòn. Rồi vứt bỏ. Ta tin chắc chúng đến để thăm dò ta, theo dõi ta, choán lấy những thì giờ ta rảnh rỗi. Một kẻ khác, sau lưng chúng, đang lăm lăm chiếm đoạt quân đội của ta, vương quốc của ta.

Đơn độc trên ngai vàng, ta im lặng.

Bắt đầu có những tin đồn vu oan giá họa. Rồi tai tiếng lớn dần lên trong gió, tràn ngập khắp nơi như phả nhòa tán vào không khí. Người ta thì thầm rằng ta đã bị tha hóa khi mặc áo quần

Ba Tư và gắn bó với một kẻ như Bagoas. Người ta nói rằng ta đắm chìm trong nhục dục và tiệc tùng hằng đêm bên những con đàn bà của Darius. Nói rằng ta khoái trá trên ngôi Đại Đế, bắt tất cả cố vấn và vệ sĩ phải cúi rạp dưới chân mình.

Không chỉ tuyên truyền trong những người Macédoine rằng ta bênh vực người phương Đông, chúng còn làm quân lính ngoại lai tin rằng Alexadre đã bán linh hồn cho bọn di nhân khi đi ngang qua vùng Drangiane. Ta cố gắng trừng trị những kẻ miệng lưỡi xấu xa cách mấy để ngăn chặn nguồn tin vu khống thì tin đồn vẫn bay xa. Những tin đồn làm tổ nơi những chiến binh mệt mỏi vì hành quân liên tục. Những tin đồn vụt bay đi khi người ta chạm vào nó. Không có một bằng chứng cụ thể nào, không có một dấu hiệu nào chỉ rõ kẻ thù nấp trong bóng tối là ai, ta đành phải kiên nhẫn.

Cuối cùng một âm mưu to lớn cũng lộ ra, hết sức ngẫu nhiên. Dymnos, một viên quan, phải lòng tên điếm Nicomaque. Dymnos đã tiết lộ cho y kế hoạch ám sát ta và dụ y tham gia vào hội những tên mưu phản. Nicomaque liền kể với anh trai là Kébalinos, người này, đến lượt mình, lại nói hết với Philotas, kẻ được phép vào lều của ta. Philotas, con trai Parménion, Tổng tư lệnh mà ta giao quyền chỉ huy Médie và cai quản hàng tiếp tế, lại im lặng như tờ, không hề báo cho ta hay về mối nguy hiểm này.

Kébalinos cuối cùng đã đến gặp ta và khai hết những kẻ âm mưu giết vua. Nhưng sự im lặng của Philotas đối với ta còn nguy hiểm hơn cả những tên lính đánh thuê mơ mộng giết ông hoàng. Hắn im lặng chứng tỏ hắn cũng đang chờ ngày ta bị giết.

Tất cả với ta như vậy đã rõ. Parménion, cha Philotas, chính là kẻ nấp trong bóng tối đã chỉ chờ thời gian để điều khiển quân đội quay mũi giáo về phía ta! Ta giao cho Crateros tra tấn Philotas. Tiếng hét của kẻ bị hành hình vang xa làm lòng ta ngập đầy oán hận chính mình. Ta nhìn lại hắn đang tàn tạ và ta thật không chịu nổi ý nghĩ hắn đã yêu thương ta chỉ để phản bội ta.

Parménion, cha hắn, bảy mươi tuổi, đã từng được Philippe tin cẩn và là chỗ thân thiết của mẹ Olympias. Sau cái chết của Philippe, hắn vừa đánh đập vừa lôi kẻ thù Attale vào lều của ta. Hắn đã dùng miệng lưỡi khôn khéo của mình để liên minh với người Hy Lạp. Những chiến thuật của hắn đã giúp ta giành nhiều chiến thắng. Hai con trai của hắn đã tử trận. Hắn đã dâng cho ta người em út trẻ trung và vạm vỡ. Mờ mắt vì những bằng chứng trung thành, ta đã lầm tính nước đôi của hắn với sự khéo léo, luận điệu của hắn với sự thẳng thắn, tính cơ hội của hắn với lòng trung thành.

Kẻ già nua này lại là một con quỷ dữ, tại sao lâu nay ta không hề nhận ra?

Hắn dự mọi buổi tiệc, ra vào những cao lầu, kết thân cùng tất cả quan lại để dệt nên mạng lưới của hắn. Hắn lợi dụng lúc ta đi xa khỏi thành thị để phát tán những tin đồn làm lính tráng phật lòng. Hắn dần dựng đế hàng tiếp tế đến chậm hay bị cướp dọc đường. Cái đói và cái lạnh làm những tướng lĩnh bức tức và thậm chí bắt đầu phản đối ta. Một vài trong số đó toan ám sát ta. Parménion, nhà chiến thuật tài bà, chút nữa đã có thể loại bỏ ta mà không cần đụng đến một gang vũ khí. Là toàn quyền tỉnh Médie, hắn chút nữa đã cướp được vương quốc của ta mà không cần nhúng tay vào một vụ mưu phản nào.

Âm mưu này chút nữa đã thành một tội ác hoàn hảo. Nhưng các vị thần đã quyết định khác đi. Ngay khi có được lời thú tội từ Philotas, ta đã gửi một kẻ thật khéo léo mang đến cho Parménion bức thư quyết định cho hắn được thăng tiến. Kẻ mơ ước được làm vua toàn cõi Á châu khoái trá nhận thông điệp của ta. Hắn bị đâm ngay tại chỗ. Nhà chiến lược thua vì chính chiến thuật của mình.

Những ngọn núi sừng sững cạnh nhau bào mòn lẫn nhau, những ngọn đồi liên tiếp trở thành đồng cỏ phẳng bằng. Mặc cho những lời cảnh báo của cái thống soái Ba Tư, những người còn khắc sâu trong trí nhớ chiến bại dưới tay những tên du mục, mặc cho những người lính Macédoine đang nóng lòng trở về quê nhà, ta bắn một mũi tên thẳng hướng mặt trời và quân đội của ta đã đi vào vương quốc người Scythe.

Mỗi xứ một bầu trời. Những thảo nguyên chính là Địa Trung Hải của những người phương Bắc. Tiếng lá cây xào xạc thay thế tiếng rì rào của biển cả. Cũng giống như lũ mòng biển, khắc tinh của những chiến hạm, loài chim hét bay lượn ở đây và cất tiếng ngợi ca những anh hùng đã hy sinh vì vinh quang và tình yêu. Những bộ tộc Scythe, nổi tiếng dã man và xấc láo, thoát ẩn thoát hiện. Kỵ binh của chúng và những hung thủ thành thạo bất thần tấn công quân ta rồi biến mất. Chúng nháy ra từ đường chân trời như lũ sói đói ăn, cướp lương thực của quân ta, bắt mất một số phụ nữ và trẻ con, rồi giống như những đám mây đen bỏ trốn khi chợt thấy bầu trời trong xanh, chúng mau chóng tan biến.

- Những thảo nguyên bị ám và những bộ tộc có quyền năng phù thủy, - người Ba Tư thì thào vào tai ta hòng lung lạc ta. - Giữa những lễ hội, những gã đàn ông khoác da thú màu hung, làm từ lông chim, răng thú và gương. Chúng đánh trống, nhảy múa hát rú lên cho đến tận khi ngã lăn trên đất, mắt trợn ngược và miệng sùi bọt mép. Đó là lúc mặt đất dậy sóng nuốt chửng

những binh đoàn xa lạ và linh hồn lính tráng tử trận về lại dương gian.

Ta biết được Darius đã đi phía trước ta. Không có gì có thể ngăn ta tiếp tục cuộc truy đuổi. Nếu kẻ thù chui nhủi giữa thảo nguyên, ta, Alexandre, tại sao ta không dám đối đầu với cõi mệnh mông bất định và những kỵ binh bất trị này?

Gió thì thảo bên tai, gió gào rít bên tai. Không một chướng ngại. Bầu trời thật thấp. Lính tráng choáng ngợp trong mệnh mông vô tận, nổi cơn điên loạn. Họ cởi bỏ áo quần, vừa chạy vừa cười la. Người Ba Tư giải thích rằng những linh hồn không nhà cửa lang thang không ngơi nghỉ trên mặt đất ngày và đêm. Khi chúng bắt gặp một khách lạ nào không được bùa chú yểm trợ, chúng sẽ bắt linh hồn kẻ đó. Ta cười nhạo cái trò mê muội này nhưng vẫn tăng cường lính gác quanh khu vực đóng lều. Vì, hằng đêm, những kẻ du mục có thể cải trang kết ma dệt quỷ đe dọa quân lính.

Ta nghe nói hằng năm bên bờ sông Iaxarte đều có một buổi họp chợ quy tụ mọi bộ tộc và năm vừa rồi người ta đã thấy Darius. Tên múa lửa và đám đông cổ vũ cho hắn mà không biết hắn là vua của các vị vua.

Khi ta đến, những kẻ du mục đã rút lều và đi mất. Trên mặt đất chỉ còn lại những hố sâu chúng đã đóng cọc và vết xe thồ gần như bị mưa xóa hết. Dòng sông phản chiếu bầu trời xanh biếc. Vốn quen chinh phục các đô thị và tấn công các thành lũy trên những ngọn núi hiểm trở, thoát đầu ta ngỡ, xa lạ với cuộc sống trong thảo nguyên. Ta chẳng thấy đâu bóng dáng làng mạc, chẳng thấy đâu dấu tích con người. Trên bản đồ chẳng có đô thị, cũng chẳng có đường đi. Nơi nào ta tới cũng chỉ có bốn bề bát ngát, mệnh mông còn con người thì vắng bặt. Chỉ có cây cỏ thẳm thì như muốn truyền lại những tiếng cười vui và những cuộc trò chuyện nhộn nhịp của con người. Các bộ tộc ở đâu? Kẻ thù ở đâu? Những tộc người đã quy hàng và tôn ta làm vua đâu?

Chẳng lẽ Darius biết tàng hình? Chẳng lẽ hắn đã giẫm chân khắp vùng thảo nguyên để tìm ra loại ma thuật biến người thành những cơn gió thoảng?

Không thể chịu được việc đội quân di chuyển ỉ ạch, nặng nề, ta làm im bật những lời than thở và nổi nhớ nhà bằng cách lệnh cho binh lính cắm trại nghỉ ngơi. Ta tách ra và tiến về phương Bắc.

Ta thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi những toán quân đang chán nản của mình. Ta phi nước đại về phía bầu trời như cánh chim rừng vừa thoát khỏi bẫy của người thợ săn.

Đường chân trời ngày càng gần lại. Cỏ dại như những đợt sóng khổng lồ, nổi lên từng hồi, cuốn vào nhau rồi rạp xuống. Cứ mỗi ngọn sóng ngã xuống lại có một ngọn sóng theo sau dữ dội hơn. Ta bị cuốn đi trong một đại dương đen ngòm, quên những cơn buồn ngủ, quên cả đói và khát. Ta quên hết những kẻ phản bội, những lời oán thán, những thèm thuồng chiến lợi phẩm và những mảnh mung danh vọng của chúng. Ta hét lên, ra lệnh cho Hephaestion tiến nhanh hơn nữa. Ta chinh phục cái mệnh mông bằng tốc độ. Ta khiến cái vỏ vô tận quy hàng bằng sức mạnh và biến chúng thành hãn hữu.

Mặt trời lặn. Mặt trăng lại lên. Những vì sao luân chuyển, bình minh trở về. Dưới bầu trời hừng đỏ, bóng tối là đoàn quân vừa đánh vừa lui. Trong lúc phi nước đại, ta nghe những tiếng cười, ta nghe những tiếng thì thào. Những linh hồn đang ở bên ta, chế nhạo ta. Những lời ca! Những bài thần chú của những bộ tộc vô hình muốn làm chậm bước chân ta, muốn làm Bucéphale sợ hãi. Hãy cút đi, đám cô hồn ma quỷ!

Hephaestion kiệt sức. Hephaestion ngã bệnh. Ta phải dừng lại. Hephaestion đông dài suốt đêm. Giống như một người vợ quyết đem bằng được chiến binh của mình về với tổ ấm. Hephaestion tìm mọi cách đưa ta trở về, nhưng vô ích.

Ta giải thích:

- Alexandre được mọi đỉnh cao tán tụng sẽ không chịu khuất phục trong những thảo nguyên.

Sáng hôm sau, ta không đánh thức Hephaestion dậy mà để lại cho chàng một nửa toán quân, rồi tiếp tục lên đường về phương Bắc.

Một ngày nọ, lúc hoàng hôn, những kẻ du mục hiếm hoi đang chặn một đàn gia súc xuất hiện. Họ chào ta bằng thứ tiếng của mình, đón ta về lều, mời ta ăn uống, và mời ta qua đêm với đàn bà và con gái của họ. Họ không biết ta là ai. Họ không lo ngại việc không nói chuyện được với ta. Ta đã học cách nói chuyện bằng cử chỉ. Tất cả những ai nhận được câu hỏi đầu là biên giới của thảo nguyên đều lắc đầu và trả lời: trên các vì sao.

Chúng ta đi ngựa cùng nhau. Ta gặp những bộ tộc khác, đôi khi chỉ gồm chục người. Họ ở trong những căn lều nhẹ, có thể gấp gọn và biến mất không lường trước được, để chúng ta ở lại với những cánh đồng xanh. Phù thủy của họ, mặc áo dài may bằng da và lông ác thú sẽ nhảy múa, niệm chú, nhập đồng cho đến khi biến thành sói, gấu hay đại bàng để phán quyết lại

những lời tiên tri. Họ không biết viết. Họ chữa bệnh bằng những phương thuốc và những thứ nước ma thuật. Họ hay mỉm cười. Họ thu nạp ta và binh lính để thành một bộ tộc chiến đấu.

Ta đã quên Pella, mẹ Olympias cùng những điện đài cẩm thạch của bà. Ta đã quên Athènes và những đền thờ đồ nát. Ta đã quên Babylone, quên những lầu son gác tía, quên những căn phòng sâu hút ngập đầy mùi trầm hương của nó. Ta đã quên những đô thành cháy rụi, những đô thị quy hàng, quên cuộc tranh cãi giữa ta với Cleitos mà thân thể đã bị mũi giáo ta đâm thủng. Ta đã bỏ lại tất cả để đến với những ngọn gió, những linh hồn và những làn sóng cỏ xanh rờn.

Ta lại tiến về phía Bắc. Ta không còn là Alexandre nữa, ta là thủ lĩnh của một bộ tộc du mục. Trăng sáng khác thường. Trăng nhìn ta và mỉm cười với ta. Đêm đó trăng nói:

- Alexandre, hãy sẵn sàng! Núi lửa sắp phun trào một cơn bão sao băng, mặt trời sẽ gặp mặt trăng! Hãy xếp lều lại và đóng hành lý lên lưng ngựa. Nàng sẽ đến, nàng sẽ nhắc bổng người lên. Nàng sẽ mang người đi!

Ngày hôm sau, từ đường chân trời bỗng xuất hiện một toán quân.

Thoạt tiên đó là một vệt đen dài, rồi hiện lên những dáng dấp thấp bé trên lưng những con ngựa khỏe mạnh móng to tròn. Rồi những hình dáng đó hiện rõ là những chiến binh nhỏ nhắn, mang vũ khí nhiều màu và đội mũ đính lông chim. Một cơn mưa tên bay về phía chúng ta. Một mũi bắn trúng vai ta và một mũi khác vào ngay cổ ngựa. Đã từ lâu ta không chiến đấu. Cơn đau đánh thức Alexandre đang ngủ. Thân thể ta bùng nổ và Bucéphale, bị mùi máu kích thích, lồng lên hí vang. Đánh bật cung tên bằng khiên, ta thét lên một tiếng dài, lao thẳng vào kẻ thù.

Một trong số chúng bổ nhào đến ta. Đỡ ngọn lao của ta bằng một cây chùy cán dài tua tua đinh, tay trái hắn cầm một lưỡi liềm chém vào tấm khiên đồng bọc bảy lớp da của ta. Ta phóng tấm khiên vào hắn, hắn đánh bay ra bằng một cú chùy. Tay trái ta rút kiếm khỏi bao, ta lao tới, tấn công vào đầu hắn. Một lần nữa ngọn lao của ta đụng phải chùy của hắn. Thanh kiếm đồng của ta, thù kẻ từ Philippe và được những cư dân núi lửa ban phúc, bắt tréo lưỡi liềm của hắn. Một tiếng inh tai. Những tia lửa tóe. Hắn vừa làm mẻ thanh kiếm vô địch của Alexandre!

Tên chiến binh man rợ này mang trước ngực, bên ngoài chiếc áo vá màu đỏ, một tấm áo giáp lạ lùng ánh lên một màu đen. Một khuôn mặt dữ tợn vẽ ở đó và khi cơ thể di chuyển nó biến thành một con chim lớn răng nhọn hoắt và có móng vuốt ở đầu cánh. Hắn đội mũ có gắn

đầu chim đại bàng và đỉnh lông vũ trắng. Hắn ngồi ngay trên lưng một con ngựa cái không yên màu hung, nhỏ xíu so với Bucéphale và vờn quanh con ngựa chiến của ta như một con ong. Nó né tránh những đòn tấn công, rồi quay ngược lại, vượt qua Bucéphale, chích Bucéphale một phát rồi bỏ trốn.

Những vũ khí sắc lẹm của tên chiến binh vùn vụt quanh ta và tạo thành những vệt sáng lóe lên. Khi chúng đụng vào thanh kiếm của ta, tiếng rền chói tai phát ra như tiếng gầm của loài ác thú trong cơn đói cồn cào. Khuôn mặt vẽ trên huy hiệu đen cười ma quái, tìm cách làm ta run sợ. Mũ đầu đại bàng của hắn che kín trán và hai mắt hắn, hai tia lửa đen đung đưa nhảy múa monoton giống như đang dành tình cảm triu mến cho ta.

Trong những cuộc đấu ta đã kinh qua, khi ta nhìn thẳng vào mắt đối thủ, ta chỉ thấy cái chết chứ không phải tình yêu. Có phải kẻ lạ mặt này đang bỏ bùa mê ta? Thành linh quả chùy của hắn làm gãy ngọn giáo của ta, làm ta nổi cơn thịnh nộ. Ta vứt bỏ hết sự động lòng thương hại xen lẫn khâm phục dành cho kẻ man rợ trẻ tuổi thiện chiến và táo bạo. Những đường kiếm của ta rít lên trong không khí. Không thể chịu nổi những cú chém mạnh mẽ của ta, hắn lùi lại. Trong khi Bucéphale đuổi theo con ngựa cái, vũ khí của ta đánh trúng áo giáp che trước ngực hắn. Những ngọn lửa tóe ra. Một âm thanh ghê rợn, giống tiếng rống của một con cọp tử thương, làm ta gần như điếc đặc. Sau cơn choáng váng, tên lạ mặt giật dây cương bỏ trốn.

Nhờ vào trang phục và những vũ khí siêu hạng của hắn, ta đã biết hắn là thủ lĩnh của bộ tộc hiếu chiến này. Tất cả những ai chống lại Alexandre đều phải lựa chọn đầu hàng hay là chết. Ta lao tới, đuổi theo.

Dù nhỏ, nhưng con ngựa cái màu hung băng qua thảo nguyên nhưng một ngôi sao. Bucéphale, bị đám bươm dãi phần phạt của nó kích động, phi nước đại đuổi theo sau. Lúc đầu, những mũi tên vẫn còn gào rít. Đó là lính của ta và những chiến binh lạ mặt vừa đuổi theo chúng ta vừa giao chiến. Sau đó chỉ còn yên lặng. Rồi chỉ còn tiếng vùn vụt. Rồi những cơn gió mang ta đi. Ta chỉ còn nghe tiếng rít của gió.

Mặt trời đã lặn. Ngừng chiến.

Chiến binh nọ cắm trại cách ta khoảng trăm bước chân. Hắn nhóm lửa và ăn uống. Ta gặm bánh mì mang theo trong giỏ và ngủ ngay trên cỏ, tay nắm chặt thanh kiếm. Ta nhắm mắt nhưng tai chăm chú nghe ngóng từng động tĩnh của kẻ thù.

Trước lúc bình minh, hắn đã phi nước đại ra đi. Ta huyết sáo gọi Bucéphale và lại cuồng nhiệt lên đường. Mặt trời đã lên và tỏa xuống các thảo nguyên những tia nắng đỏ hồng. Hàng triệu giọt sương lăn tròn trên lá cùng nhau lấp lánh. Vó ngựa làm những con chim vỗ cánh vụt bay, để lại sau lưng những tiếng kêu, tiếng gù, tiếng xào xạc.

Ngày thứ ba, chiến binh nọ thôi bỏ trốn và chúng ta giao chiến suốt ngày đêm. Ta chẳng hiểu từ đâu mà hắn có một sức mạnh không biết mệt mỏi. Nhưng những đòn tấn công của hắn bớt hung hãn hơn. Đòn đánh của ta cũng nhẹ nhàng hơn với hắn, khéo léo tránh làm hắn bị thương. Đêm xuống, mặt trăng lưỡi liềm đang lên. Gác tay sau đầu, ta nhìn ngắm trời sao. Lần cuối ta chú tâm nhìn ngắm chúng là cách đây mười lăm năm. Lúc đó ta hãy còn là một thằng bé mơ mộng, còn chưa biết những cuộc chiến khốc liệt triền miên và những cuộc xâm lăng chinh phục ăm ỉ vốn đã là định mệnh của mình. Lúc đó ta còn chìm đắm trong cô đơn, ta chưa kinh qua những cuộc mưu phản của các tướng lĩnh, chưa nghe những lời từ miệng lưỡi của loài hoạn qua, chưa nghe những tiếng cười của lũ nịnh thần. Mắt ta còn chưa bị những thị thành, những con đường, những xác chết, những thân thể lỏa lồ của các tình nhân chiếm đoạt, tai ta còn chưa nhớ nhuốc vì tin đồn, vì những lời kết tội, vì những cuộc luận thuyết và những tiếng la hét bất bình. Vì vậy ta nhìn thấy những vì sao và hiểu được những gì chúng nói. Ta dần bị đẩy xa khỏi bầu trời và chìm đắm trong thế giới loài người. Giờ, nhờ có kẻ chiến binh lạ mặt mà ta đã bỏ lại binh lính, những kẻ cuối cùng còn gắn kết ta với cuộc đời làm vua biển động ồn ào.

Trên trời, những đôi mắt đen nhấp nháy giữa các vì sao. Chúng kể với ta về tình yêu chứ không phải về tử thần.

Ngày thứ tư, một nhóm kỵ binh du mục xuất hiện giống như những sinh vật vừa trời lên từ đáy đại dương. Chúng lướt về phía chúng ta bên trên những ngọn cỏ nhấp nhô gió thổi. Không nói lời nào, chúng bổ nhào về phía chúng ta, tay lăm lăm vũ khí. Chiến binh lạ mặt xông thẳng vào những gã cường tráng hơn hắn mình như một con sói non dũng cảm lao vào bầy linh cẩu khát máu. Ta theo sát chân hắn. Chúng ta cùng nhau mở một lối thoát.

Tiếng la hét của những tên du mục hung dữ yếu dần rồi tắt hẳn.

Tên chiến binh nọ tiếp tục phi nước đại trước ta. Ta chẳng còn muốn hắn đầu hàng hay phải chết nữa. Ta đuổi theo hắn chỉ vì muốn thi thố tài năng. Ta tò mò muốn biết giữa ta và hắn, ai mạnh hơn và ai bền bỉ hơn.

Đêm thứ năm, gió nổi lên. Mặt trăng bị che lấp. Ta giật nảy mình tỉnh giấc. Trước mắt ta là

một cặp mắt lấp lánh tò mò. Chiến binh trẻ đứng giữa đám cỏ và chúng ta đấu tay không, giao chiến cùng nhau. Trong cuộc chiến này ta đã đánh rơi được chiếc mũ của hắn và túm được mái tóc dày của hắn. Ta vận hết sức kéo mạnh, hắn hung dữ lao bật tới và hoang dại cắn vào cổ ta. Hai chúng ta tách ra khi đã mệt lả và mạnh ai nấy ngủ. Sáng hôm sau, hắn phi nước đại lên đường. Ta đuổi theo hắn không lý do. Hai con ngựa lao đi trên các thảo nguyên, theo sau là những bầy chim tung cánh bay khỏi những lùm cây.

Ta cầm trên tay nắm tóc dài và mềm mại. Tóc tung bay trong gió. Ta sẽ đi đến tận cùng thế gian, nơi kẻ lạ mặt không thể lẫn trốn được nữa. Hắn sẽ buông hết vũ khí cho ta, cho Alexandre, kẻ giờ đây chỉ còn dành cho hắn tình yêu chứ không phải lòng hận thù. Nhưng tình yêu làm ta yếu đuối và suốt ngày hôm đó, nỗi buồn và niềm thất vọng vây kín lấy ta. Philippe lại hiện ra trong đầu ta, bằng xương bằng thịt, cầm tay đưa ta vào dương vật của lão. Mẹ Olympias, đứng bên ban công nơi những cây cam đang trổ hoa, nhìn chăm chăm đường chân trời chia cách ta và bà mãi mãi. Ta lại thấy Hephaestion thời trai trẻ muốn rời bỏ Macédoine theo một tay chuyên chữa trị vết thương để quên đi trái tim ta phản bội. Ta đã níu giữ chàng lại bằng nước mắt. Ta đã lạm dụng bản tính hiền hòa của chàng mà không bao giờ hứa hẹn điều gì. Những kẻ khác, những cuộc tình vụng trộm trong cao lâu hay những người tình một đêm sau chiến trận hiện lên nối tiếp nhau. Theo sau họ là những nô lệ Ba Tư, những kẻ đã dâng hiến thân thể cho ta, và Bagoas nữa, kẻ đã bị ta cắt đi nguồn vui sống. Ta đã chinh phục tất cả, chiếm đoạt và cưỡng hiếp tất cả. Ta đã bắt tất cả đàn ông và đàn bà phải quy phục dưới ngọn giáo của mình. Mỗi thành đô mang tên ta và mỗi người lính đã chết vì danh dự của ta lại thối bùng trong ta ngọn lửa thịnh nộ, căm hờn hơn, tàn ác hơn, bạo ngược hơn. Alexandre, vua của toàn cõi Á châu, tìm diệt một Alexandre khác, kẻ biết nói chuyện với các vì sao, kẻ biết yêu thương một triết gia sở hữu một thân thể mềm mại và những ngôn từ công chính, tâm hồn thanh thản trong thế giới hòa bình không biết đến chiến tranh.

Đêm đó, mắt nhìn chăm chăm các vì sao, ta ngâm nga một khúc ca Macédoine ta đã quên suốt nhiều năm chinh chiến. Giọng ta trôi đi trong cái im lặng thẳm sâu, hòa vào tiếng rì rào của những ngọn cỏ cao và trở lại, mang thoe một giọng hát thanh thoát hơn. Từ xa, kẻ xa lạ hát bằng ngôn ngữ của mình một khúc ca buồn. Giọng hát hai ta đuổi theo nhau, vượt lên rồi lùi lại, hòa vào nhau và bay lên tới tận trăng sao.

Khi ta mở mắt, trời đã sáng. Ta nhìn thấy một khuôn mặt thật to của một thanh niên cúi xuống nhìn ta. Đầu quấn hai bím tóc đen dài, hắn có đôi gò má cao của cư dân vùng thảo nguyên, hai hốc mắt sâu tới tận thái dương cùng một vết sẹo trên cằm.

Ta thét lên:

- Người là một hồn ma!

Hai mắt hắn dò hỏi ý nghĩa những gì ta vừa nói.

Ta cố dùng những từ đã học được từ đám dân du mục:

- Người là một Ceugoul!

Hắn mỉm cười. Hắn dùng đầu lưỡi liềm của mình ấn lên ngực ta. Ta run rẩy. Đó không phải một giấc mơ! Ta nhận ra bộ váy tía của hắn, nhận ra đôi mắt đen và con ngựa cái đang gặm cỏ ngoài xa cùng Bucéphale. Người ta chờ ra bất động. Tay ta lén tìm thanh kiếm nhưng chạm phải lưỡi liềm sắc lẹm của hắn.

Ta cố hết sức mới nói được một câu:

- Người tên gì?

Hắn ra hiệu không hiểu tiếng nói bộ tộc của ta. Hắn nhắc vũ khí lên và kề vào cổ ta. Cái chết không làm ta sợ hãi. Ta đã quen với những thanh sắt lạnh toát. Nhìn chăm chăm tên đao phủ, ta thách thức hắn. Bất thành linh hắn áp sát và hôn ta. Bản năng dạn dày chinh chiến làm cơ bắp ta căng cứng, ta chống cự, đẩy hắn ra. Hắn đứng lên. Rồi hắn đưa tay lên miệng huýt sáo gọi con ngựa của hắn đến, Bucéphale liền theo sau. Chúng ta lên ngựa rồi rong ruổi bên nhau trên những thảo nguyên hầu như vô tận.

Mây lướt nhanh. Những đám mây đủ màu, vàng xanh cam hồng. Rồi những đám mây cháy sáng. Chim muông, như những mũi tên thần tốc, ồn ào tranh nhau hướng về phía vầng thái dương đang trôi về cuối chân trời. Theo sau chúng, hai chúng ta đi vào tâm điểm của vầng dương. Những ngọn lửa tóe ra và ánh sáng tan chảy. Những ngọn đồi đỏ nhấp nhô rồi trở thành sông suối, núi đồi, những cây đại thụ vươn nhánh về phía bầu trời đỏ chói. Tâm mặt trời là một chiếc hồ sôi sục những hồn ma đỏ sẫm. Rồi những người áo trắng xuất hiện. Họ cởi bỏ quá khứ của ta như cởi bỏ một bộ đồ rồi biến đi trong làn hơi nóng đỏ sáng lòa.

Đêm xuống, chúng ta nhóm lửa lên. Qua những ánh lửa bập bùng, cặp mắt chàng trai trẻ nhìn ta.

Ta lặp lại câu hỏi:

- Tên người là gì?

- Ta là Alestria. Còn người?

Ta do dự.

Chàng tiếp tục hỏi:

- Người là đàn bà hay đàn ông?

- Ta là đàn ông, còn người?

- Người là đàn ông? Ta không tin.

Bất ngờ vì câu đáp của chàng, ta lặp lại để chắc chắn không bị hiểu sai:

- Ta là đàn ông, đàn ông!

Chàng nhảy qua ngọn lửa. Chàng đẩy ta xuống đất và đưa tay vào giữa hai chân ta.

- Zougoul! - Chàng hét lên hốt hoảng.

Rồi chàng bỏ ta lại và chạy về phía con ngựa của chàng. Chẳng biết làm sao ta đành bất lực nhìn chàng rời xa trong bóng tối. Đêm dày đặc và những con cào cào rên rỉ. Chỉ còn bóng đêm tràn ngập khắp thảo nguyên, vì người chiến binh trẻ đã mang theo niềm vui sướng của ta đi mất. Ta nhảy lên lưng Bucéphale đi tìm chàng.

Ta lang thang trên thảo nguyên, gọi lớn tên Alestria. Chỉ có loài sói đáp lại ta và tiếng tru của chúng xé nát trái tim ta. Tại sao lại trốn tránh ta, Alestria? Phải chăng chàng lừa vì những lọn tóc quăn của ta, hay vì khuôn mặt thanh tú của ta mà những nhà điêu khắc khắp các nước lấy làm chuẩn mực? Người có tìm một người vợ không, Alestria? Ta cũng dịu dàng như một người vợ vậy mà, ta, Alexandre, chẳng phải đã từng là con gái của mẹ Olympias và người đàn bà của Philippe đó sao!

Hãy trở lại, Alestria!

Một bóng đen cắt vào một dải băng dát bạc. Alestria dừng lại bên một bờ sông chắn ngang đường. Chàng không thể trốn ta. Đó là ý muốn của thần linh và các Cheugoul. Ta đến gần và kéo

chàng vào lòng. Chúng ta vượt hết vũ khí và lăn trên mặt đất. Chúng ta cuộn tròn trong cỏ, môi kề môi, ngực kề ngực. Chân chúng ta quấn lấy nhau. Nhưng Alestria là phụ nữ!

Một phụ nữ biết chiến đấu!

Một phụ nữ cướp Alexandre khỏi những người lính của chính Alexandre!

Một phụ nữ đã trốn tránh ta và ý muốn của các vị thần đã đem nàng về lại bên ta!

Ta bật khóc mà không hiểu vì sao. Nhưng cơ thể ta nhanh chóng trả lời. Nó đã tìm được một nửa của mình thất lạc trong lúc xuống trần gian. Tay ta, chân ta, hông, bụng, xương lõm trên đầu gối, đầu ngón chân hòa hợp với những đường cong đang đợi chờ hợp nhất. Chúng ôm khít lấy nhau, kết lại với nhau, và trở thành một cây đại thụ mà rễ lan rộng khắp các thảo nguyên, cắm sâu xuống các dòng sông và leo đến tận bầu trời.

Sáng ra, ta tỉnh dậy nhờ tiếng hót líu lo của lũ chim rừng. Ta thấy mình trần truồng giữa hàng trăm bông hoa dại. Ở đường chân trời, vàng dương ló dạng, trải khắp các thảo nguyên ánh sáng đỏ hồng. Mắt ta tìm Alestria. Nàng đã đi mất! Ta nhìn ngang nhìn ngửa, ta nhảy phốc lên. Bên bờ sông, ta thấy một chấm đen dưới nước. Ta gọi tên nàng. Nàng quay lại và vẫy vẫy tay. Nàng lặn mất rồi lại xuất hiện, giữ giữ đầu tóc và rải quanh nàng một cơn mưa lấp lánh.

Nàng kêu lên:

- Talas!

Ta không biết bơi. Ta không biết làm sao nói được điều đó.

- Talas! Đến đây!

Nàng lên bờ và đi về phía ta. Cơ thể nàng là cơ thể của một nữ chiến binh thực thụ. Hai bím tóc nàng dung đưa lấp lánh đến tận rốn. Ngực nàng, eo nàng, đùi nàng sáng rực, làm lộ những vết sẹo dài và những vết thương.sâu hoắm, như là những chiến lợi phẩm của nàng. Khuôn mặt nàng mềm dịu trẻ con, đôi môi căng mọng, hai má xạm lại vì ánh mặt trời. Nàng nhảy lên ôm cổ ta và siết chặt lấy ta. Ta run lập cập khi tiếp xúc với làn da lạnh như băng của nàng.

- Talas! - Nàng gọi trong lúc chạy xuống sông.

Ta không thể không theo nàng. Ta chạy xuống sông và bị ngạt nước. Những đợt sóng vây lấy ta. Alestria đã làm dòng sông trở hoa! Mộc lan, thược dược, cẩm chướng, hoa hồng, hoa tím bùng nở khi ta nhìn vào chúng. Ta bước tới, đưa tay hái. Cơ thể ta bay bổng, ta nhấc chân khỏi mặt đất và bay về phía bầu trời. Ta vừa bay vừa vẫy vẫy tay như đang vỗ cánh. Ta lướt qua những bầy cá dát vàng và len qua những đám rong rêu. Ở cuối đường, mặt trời không còn là một quả cầu lửa sáng rực mà chỉ là một khuôn mặt bay qua một mái vòm nhòe nhòe sáng tối. Thành linh nó nhăn nhó và sắc mặt thay đổi. Ta thấy Alestria bay qua bay lại. Nàng tìm ta! Ta muốn bơi cùng nàng. Nhưng một dòng nước ngăn ta chạm tới nàng và đẩy ta ra xa nàng, mặc cho ta vùng vẫy. Ta muốn gọi tên nàng, nhưng nước tràn vào miệng ta. Ta mất bóng nàng. Mặt trời biến mất. Mắt ta ngập đầy những tia sáng vàng, cam, hồng, tím, đỏ, rồi tất cả biến thành một chiếc cầu vồng.

Ta mở mắt ra, thấy cằm và nửa thân trên của Alestria. Hai tay ôm đầu ta trong lòng, nàng nhìn chăm chú đường chân trời. Khuôn mặt nàng trĩu buồn. Dù khóa thân nhưng nàng dường như được một tấm mạng rục rở bao bọc, không phải vải cũng chẳng phải lông thú, mà là cả một khoảng trời rạng ngời ánh sáng. Nàng cúi xuống nhìn ta thật gần. Ánh mắt đen thẳm của nàng như muốn hỏi ta: “Người có dám buông hết vũ khí và yêu một cô gái hoang dã không? Người có dám mang một cô gái lang thang trên lưng Bucephale không? Người, Alexandre, con trai của vua Philippe, vua của các vị vua, người chinh phục cách thành bang Hy Lạp, và của Olympias, con gái Achille và Zeus, người có dám lấy một đứa con bị bỏ rơi của đàn ông và các vị thần làm hoàng hậu?”

Ta không nói gì. Ta nhìn thẳng vào ánh mắt ấy.

Không, ta sẽ không ngại ngần gì cả.

Vua của các chiến binh không biết sợ một nữ chiến binh. Ông vua đó nhận ra ở nàng dáng dấp một người con gái lưu lạc của những vương quốc mười nghìn điện vàng, trăm nghìn gối nệm, nàng là người anh trai trong một hình hài khác, một người tri kỷ sinh ra từ cũng một khối kim cương.

Không, ta sẽ không ngại ngần gì cả. Lòng kiêu hãnh của ta sẽ buông vũ khí. Chiến binh bất khả chiến bại sẽ chiến bại. Hãy khoan! Hãy để ta lấy lại sức mạnh của mình, đủ đầy trong im lặng để đón nhận tình yêu sẽ làm cuộc đời ta chệnh choáng.

Nàng, chính nàng là hoàng hậu của ta! Không còn nghi ngờ gì nữa. Bản tính trầm lặng u buồn của nàng, niềm vui bột khởi của nàng, đôi mắt đen thẳm của nàng phản chiếu cả Á châu huyền ảo, còn sang trọng hơn nhiều những cô công chúa đông dĩnh chưa bao giờ bước ra dưới bầu trời. Mắt ta nhìn dọc xuống cổ nàng và lướt qua bờ ngực trần. Ta chợt phát hiện nơi ngực trái nàng là một vết sẹo lớn, một biểu tượng ghê rợn. Ta không biết vùng da thịt đó đã trúng một vết đâm sâu hay bị một thanh sắt nóng đỏ đóng vào. Vùng da đỏ thẫm phủ lên vết sẹo đã chai lại và mang nhiều vết lằn. Ta hình dung đó là nơi nàng tựa dây cung cong từ trong ra ngoài.

Ta đặt tay mình lên vết sẹo của nàng. Nàng bật ra và định chạy khỏi ta. Ta đè lên người nàng và ghì chặt nàng dưới sức nặng cơ thể mình. Ta áp khuôn mặt lên bên ngực bị thương của nàng và nghe tim nàng đập.

Alestria, nguồn gốc của nàng không quan trọng, dù nàng là chiến binh tự do hay nô lệ lính chiến, ta cũng sẽ cướp nàng khỏi bộ tộc của nàng, ta sẽ giải phóng nàng khỏi mọi lệ thuộc.

Alestria, đứa con của các thảo nguyên, nàng đã chinh phục được Alexandre vô địch! Có nàng rồi ta sẽ thôi cày nát biết bao mảnh đất quy hàng để tìm một phụ nữ cao quý xứng đáng làm hoàng hậu của mình.

Alestria, nàng còn chưa biết tên ta, ta còn chưa biết tên cha mẹ nàng, nhưng chúng ta sẽ dựng nên triều đại của chúng ta. Alexandre và Alestria, hai cái tên quấn quýt bên nhau sẽ mở ra dòng sông chảy mãi đến ngày cuối cùng của loài người.

Nàng không có trang phục, châu báu, vương quốc, chẳng hề gì! Tất cả những gì thuộc về Alexandre cũng thuộc về nàng. Ta sẽ cho nàng quân đội của ta, những thành trì của ta, vương quốc của ta! Nàng sẽ không còn cần vũ khí nữa, Alexandre sẽ chiến đấu vì nàng.

Nàng sẽ đồng hành cùng ta trên mọi ngã đường và trong suốt cuộc đời. Cùng nhau, chúng ta sẽ rong ruổi đến tận cùng thế giới. Tất cả những nỗi đau khổ của ta sẽ chỉ còn là quá khứ. Tất cả những đau khổ của nàng sẽ bị xóa sạch.

Alestria, ta yêu nàng! Ta dâng hiến cho nàng một Alexandre mà vẻ đẹp của chàng chẳng thể so bì với tình yêu mãnh liệt của chàng. Ta sẽ dâng hiến cho nàng đầy kim cương, lam ngọc, hồng ngọc và gấm vóc lụa là để nàng trở thành hoàng hậu trẻ đẹp và lộng lẫy nhất thế gian.

Định mệnh đã mang nàng đến cho riêng ta, Alestria! Thánh thần đã dành nàng cho riêng ta, cho kẻ mạnh nhất trần gian, để ta mang nàng ra khỏi bóng đêm và làm nàng tỏa rạng trên

những đỉnh cao!

Alestria, hãy mang cho ta những vết thương và vũ khí của nàng. Tất cả những ai sở hữu nàng, tất cả những gì nàng yêu quý phải bị lưu đày biệt xứ! Ta phải có được nàng, ta sẽ mang nàng đi!

Hãy đến đây, Alestria, người yêu dấu! Ta đã xuống trần gain này để tìm nàng. Cùng nhau, chúng ta sẽ trở lại bầu trời. Đừng khước từ ta!

Một nghìn năm, mười nghìn năm sau nữa, những cánh chim trên khắp thảo nguyên sẽ còn hát mãi buổi chúng ta gặp gỡ: giữa một đêm đen kịt, hai vì sao đã lao thẳng vào nhau. Bầu trời cháy đỏ bắn tung bão lửa và ánh sáng. Những huyền thoại đã viết ra bị thiêu rụi. Để rồi từ đồng tro tàn khai sinh một thời đại mới!

VI

Tên ta không phải là Alestria mà là Talestria.

Chữ T chỉ tộc người Amazone, những cô gái yêu ngựa.

Ta không biết mình ra đời khi nào.

Ta thích màu đỏ, màu của những chiếc lá cháy trong ánh mặt trời, màu của lửa, màu của máu.

Ta không biết cha mẹ mình là ai.

Trên các thảo nguyên, vô số đàn ông và đàn bà đến với nhau một đêm rồi ra đi mãi mãi, chẳng hẹn kiếp sau.

Trên các thảo nguyên, tất cả những cuộc gặp gỡ đều là những khoảnh khắc mãnh liệt thoáng

qua. Vì ở đó người ta sinh ra cũng dễ như chết đi. Cuộc đời ngắn ngủi như một mùa trôi qua, như một cơn mưa trút nước chợt đến chợt đi, như giây phút vội vàng cánh chim vụt vào trong mây gió.

Cái đẹp này lại xóa mờ cái đẹp khác, tất cả chỉ là gió thoảng mây bay, phù du vô thường.

Talestria là Nữ hoàng của các cô gái Amazone. Cái tên này, giống như tất cả các tên mà người khác mang đến cho ta, ta biết nó cũng vô thường như hoa cỏ. Ta mang nó theo mình như mang một tấm khiên trong cuộc chiến. Một ngày, cũng giống như xưa ta từng đến với nó, ta sẽ bỏ nó lại, trở thành vô danh và vút hết vũ khí.

Bộ tộc của ta gồm toàn những cô gái không nguồn không cội, tất cả đều mồ côi và bị bỏ rơi. Được các nữ chiến binh đón nhận mang về, đến lượt chúng ta, chúng ta trở thành những cô gái không biết sợ bất cứ điều gì, bất cứ ai. Cái lạnh, chiến tranh và cái đói là ba con đại bàng mà thần Băng giá đã gửi đến để dẫn đường cho chúng ta tới đỉnh Siberia.

“Phần thưởng lớn nhất nằm ở cuối con đường đau khổ nhất”, dì ta đã từng nói với ta khi bà còn sống.

Vì vậy cuộc đời ta đã bắt đầu đầy đau đớn trong thân phận một cô gái bé nhỏ không tên không tuổi và ba chìm bảy nổi trong những cái tên vay mượn. Mặt cô gái đó lấm lem, những đường nét thô ráp, bờ môi héo hon vì đói và lạnh. Đầu tóc cô không bao giờ cắt, trông cứ như tổ chim sẻ. Tóc dài rũ xuống trán và che giấu ánh mắt cáu bẩn của cô. Cô đi lang thang trong chợ. Bằng đôi bàn tay ma mãnh và nứt nẻ của mình, cô ăn trộm chỗ này ít trái cây và bánh kẹo, chỗ kia cô bóp vú con dê để kiếm một ngụm sữa. Cô nhặt đá ném những đứa lưu manh chọc ghẹo cô và lẫn vào đám xe kéo khi những bày chó đuổi cắn mình. Nấp trong bụi, cô cầm gậy xua đuổi những cái mồm há to đùng. Nhưng người lớn còn nguy hiểm và hung hăng hơn loài cẩu xực. Họ lôi cô bé sên sệt trên những con đường bụi bặm. Họ đánh đập cô bằng roi da. Cô cắn răng chịu đựng những trận đòn chứ không bao giờ rên rỉ. Đôi khi cô còn cười thích thú. Cô muốn sống và trả thù. Đó là lý do vì sao cô che giấu cơn tức giận của mình và làm ra vẻ phục tùng.

Cô gái bé nhỏ lang thang từ phiên chợ này qua phiên chợ khác. Cô không biết mình từ đâu đến, ai là cha mẹ cô. Cô để các gia đình cưu mang cô. Một mùa, hai mùa, cô vào vai nô lệ với tính khí hiền lành. Người ta cho cô một cái tên, một hộp đồ ăn, một cái chăn mà cô chia sẻ với những con cừu, những con bê đầy bọ chét. Rồi cô ra đi và bỏ trốn vào các thảo nguyên. Cô chạy giữa đám cỏ còn cao hơn đầu mình. Cô dầm mình trong nước và thả mình trôi xuôi. Cô vừa bơi

vừa nhìn ngắm những đám mây và những cánh chim bay qua. Đêm xuống, cô gái run lập cập. Cô đói. Cô mệt lử. Chỉ có những tiếng sói tru an ủi cô. Cô biết gọi chúng tới vì cô sưởi ấm và ve vuốt những vết thương của chúng. Một gia đình mới lại mang cô lên lưng ngựa. Rồi một buổi tối cô nghe được huyền thoại về các nữ chiến binh Amazone. Tỉnh mơ hôm sau, cô lấy trộm thức ăn và chuồn khỏi lều.

Cô băng qua các thảo nguyên trên đôi chân trần, cô đi phăng phăng ngược chiều gió và tuyết. Cô đi theo những ngôi sao đã hát cho cô nghe:

*Đêm là ánh sáng của ban ngày
Đêm là ánh sáng của đất
Đêm là cửa ngõ dẫn vào báu vật
Phải băng qua đêm tối để đến một ngày mới
Phải theo dấu những vì sao để đến với bầu trời
Mỗi bước chân đều dẫn người đến với chim sếu đầu đỏ
Mỗi đêm cất bước người sẽ đến gần hơn với nữ
chiến binh tay vung đôi vũ khí*

*Mỗi ngày qua
Mỗi ngày đều được tính
Cần phải biết ước mơ
Đi sẽ thấy
Hãy đếm ngày để có thêm dũng cảm
Hãy đếm ngày khi người khóc
Khi vui quên hết thời gian
Khi đau khi khổ nặng mang từng ngày*

*Hỡi cánh chim của thần Băng giá, hãy bay về phía ánh sáng!
Hỡi cánh chim của thần Băng giá, hãy bay về phía
mặt trời tỏa rạng!
Hãy bay về với vị thần của người!*

Vậy là ta mang tên Talestria, Talestria nghĩa là say mê chiến đấu.

Mẹ ta là Talaxia, nghĩa là lông vũ tím.

Ta là Nữ hoàng của những cô gái Siberia, những người thèm khát vui thú. Nụ cười làm chúng ta quên đi cái chết.

Ta không biết mệt là gì.

Ta sẽ không khóc nếu ngày mai những chị em yêu quý của ta có chết.

Nỗi đau đã đào vào tim ta một hố lớn để cuộc đời đổ vào đó toàn những điều tốt đẹp.

Chiến tranh gây nên bất hạnh. Hạnh phúc là cuộc chiến đấu của ta.

Những cô gái Siberia yêu chiến tranh. Họ cũng yêu, được vui chơi và cười thỏa thích.

Khi đêm xuống, giữa một lễ hội rộn ràng, khi những cô gái hát lên là khi nỗi buồn ập đến.

Âm nhạc là thần thánh của chúng ta. Từ âm nhạc sinh ra ngôn từ và từ ngôn từ sinh ra suy nghĩ. Suy nghĩ đã cho các cô gái tự do. Những bài ca của chúng ta, những giai điệu trần gian, như những cánh chim chắt xuyên qua bầu trời. Ta khóc. Tất cả các cô gái đều khóc. Âm nhạc khơi mở những vết thương và làm hồi sinh những người đã chết.

Chiến tranh thanh lọc chúng ta. Máu của kẻ thù xóa đi những kỷ niệm thời ấu thơ, thời những cô gái bé bỏng từng hét lên chán chường.

Tại sao những nữ chiến binh đã chọn ta? Tại sao ta lại là nữ hoàng của họ? Tại sao mẹ ta, khi bà đón nhận ta, đã chỉ định ta làm người kế vị bà? Ở đây, tất cả đều tin rằng đó là định mệnh của ta. Tất cả, ngoại trừ chính ta.

Ta mang bên ngực trái một vết sẹo dài. Tất cả các cô gái Amazone đều có những đường hằn sâu trên ngực, nơi tựa dây cung gân bò trong khi giương bắn. Đường hằn của ta là một vết thương. Đó là một vết thương mà ta không nhớ nổi vì sao ta lại có.

Thuở trước kia của ta, ta chỉ muốn nhớ những phút vui chơi: ta chạy băng qua chợ, tay cầm ổ bánh còn đang nóng hổi; ta tung tăng đuổi bướm hái hoa; ta nhảy múa quanh khóm lửa bập bùng, và trong bóng tối mắt ta chăm chú, tay ta vỗ nhịp; dang hai cánh tay, ta quay tròn, ta bay lên và đến các vì sao.

Ta, Talestria, ta đã sinh ra và đã trở thành nữ hoàng vào một ngày nọ, khi thân xác mẹ Talaxia được mang vào lều. Ngực trái của bà trúng một mũi tên phủ đầy lông chim xanh lục và xanh lam.

Người hầu của mẹ ta, người mà ta gọi bằng dì, đã nuôi ta lớn lên. Dì nghiêm trang và dịu dàng. Tên dì là Tankiasis, nghĩa là mùi hương cúc trắng. Lần đầu ta được cưới một con ngựa lớn, dì đã dạy ta phi ngựa suốt những ngày dài. Sinh nhật lần đầu của ta, dì đã cho ta những vũ khí mới để bảo vệ bộ tộc khỏi bị diệt vong: đó là ngôn ngữ của các loài chim, chữ viết của các vì sao, ma lực của các con số và khả năng chữa bệnh.

Bà có một đứa con nhỏ, da trắng nõn và mắt óng ánh. Mẹ Talaxia đã nói với ta:

- Tania là em của con. Tania sẽ là người hầu của con khi con trở thành nữ hoàng. Con đi chiến đấu và Tania canh gác bày cừ. Nó sẽ nuôi con của con lớn lên và nắm quyền chỉ huy nếu con tử trận. Nó sẽ huấn luyện một người hầu mới cho nữ hoàng kế tiếp, và sẽ biến mất khi cả hai cô gái đó trưởng thành.

Tania ít nói và rụt rè, trầm lặng và luôn biết lo lắng. Một con ếch nhảy tồm, một con chim vỗ cánh, tiếng rít của một con rắn, một con sâu quá nhiều màu đều làm nó nhảy lùi lại và hét lên. Một cơn ác mộng ám vào nó và nó mang nỗi sợ như một hình xăm: nó hay thấy mình ngủ trên giường xung quanh đầy nệm êm và vải lấp lánh, một bầu ngực trắng nõn gần bên nó và cho nó mút sữa. Khi nó còn đang tìm để nhìn khuôn mặt người cho nó sữa, thì những gã đàn ông hiện lên. Lưỡi kiếm của chúng vùn vụt trong không khí như những tia sáng. Tiếng gào thét tựa tiếng gầm sấm sét. Một trong số chúng tóm lấy nó và ném nó qua cửa sổ.

Cũng giống như Tankiasis với Nữ hoàng Talaxia, Tania với ta như mặt trăng với mặt trời. Lúc nào ta can đảm, nó lại sợ hãi; lúc nào ta hăng hái, nó lại thận trọng. Nhưng lúc nào ta thấy mình yếu đuối nó lại tìm được nguồn sức mạnh. Tất cả các nữ hoàng của Siberia đều có một người hầu gái, một người chị em, để bổ khuyết thêm sự khôn ngoan và hoàn thiện dũng khí.

Bởi nữ hoàng không bao giờ mắc lỗi.

Nữ hoàng là nguồn sống của bộ tộc các nữ chiến binh.

* * *

Trên thế gian, chiến tranh là tai họa. Nhưng tai họa dồn thêm tai họa thành một điều tốt đẹp.

Một đêm, những tiếng la náo nề làm ta thức giấc. Bên ngoài, những cây thông đang cháy và lũ cừu kêu be be chen nhau chạy tán loạn. Các chị em nổi trống báo hiệu cuộc tấn công của những gã đàn ông. Tankiasis, tay cầm vũ khí, hò hét quân sĩ tấn công. Hết người này đến người khác, họ lao vào biển lửa. Ta cũng muốn như họ. Nhưng Tania đã nhận lệnh giữ ta trong một chỗ trú đào dưới đất, và chúng ta nghe những tiếng xoang xoảng giáo gươm cùng ngựa hí vang trời suốt đêm.

Sáng sớm, Tankiasis đánh thức hai ta dậy. Người bà đầy máu và có mùi dữ dội. Mắt bà rực

lửa.

Bà nắm tay, dẫn chúng ta vào chiến địa. Cây cỏ cháy rực và xác người ngổn ngang. Bà ra lệnh cho chúng ta giết hết bất kỳ gã đàn ông nào còn sống.

Một tên chiến binh trẻ vẫn còn thở phập phồng. Quần áo hắn rách nát và vai phải hắn đứt lìa. Nằm dựa vào con ngựa đang hỗn hển, hắn nhìn bầu trời như thể hắn đang nhìn khung cảnh đẹp nhất trần gian. Thấy ta tới gần, hắn mỉm cười. Mắt hắn đen và mặt hắn nhợt nhạt như một bông hoa huệ. Hắn thật đẹp với những gợn tóc quăn và máu chảy từ người hắn giống như một dòng sông yên bình! Ta quỳ xuống bên hắn, rút dao ra. Hắn nhìn ta chăm chăm. Ánh mắt hắn xoa dịu vầng trán ta và xoáy thẳng vào tim ta.

Ta cắm phập dao vào cổ hắn. Người hắn giật giật, môi hắn run run. Trong đôi mắt trợn ngược của hắn, những tia lửa nhảy nhót để rồi tắt hẳn. Hắn từ đâu tới? Hắn tên gì? Ngựa của hắn tên gì? Hắn đã băng qua thảo nguyên này được bao lần?

Cái chết không đẹp dễ tí nào. Những linh hồn chiến binh đã thoát ra khỏi một thân hình đẹp dễ.

Ta đã giết gã đàn ông đầu tiên như vậy đó. Ta đã trở thành phụ nữ. Đến lượt ta, ta cũng sẵn sàng tử trận.

Những gã đàn ông! Những Zougoul! Chúng đã ám ảnh ta!

Bên sông laxarte, đi cạnh mẹ và nắm tay Tankiasis, ta không còn coi đàn ông như những gã người lớn đánh đập trẻ con nữa.

Trở thành một chiến binh Amazone, ta đã học cách coi họ như những kỵ binh kiêu ngạo với ánh mắt hung tàn.

Mẹ Talaxia nói với ta:

- Khi con lớn, con sẽ mạnh mẽ hơn cả những gã đàn ông.

Tankiasis thêm vào:

- Giống đực không có vú để cho con bú. Chúng cũng không có bụng dạ để sinh con. Vì vậy chúng phải tìm giống cái để sinh ra kẻ nối dõi chúng.

Mẹ Talaxia tiếp tục:

- Đó là loài tu hú đẻ trứng vào tổ những loài chim khác.

Tankiasis cười:

- Ngoại trừ chúng ta! Những cô gái Siberia uống nước thần, không sinh đẻ, chỉ bay thôi.

Rất nhiều đàn ông ve vãn mẹ ta. Khi bà nói chuyện với họ, họ cúi gằm xuống biểu hiện sự tuân phục. Khi họ vật lộn trần truồng với bà, chính bà đẩy họ ngã xuống đất để nhảy lên người họ.

Gió thổi qua rèm cửa. Mặt trăng lặn vào rồi bước ra. Cơ bắp đàn ông quyến rũ ta và ta thề sẽ có cơ bắp đó khi lớn lên. Talaxia không biết sợ những người đàn ông to lớn hơn bà. Bà ôm hân ngang hông, xô xuống và lật ngửa hân lên. Tóc bà dài, đung đưa trong ánh trăng dát vàng. Một nụ cười mê đắm nơi khóe môi, hai mắt mở to nhìn thẳng về đỉnh núi băng, mẹ ta làm gã đàn ông gào thét xin bà yêu hân thêm lần nữa.

Gã đàn ông đã thôi gào thét. Hân ngáy khò khò. Mẹ gọi ta đến và đặt tay ta trên cái đó của gã đàn ông. Nó lạnh ngắt và ẩm ướt. Nó làm ta ghê ghê.

- Của chúng ta nằm trong đầu chúng ta, - mẹ nói với ta. – Không ai có thể cướp nó, không ai có thể cắt được nó!

Ta lang thang qua các quầy hàng trong chợ với Tania khi đầu óc vẫn còn đang nghĩ tới cái đó của gã đàn ông. Những đứa con trai mặc đồ xanh dương và vàng nghệ, đầu đội khăn quăn, liếc mắt nhìn và tặng hoa cho hai chúng ta. Kẻ táo bạo nhất chặn chúng ta lại và tìm cách khơi chuyện với chúng ta. Tania hốt hoảng và kéo tay ta chạy trốn. Nó không muốn chúng dừng đến ta. Nó sợ chúng bỏ bùa mê ta. Nó thích ngấm lũ khiêu vũ cùng bầy rắn hơn. Ta tách khỏi nó và lẩn vào đám đông. Nó vừa kêu ầm lên vừa chạy theo ta. Ta len qua giữa các xà lan, núp giữa đồng thảm và vải vóc treo thẳng đứng. Tania, cứng đầu như con la, không buông ta nửa bước.

Tania sợ đàn ông. Ta, ta không yêu chúng.

Ta lớn dần, bầu ngực nhú lên. Ta kéo cung tên hàng trăm lần mỗi ngày để hân lên vết thương ở ngực một rãnh sâu mà sau này sẽ chai cứng lại. Càng ngày ta mang vũ khí càng nặng. Càng ngày ta chọn những con ngựa càng lớn. Ta phải bù lại vóc dáng nhỏ nhắn của mình bằng

những con ngựa to khỏe và bù khuyết sức mạnh của mình bằng một cặp vũ khí thần kỳ.

Tất cả các cô gái Siberia vào tuổi trưởng thành đều phải du hành đến vùng đất núi lửa để nhận những lưỡi kiếm đen được rèn từ tay những người bà con của họ, những người săn cá voi. Cùng với Tania trung thành, ta vượt qua một quãng đường dài dằng dặc để đến rừng rồi đến biển. Đại Mẫu của bộ tộc đón tiếp chúng ta. Bà để râu và có những hình xăm trên má. Trong một lễ hội, bà hát lên bên các cô gái và gọi về những linh hồn đã báo cho bà ý muốn hiện thân trong vũ khí của ta. Ba mùa sau đó, một cái chùy hình mặt trời và một lưỡi liềm hình mặt trăng được đổ khuôn rèn bên sườn một núi lửa. Hai linh hồn chiến binh xuống trần để cho hai vũ khí ra đời. Linh hồn nữ kết vào cây chùy mặt trời và linh hồn nam kết vào lưỡi liềm mặt trăng. Trong những ngày ta ở bên bờ biển đóng băng, mặt trời mờ mờ cả ngày vì bị mặt trăng ăn mất.

- Một nữ hoàng vĩ đại đã xuống trần, - Đại Mẫu vừa nhìn ta vừa kết luận. - Mặt trăng đã đẩy lùi mặt trời. Một nữ hoàng sẽ đánh bại một ông vua.

Vị nữ hoàng này không phải là ta. Ta muốn nói với bà như thế, nhưng ta đã im lặng. Ta không phải là nữ hoàng, ta là một cánh chim của thảo nguyên.

- Vị vua nọ và nữ hoàng sẽ đến vùng đất núi lửa, - bà vừa nói vừa ngắm những tảng băng đã biến thành những bóng tối đen ngòm.

Khi trở về, một bộ tộc du mục đã tấn công chúng ta. Ta lần đầu biết ra lệnh. Các dì và chị em nghe lệnh của ta. Những gã đàn ông dữ tợn và đông hơn. Nhưng chúng đã rơi vào bẫy của ta. Bị chia nhỏ, chúng bị đánh bại từng tên một bằng những đường gươm nhanh như chớp.

Những chiến binh Amazone cắt đầu những kẻ chiến bại và treo trên lưng ngựa như những chiến lợi phẩm. Một số nén chúng lại và gắn lên mũ. Một số khác phơi khô đầu lâu, gan, tinh hoàn, rồi nghiền thành bột để chế thành một thứ nước uống mang lại sức mạnh và lòng dũng cảm. Họ chôn trái tim sau một bài thần chú. Bằng cách đó, họ đã xoa dịu những linh hồn bị buộc phải rời một thân thể cường tráng, một bộ tộc dữ tợn.

Ta không có đồ trang sức. Chiếc đầu lâu duy nhất mà ta muốn đeo trước ngực bằng một sợi dây có kết là chiếc đầu của chiến binh đầu tiên ta đã giết. Ta mang những kỷ niệm về hấn trong tim mình. Hấn là nữ trang vô hình của ta.

Trên các thảo nguyên, chiến tranh nối tiếp chiến tranh. Những bộ tộc du mục tranh chấp lẫn nhau rồi giải hòa, cướp bóc của nhau rồi lại liên minh bằng những cuộc hôn nhân. Một bộ tộc

tuyệt diệt sẽ bị xóa sổ dưới gầm trời; nhưng một bộ tộc khác chẳng biết từ đâu tới lại nhảy ra từ đường chân trời hét vang tiếng gọi chiến tranh. Thuở trước, có bộ tộc thân thể tô vẽ xanh lè, giờ người ta không thấy họ ở các chợ phiên nữa. Những người xăm đỏ lại đến, mang đến một ngôn ngữ mới rồi đến lượt mình cũng lại biến mất. Có bộ tộc thuần hóa được chim, có bộ tộc bỏ bùa mê rắn. Có bộ tộc tôn thờ đá, có bộ tộc tôn thờ mẹ.

Trên các thảo nguyên, cỏ cây mọc lên rồi khô héo. Đàn ông, đàn bà, châu chấu, cào cào sinh ra rồi chết đi. Những cơn mưa sinh ra đất. Đất sinh ra người. Chiến tranh tàn phá bao nhiêu lại sinh ra nhiều bấy nhiêu.

Bộ tộc của những cô gái yêu ngựa đã sống sót qua những bào mòn của thời gian, qua những cuộc tàn sát, qua cái lạnh và gió thét gào. Họ bị buộc phải chết như núi chìm dưới tuyết vĩnh cửu.

Những chiến binh Amazone chiến đấu để chết đi.

Chết là ánh sáng đen tối của cuộc đời.

Ta lại muốn ánh sáng vàng rực của vầng thái dương.

Trong tim ta, tất cả những gì được yêu thương sẽ trở thành bất tử.

* * *

Mười bốn tuổi, ta si mê một cô gái ta gặp ở chợ. Dưới chiếc mạng trắng của nàng, đôi mắt đen lấp lánh. Ta hình dung một đôi môi hồng hào và hàm răng cứng như vỏ sò. Nàng có người hầu vây quanh chăm sóc hết như một con sếu đầu đỏ con.

Ngay từ cái khoảnh khắc đầu tiên thấy nàng, ta đã không muốn rời nàng nữa. Mặc cho Tania nài nỉ, ta theo nàng ngày này qua ngày khác. Một mỗi, Tania phải trở về lều. Ta tiếp tục lảng vảng quanh nàng cho đến khi nàng chịu nói chuyện với ta. Khi biết ta yêu nàng, nàng hẹn ta trong một nhà trọ sang trọng. Ta đã bán con ngựa của mình để qua đêm ở đó.

Salimba tự cởi đồ để ta dùng chạm vào người nàng. Nàng ập vào cánh tay ta, cơ thể nàng tròn trịa và ngực nàng căng đầy. Ta yêu nàng, yêu lần nữa, yêu lần nữa. Giữa những cuộc truy hoan, nàng kể nàng là vợ sắp cưới của một thủ lĩnh già của một bộ tộc xấu xí và hung bạo, nàng kể rằng hẳn đã có mười người vợ và nàng sẽ trở thành người thứ mười một. Nàng nói đời nàng vô cùng bất hạnh, rằng cha nàng cũng có mười người vợ và nàng là con gái của người vợ thứ

mười. Nàng nói nàng chịu nhiều tủ nhục vì bị cả mười người phụ nữ vu khống và đánh đập, rằng nàng chắc sẽ được bộ tộc nể trọng hơn nếu sinh được một đứa con trai, và những đứa con gái của nàng chắc cũng sẽ bị bán cho những gã đàn ông như số phận của nàng và mẹ nàng thôi.

Salimba khóc than, uất ức. Ta kể nàng nghe về những con sếu đầu đỏ và về những cuộc chiến của chúng ta chống lại đàn ông. Ta cầu hôn nàng, mong làm vợ ta và sinh con với ta. Nàng ngừng khóc. Nàng lắng nghe ta chăm chú, đầu dựa vào vết thương trên ngực ta.

- Em muốn cưới nàng lắm, Talestria, - nàng nói sau hồi lâu im lặng. - Nhưng em không phải là một chiến binh Amazone. Bụng em không săn chắc và chân em yếu mềm. Tay em không đủ mạnh. Một xô nước em còn không nhắc lên nổi nữa. Em không biết nấu nướng, cũng không biết đi săn, cũng không thể sống mà không được uống sữa thơm, không ngủ trên thảm dày dệt lông cừu. Hãy quên Salimba yếu đuối này đi. Hãy ôm em vào lòng. Hãy yêu em lần nữa, một lần cuối cùng!

Bình minh đã lên. Người ta yêu dấu mặc lại đồ. Ta giúp nàng chỉnh lại tấm mạng che mặt và ta nhìn nàng ra đi trên một con đường ẩm ướt từ trong một khu chợ hoang vắng. Ta không còn gặp lại Salimba nữa. Năm sau, ta nghe nói nàng đã kết hôn và đang chờ một đứa con ra đời. Năm sau nữa, ta nghe nàng đã sinh ra một đứa con gái và đang có mang đứa thứ hai. Năm tiếp theo, ta không còn nghe tên nàng nữa, nàng đã chết.

Trên các thảo nguyên, chúng ta hay gặp những bộ xương người. Đó có thể là xương của một người trong chính chúng ta. Đó cũng có thể là xương của kẻ thù. Và cái nào cũng có thể là xương Salimba. Ta cầu nguyện để xoa dịu linh hồn nàng, để cầu cho nàng có một cuộc đời hạnh phúc hơn nơi cuộc sống mai hậu.

- Tankiasis, chúng ta không thể gắn bó với một gã đàn ông và sinh con cho hắn. Nhưng tại sao chúng ta không gắn bó với những người phụ nữ và mang thai với họ? Hai người phụ nữ sẽ sinh ra những đứa con gái, đến lượt mình, chúng sẽ yêu ngựa.

Bà cười.

- Không phải là máu con mà là linh hồn con phải chảy trong mạch máu của những đứa con. Đàn ông và đàn bà tầm thường khai sinh sự sống bằng cách hòa chung mầm sống của mình. Rồi họ bỏ nhau và bỏ rơi đứa trẻ. Mỗi ngày qua, đứa trẻ bị bỏ rơi một mình trong giá

lạnh sẽ khóc và chết đi. Những cô gái Siberia không sinh con. Họ cứu vớt những đứa trẻ và mang lại sự sống.

Tankiasis không hiểu ta. Ta nhấn mạnh:

- Ta muốn có con trong lòng những người phụ nữ! Ta muốn sinh ra những đứa con gái biết vứt bỏ mọi gánh nặng cuộc đời và trở thành những chiến binh!

Bà cười độ lượng:

- Con mơ mộng nhiều quá, Talestria. Một ngày nọ con sẽ gặp một đứa con gái mà định mệnh mang lại cho con. Nó sẽ thành hậu duệ của con.

Ta chưa bao giờ thổ lộ nỗi băn khoăn của mình với Tania. Giống như mẹ Tankiasis của nó, nó yêu ta nhưng không hiểu được ta.

Ta để những giấc mơ của mình nhảy múa trên thảo nguyên và lan rộng khắp bầu trời. Chúng là những con cừu mà ta chặn giữa các vì sao.

* * *

Trong bộ tộc của chúng ta, khi một chiến binh bị mắc bệnh nan y là tuổi già, chiến binh ấy sẽ rời lều, đi thẳng qua các thảo nguyên và không trở lại nữa. Chiến binh ấy sẽ dừng lại khi gặp một dòng sông, đuổi người trên cỏ làm mồi cho chim muông và thú dữ.

Tankiasis cũng tuân theo quy định của tổ tiên. Bà đã nuôi ta đủ lớn và bà ra đi. Người ta giấu giếm ta và Tania việc đó, nói dối chúng ta rằng bà đi tìm những vũ khí nơi xứ sở của những người săn cá voi. Khi ta thấy con ngựa của bà quay về một mình, ta đã hiểu lý do thật sự của việc bà vắng mặt. Ba ngày liền, ta phi khắp các thảo nguyên, hy vọng tìm lại được bà.

Tankiasis đã biến mất. Những ngọn cỏ cao nhấp nhô, để lộ một chiếc tổ chim, một dòng suối, một đồng đá mang dấu ấn rồng. Thần Băng giá đã cho ta một người mẹ và đòi lại người mẹ ấy từ ta. Ta bất chấp sức mạnh của thần và làm hồi sinh Tankiasis, giờ đây bà sẽ phi nước đại qua các thảo nguyên trong lòng ta. Với ta, bà trở thành bất tử và dịu dàng túc trực bên ta. Ngày xưa bà thường hát cho ta nghe:

Đau khổ mà người khác gây ra cho con là một điều tốt.

*Điều tốt mà người khác mang đến cho con có thể là
một điều đau khổ.*

Hóa khổ đau thành điều tốt đẹp.

Tốt đẹp rồi phải biết đau thương.

Con tự hủy hoại mình khi chỉ nhìn bóng tối.

Hay mù lòa trước những bình minh.

Điều tốt đẹp sẽ gõ cửa thành lành

Hãy chờ đợi,

Nghĩa là không bịt tai nhắm mắt ...

Mẹ ta, Talaxia, dạy ta rằng ngôn ngữ của bộ tộc mang đến một sức mạnh thần kỳ. Chúng có thể biến cái vô hình thành hữu hình, biến những huyền thoại thành sự thật. Cùng Tania, hai ta lên viết một quyển sách. Đêm đêm, nằm dài trên cỏ, ta đọc các vì sao và Tania ghi lại chuyện về Alestries. Tania tin rằng các vì sao thì thầm bên tai ta. Đâu biết ta tìm được những từ ngữ rải rác khắp lòng ta.

Alestries là một cô gái bé bỏng bị bỏ rơi và được ngựa hoang nuôi lớn. Một nữ thần đã đón cô đến đồng bằng trên trời của mình và dạy cô sử dụng hai thanh kiếm cùng lúc. Hai mươi tuổi, cô rời những đám mây và xuống trần gian để chiến đấu chống quỷ dữ. Trên lưng con ngựa trắng của mình, cô đánh đổ cổng thành vương quốc bóng đêm và giải phóng những người phụ nữ bị gông cùm dưới hầm các tòa lâu đài. Cô quyến rũ các nàng công chúa mục rã trong ưu phiền, soán ngôi những tên vua tham lam và đuổi những linh hồn ma quỷ hóa thân thành báo, rắn, chim, hay thành những người đàn bà ngực căng bụng tròn.

Câu chuyện viết dở dang vì một tín hiệu báo động vang lên. Một vệ binh biên giới Tây Nam đã đốt củi cấp báo. Những cột khói cùng những trạm gác đã chuyển đến ta thông điệp: một toán khoảng ba mươi tên du mục có vũ khí đang phi ngựa về phía chúng ta. Ta ra lệnh cho Tania giấu quyển sách của chúng ta trong một hang động. Ta tập hợp một toán quân gồm ba mươi cô gái và chúng ta phi nước đại suốt ba ngày đêm đến đối đầu với lũ ngoại xâm. Những gã chiến binh to lớn mặc áo giáp sắt xuất hiện cuối chân trời. Chúng ta mang mặt nạ gỗ bọc kim loại rồi bắn một trận mưa tên về phía chúng.

Một phụ nữ cưỡi ngựa trắng lớn đi tiên phong trước những gã đàn ông. Những cọng lông tía chuyển động dữ dội trên đỉnh mũ của hắn. Hắn đảo mắt quét qua cả toán quân rồi nhìn ta trừng trừng. Ta mất tập trung. Hắn đã chọn ta. Dùng khiên và giáo để né những mũi tên, hắn đã đâm bổ đến trước mặt ta rồi. Ta tiến lên đấu với hắn dù lòng đang bồn chồn. Cả hai lao vào nhau và những ngọn lửa lóe lên. Mũi giáo của hắn sượt qua vai ta và ta run lên khoái trá. Một tay ta cầm chùy đánh vào ngực hắn, tay kia ta xoay lưỡi liềm trong không khí. Hắn xoay người lại ngay trên lưng ngựa. Ngọn giáo đâm vào cây chùy và lưỡi liềm cắm phập và khiên. Con ngựa của hắn nhảy chồm lên, quay đầu lại chiến đấu. Nữ chiến binh vung gươm cắt đứt chòm lông trên mũ ta.

Tên du mục này, ta từng biết hắn rồi!

Ta áp sát để lấy đầu hắn. Hắn toan đâm vào cổ họng ta. Ta vung tay đe dọa. Hắn phóng ngọn giáo đi rồi rút gươm về. Ta tiến lên, hắn lùi lại. Ta lùi hắn tiến. Hắn tấn công ta, hai vũ khí tung ra vùn vụt như hai chiếc móng đại bàng sắc lẻm. Ta ngã người, lưỡi liềm của ta ghì chặt kiếm của hắn, cây chùy làm ngọn giáo hắn rung lên bần bật. Bầu trời và những lưỡi gươm sắc bén quay cuồng. Giữa những ánh kim loại lấp lánh, mắt hắn sáng lên, lúc thì hung tợn lúc lại như mỉm cười.

Người là ai? Người có phải là cô gái da trắng chạy bên ta giữa những quầy hàng trong chợ và là kẻ đã bị những tên săn beo biến thành nô lệ? Cô gái nhỏ nhắm mắt xanh này có phải là người chia sẻ với ta trong suốt một mùa hè cơn thềm sữa?

Chiến binh có vẻ đã nghe ra những câu hỏi hiện trong đầu ta. Đôi mắt hắn rực ánh ngũ sắc ném vào ta từng đợt từng đợt những ngôn ngữ im lặng, tất cả đều đâm thẳng vào vết thương tên ngực ta, làm ta đau nhói.

Ta ngồi thẳng lại và tiếp tục chiến đấu. Hai tay hắn gạt hai tay ta, cổ tay chúng ta chạm vào nhau. “Nếu người yêu ta”, ta thầm nói với hắn trong đầu, “hãy buông vũ khí!”.

Hơi thở của chúng ta hòa vào nhau. Mạch máu chúng ta đập nhịp. Mồ hôi rực sáng trên trán hắn. Mồ hôi nhỏ giọt trên má ta.

“Hãy buông vũ khí, hãy yêu ta!” Ta tiếp tục ra lệnh cho hắn trong đầu.

Hắn ngập ngừng.

“Không!” Hắn phản nộ.

Chùy của ta làm gãy ngọn giáo của hắn. Kiếm hắn đánh trúng áo giáp của ta làm nó bắt đầu rực đỏ. Mặt đất rung chuyển. Bầu trời nứt toát vỡ đôi. Cơn say chiếm lấy ta. “Hắn thuộc về ta! Hắn sẽ yêu ta điên cuồng!”

Ta giả vờ đuối sức. Ta khích hắn đuổi theo ta. Ta dụ hắn ra xa khỏi bộ tộc của hắn. Ta trốn Tania đang ghen tỵ theo dõi ta. Chúng ta phi ngựa ngày này qua ngày nọ. Nữ chiến binh kia không rời ta. Hắn theo ta. Ham muốn của hắn gầm gừ. Tiếng vó ngựa cho thấy cơ thể hắn đang mất kiên nhẫn. Những cánh chim tung bay trước ngựa ta, cỏ rạp xuống nhường lối ta qua, những đám mây trôi lại gần nhau để che mắt cho chúng ta, tất cả cùng hát đồng thanh: Talestria! Ta đang đến với người. Ta thuộc về người!”

Một đêm, đang ngủ trên cỏ thì ta nghe giọng hát nàng bay đến. Sâu thẳm, rực rỡ sắc màu, giọng hát chậm chậm cất lên cao, lan rộng và bao phủ lấy ta. Qua khúc ca của thứ ngôn ngữ xa lạ này, ta nghe ra nỗi cô đơn của nàng, sầu muộn của nàng, cuộc tìm kiếm một người đồng hành trong chiến tranh, trong những cuộc rong chơi trên lưng ngựa, trong những cuộc ái ân dịu dàng, một người có thể làm nàng quên đi gió tuyết và những lưỡi kiếm sắc nhọn. Mắt nhìn chăm chăm các vì sao, ta cũng cất tiếng hát. Những bài hát của ta không lời. ta theo điệu nhạc bài hát của nàng và ứng tấu một giai điệu làm bài hát của nàng mạnh mẽ hơn và ngọt ngào hơn nữa. Giọng hát chúng ta dâng cao, cùng nàng, tâm hồn ta bay đến tận các vì sao. Đó chính là nàng Alestries, vũ trụ thì thào với ta. Đó là nàng, nữ hoàng ngủ trong tim người trước khi người gặp mặt.

Một tình cảm nồng nhiệt chiếm lấy ta. Alestrès không phải là một cô gái mà tâm hồn ta tưởng tượng ta. Nàng bằng xương bằng thịt đuổi theo ta trên lưng ngựa, trên đường bay với tốc độ ánh sáng. Chỉ một mình nàng có thể bước vào đời ta qua lối các vì sao. Ta im lặng khóc thầm. Ta, cô gái bé nhỏ hay hận thù, đưa trẻ mồ côi băng qua thảo nguyên để trở thành một nữ chiến binh Amazone; ta, kẻ đã bỏ lại sau lưng những trận chiến đẫm máu để nương náu trong huyền thoại về Alestrès, ta vừa nhận được một niềm vui mà ta không tìm kiếm: một nữ chiến binh đến, hòa nỗi buồn và ước mơ của nàng vào nỗi buồn và mơ ước của ta.

Ta sẽ mất nàng! Như Salimba, Talaxia, Tankiasis, như những cô gái bé nhỏ ta đã gắn bó, như những bộ tộc thu nạp ta, nàng rồi sẽ biến mất, sẽ chết. Trên các thảo nguyên, vẻ đẹp chỉ là phù du. Những mảnh đời mà ta từng trải qua trở thành những vì sao tuần tự nối tiếp nhau, để lại sau lưng mình một vệt dài mờ mịt. Trong giấc ngủ, ta nghe Tankiasis cất tiếng hát: *Con tự hủy hoại mình khi chỉ nhìn bóng tối. Hay mù lòa trước những bình minh ... Hóa khổ đau thành điều tốt đẹp. Tốt đẹp rồi phải biết đau thương.*

Bình minh đã đến. Cùng với sức mạnh, Nỗi đau chia cắt, nỗi khổ tâm một ngày nọ phải nhìn người yêu bị những mũi tên xuyên thủng, tất cả chẳng hề gì, ta đã quyết gắn trọn đời mình với Alestriès và cùng nàng cuồng si lần đầu gặp gỡ.

Nhưng Alestriès là đàn ông! Ta bỏ trốn, buồn bã, kinh hãi và thất vọng ê chề. Chắc ta đã phi ngựa đến tận các đại dương nếu một dòng sông không chắn ngang đường. Dòng sông, với chúng ta, là hiện thân của thần linh. Thần linh của ta đã quyết thử thách ta, bởi điều tốt đẹp nhất đến từ điều đau đớn nhất. Ta phải yêu Alestriès mặc cho cơ thể chàng, ta phải thuận theo

chàng bất kể thời gian có kéo dài bao lâu nữa. yêu khó hơn gây chiến. Yêu là chiến đấu với quá khứ, những bí mật và những điều không thể.

Một thứ ánh sáng, bén hơn cả ánh chớp mùa hè, đã cứa vào ta. Nó làm ta run rẩy đến tận từng ngón tay. Nó cắt đi hơi thở của ta và ta phải tìm không khí từ bên trong mình. Bất cứ người đàn bà nào chắc cũng phải nổ tung vì những ngọn lửa của một tâm hồn chiến binh trong thân thể đàn ông. Càng chịu đựng chàng, ta càng yêu chàng hơn. Vì Talestria, Nữ hoàng của các cô gái Amazone, khai sinh từ trong đau khổ và ánh sáng, nhờ đó mà trở nên mãnh liệt hơn, rực đỏ bên ngoài và vàng ánh trong tím.

Vô số đàn ông đã mất đầu mà không chạm được vào ta. Người đàn ông Alestriès cũng không làm ta sợ. Chàng siết ta vào lòng. Đôi tay chàng ve vuốt ta đến tận xương tủy và tay ta làm chàng run rẩy. Chàng và ta, chúng ta yêu nhau nhiều hơn và nhiều hơn nữa đến tận khi mờ mắt ù tai, tới khi mầm sống của chàng hòa vào máu ta và mầm sống của ta lan tỏa khắp đầu óc chàng.

Ta trần truồng. Cơ thể đầy sẹo của ta không thoát khỏi ánh mắt chàng. Chàng chạm vào vết thương khảm vào da thịt ta nơi ngực trái của ta. Ta bật dậy, Chàng gạt chân ta, làm ta ngã xuống và nhảy lên trên, ghì chặt ta xuống.

Alestriès nói với ta một tràng dài mà ta chẳng hiểu lấy một từ. Nhưng cái tên Alexandre lặp đi lặp lại liên tục. Một chút hiểu ra làm chân tay ta lạnh cóng.

Ta hỏi chàng bằng tiếng Ba Tư:

- Người là Alexandre?

Ánh mắt chàng sáng lên. Chàng cùng nói tiếng Ba Tư. Thứ ngôn ngữ này làm giọng chàng thêm sang trọng.

Chàng nói:

- Chúng ta không quen nhau. Nhưng thực ra chúng ta đã biết nhau từ lâu. Đừng tốn thêm thời giờ nữa. Những năm ta sống không có nàng đã là quá khứ. Không cần phải quyến rũ, ta ghét sự quyến rũ. Không cần thề thốt, ta ghét những lời thề dối trá. Không cần nghi thức, ta đã qua quá nhiều nghi thức. Không cần diễn thuyết, ta ghét những bài diễn thuyết của mình. Không cần gì trầm trọng, nghiêm trang, chính thức. Không có ai ở đây, không cần ai làm chứng cho chúng ta. Ta dâng hiến cho nàng. Nàng thuộc về ta. Alestria, vương quốc của ta thuộc về

nàng. Đó là bằng chứng cho tình yêu của ta.

Ta ngoảnh mặt đi. Tim ta vẫn đập bình thường. Ta muốn đẩy chàng ra và bỏ trốn. Ta biết đàn ông chỉ xảo quyệt và tàn bạo mà thôi. Lời tỏ tình của Alexandre làm ta buồn nôn. Hắn dối trá!

Gã đàn ông bắt cả thế giới quy hàng bằng sức mạnh này không thể biết tình yêu là gì. Hắn muốn có Nữ hoàng của các chiến binh Amazone trên lưng ngựa để làm thứ chiến lợi phẩm đẹp nhất mà thôi. Hắn không phải là Alestriès. Ta đã nhầm. Khi hắn dựa đầu vào lòng ta, ta toan đứng dậy, phi ngựa đi, lưu đày ta thật xa khỏi hắn, xa thật xa những vùng đất đã chiến bại dưới tay hắn. Nhưng sự im lặng của hắn đã chế ngự ta và trám đầy tim ta bằng niềm vui và buồn bã. Đôi tay chai sạm của hắn ve vuốt những vết thương của ta. Hắn hôn ta. Ta rùng mình. Ta hối hận vì đã dâng hiến cho hắn đêm qua. Cơ thể ta vẫn còn đòi thêm nữa. Tay ta không tự chủ được nữa. Môi ta đi tìm môi hắn. Đùi ta quấn chặt lấy hắn.

- Ta đã tìm nàng trên khắp mặt đất, - hắn nói vào tai ta. – Hãy làm vợ của ta.

Một âm thanh khàn khàn thốt ra từ miệng ta:

- Sao lại là ta?

- Vì tất cả đã được viết ra ở đó, - vừa nói hắn vừa chạm vào đường hắn trên ngực trái của ta.

Lấy một gã đàn ông, để những cánh tay ghì chặt vào nhau, đó là một thất bại đối với một nữ hoàng của các cô gái Amazone, người chưa bao giờ bị khuất phục.

- Alexandre và Alestria, - hắn đọc hai cái tên đầy âu yếm. – Chúng ta sẽ chinh phục thế giới và đến với mặt trời.

Mặt trời!

Ta, Nữ hoàng của chim muông, ngựa hoang và châu chấu, Tania, các chị em, các dì, các cô gái bé nhỏ đang chờ đợi ta. Ta mang trong mình lời thề của các cô gái Amazone: Không bao giờ yêu đàn ông. Lấy Alexandre đồng nghĩa với rời bỏ Siberia, bỏ lại vương quốc của ta, là trốn đi cùng hắn giống như những cô gái Amazone trước kia từng phải lòng những gã đàn ông.

- Hãy đến đây, Alestria! Chúng ta sẽ leo lên những ngọn núi cao, tấn công các thành trì.

Chúng ta sẽ chiến đấu với rồng, với khỉ, với voi do những chiến binh đeo đầy ngọc trai và đá quý điều khiển. Hãy là hoàng hậu của ta, Alestria. Ta đã mang đến bên nàng những khung cảnh vĩ hùng, hàng triệu đêm sao lấp lánh, những cuộc cưỡi ngựa của trăm nghìn người dưới ánh mặt trời, dưới nước lạnh và trên cát bỏng, qua những khu rừng và sa mạc.

Những lời của Alexandre làm ta rung động và ta có cảm giác mình vừa thức dậy từ một giấc ngủ dài. Thần thánh đã đến nói chuyện với ta qua hắn. Ta không thể trả thù những gã đàn ông nữa. Ta phải yêu mặt trời! Ta phải buông vũ khí và phi ngựa cùng Alestriès!

Những vết sẹo của Alestriès cạ vào những vết sẹo của ta. Gã đàn ông muốn chinh phục Nữ hoàng của các cô gái Amazone phủ lên ta và ta không có cách nào trốn thoát.

Hắn rạch một đường trên bụng ta, len theo những mạch máu đến tận tim ta và phá vỡ vết thương của ta. Hắn đi vào những thảo nguyên sâu thẳm của lòng ta nơi đang sống những Talaxia, Tankiasis, Salimba và tất cả những nét đẹp đã trở thành bất tử trong trí nhớ mãnh liệt của ta.

Darius, Vua Ba Tư, đã hứa cho ta gấm vóc, điện đài cùng những dãy núi chứa đầy đá quý. Nhưng ta thích những cơn gió, bão bùng, máu và chiến thắng của Alexandre hơn.

Vì những điều đó, vì chàng, ta phải chết và sống thêm lần nữa!

- Hãy đến đây Alestria, đến cho cuộc sống và cái chết, - chàng nói.

Làm sao chàng có thể đọc những gì ta suy nghĩ? Một ngọn thác cháy bỏng dâng tràn nhấc bổng đôi chân ta, tràn qua ngực ta, rạo rực khắp cánh tay ta. Một chùm ánh sáng, đập vào trí não ta, vỡ tung, rục rở trên thân thể ta, nơi chúng biến thành một dải ngân hà. Ta không tự chất vấn mình nữa. Alexandre đã đánh bại ta. Ta thuộc về chàng.

Hãy bay lên, hỡi các loài chim, bay về phía những tầng trời! Alestriès và Alestria bay qua những gợn mây. Chúng ta mở ra một con đường trong thế giới mênh mông. Chúng ta sẽ sinh ra mặt đất, gieo khắp nơi vẻ đẹp của giá băng và sức mạnh của lửa.

Hãy bay lên hỡi các loài chim! Hãy vỗ cánh, đừng nhìn lại nơi các bạn đã bỏ đi. Đừng quay đầu lại những tổ ấm. Hãy vỗ cánh bất chấp cuồng phong, hãy nhìn về phía mặt trời. Hãy nhìn những tia sáng đỏ, vàng, cam, hãy nhìn ánh tỏa rạng của giá băng và biển lửa.

Hãy vỗ cánh bay, hỡi các loài chim! Hãy bay phía trước mọi cánh chim khác, các bạn sẽ chỉ

còn say đắm tự do!

VII

Bucéphale trở về giữa những ngọn song xanh rờn. Đi cùng con ngựa màu hung và có chim muông của thảo nguyên theo cùng, nó chồm lên, phô những búi cơ đùi và phóng vào không khí. Alestria nằm trên ngực ta.

Những cánh bướm xanh và đỏ, những con cào cào cánh tía, những con bọ rùa bảy chấm đập dìu trên má ta rồi bay mất. Những tia nắng mặt trời chiếu qua những đám mây như những cột trụ chống đỡ bầu trời.

Ta đã từng mất đi niềm vui chiến đấu. chỉ khi gặp Alestria ta mới tìm lại được điều đó. Những đội quân ngán ngẩm, chán chường sau mười năm chinh chiến sẽ lại được động viên với sự trở về của một hoàng hậu hiện thân của Athéna.

Alestria, nữ chiến binh cầm hai vũ khí, cây chùy của nàng đã đập vỡ hi vọng của tất cả những cô gái toan tính, thủ đoạn để trở thành hoàng hậu của ta, lưới liềm của nàng đã cắt đã cắt đầu những tên mưu phản muốn làm ta chết trong cô độc hay sau ly thuốc độc của một liên minh. Giải phóng ta khỏi lo âu gia đình, nàng đã giải phóng sức mạnh của ta.

Ta đã từng là một kẻ chinh phục hề hịch nực cười vì không có một hoàng hậu bên cạnh. Tên ta làm bao kẻ ngưỡng mộ cũng như thương hại. Khi nhìn ta trở về từ cuộc chiến quan trọng, quý giá này nhiều kẻ sẽ cảm thấy bất hạnh trước hạnh phúc của ta. Những kẻ tin tưởng điều vĩ đại nào cũng có bóng tối của nó và vinh quang nào cũng có những hy sinh thì chấp tay nguyện cầu các vị thần. Chúng sẽ hỏi rằng tại sao chúng không có vẻ đẹp và quyền lực, tại sao Alexandre đã nhận được tất cả ân sủng của thánh thần. Đàn ông và đàn bà, mắt nhìn chăm chập vương miện vàng của ta, lưới họ sẽ rung rít lên từng chập. Những chuyện đặt điều rồi sẽ mọc cánh bay. Chúng sẽ thầm thì rằng Alexandre đã cướp một cô gái lang thang lạc loài lưu lạc. Chúng sẽ bàn tán về một ông vua cuồng si đưa một cô gái không rõ nguồn cội lên làm hoàng hậu của mình. Chúng sẽ nói ông ta bị một mù phù thủy mắt đen nào yểm bùa và sẽ kích động

binh lính nổi loạn từng cơn.

Nhưng Alexandre và Alestria sẽ bay bên trên mọi lời đàm tiếu. Họ không thêm quan tâm lời bàn ra tán vào của những tâm hồn ghen tị. Họ sẽ là vua và hoàng hậu như hai vì sao lạc rạng ngời trong đêm tối. Ngọn lửa của họ sẽ chiếu sáng mặt đất này. Binh lính, những kẻ đang thèm khát ánh sáng, sẽ quên đi nỗi buồn và nhung nhớ quê hương. Alexandre và Alestria sẽ có được sức mạnh hợp lực của hai chiến binh và bay đến tận cùng vũ trụ.

Trên lưng Bucéphale, ta nghĩ cách giới thiệu hoàng hậu của ta với những quan lại tại Macédoine, những triết gia Hy Lạp, những tổng đốc cai quản Ba Tư, những tù trưởng các bộ tộc du mục. Rồi ta sẽ áp đặt Hoàng hậu lên vương quốc của ta bằng những âm mưu, cũng giống như cách ngày xưa ta soán ngôi Macédoine.

Ta đã nghe tiếng mình hô hào những đoàn quân :

- Hỡi quân sĩ! Hoàng đế của các ngươi đã trở về cùng với hoàng hậu của các ngươi! Alexandre sẽ đi đầu đoàn quân và Alestria chăm lo hậu cần, chăm sóc binh lính bị thương. Hoàng hậu sẽ nghe tiếng họ rên xiết và sẽ động viên họ vượt qua cơn đau đớn.

Hỡi binh lính! Hoàng hậu của các ngươi không sợ đau khổ, không sợ cái chết. Người thách thức những kẻ thù lực lưỡng nhất, những kẻ nổi loạn, những tên không phục tùng. Người không biết mệt mỏi! Hãy lấy Người làm gương, hãy làm tốt hơn Người! Hãy dũng cảm hơn một người phụ nữ, đừng làm thất vọng Hoàng hậu chiến binh của các ngươi!

Ta không còn là Talestria nữa. Đầu ta áp chặt trên ngực Alexandre, ta nghe từng hơi thở của chàng. Ta đón nhận sức mạnh của chàng và trao cho chàng sức mạnh của ta. Chàng và ta, cùng nhau, sẽ không có gì bất khả nữa.

Những khuôn mặt mà ta sẽ gặp như thế nào nhỉ? Những người đàn ông nào sẽ đón chào ta và những người phụ nữ nào sẽ vây quanh ta? Alexandre không nói gì. Nhưng ta nghe tim chàng đập rộn lo lắng. Chàng sắp mang ta vào cuộc đời của một con người không có chỗ cho phụ nữ.

Nàng đừng lo lắng, chàng nói với ta bằng nghĩ. Alestria không phải là một phụ nữ tầm thường vô giá trị. Đó là một nữ chiến binh vô địch. Chính nàng là cô gái nhỏ bé không tên, không biết sợ những kẻ lạ mặt. Ta tôn trọng những bộ trang phục xa lạ và những ngôn ngữ không hiểu được. Ta băng qua một thế giới mới cũng giống như bước vào một gia đình mới. Ta học hỏi mọi quy luật và làm quen với mọi thành viên. Những người phụ nữ sẽ coi ta là một trụ cột gia đình và những nô lệ cảm thấy được tự do. Ta chia sẻ mọi niềm vui và giữ cho riêng

mình những nỗi buồn. Đoàn quân hung mạnh nhất dưới gầm trời này cũng không làm ta ái ngại. Những tư tưởng sai lệch hung bạo và kiêu hãnh nhất cũng không làm ta cúi đầu. Ta sẽ sống vì nàng. Ta sẽ chết cùng nàng.

Hãy bay lên, cánh chim của ta, tình yêu của ta, mặt trời của ta, hãy bay về định mệnh của ta, hãy bay vào cuộc chiến của ta.

Chỉ có nàng mới có thể là kẻ thù duy nhất của ta, chỉ có nàng mới có thể làm ta thương tổn và đau buồn.

Một rồi hai chấm nhỏ xuất hiện ở cuối đường chân trời. Ta tròn tròn mắt. Kìa Alexandre Đại Đế và Talestria cùng cưỡi một con ngựa đực trắng, theo sau là con ngựa màu hung. Talestria đã là tù binh của gã chiến binh vô địch! Ta không dám nhúc nhích. Không chiến binh Amazone nào dám giương tên. Tất cả hốt hoảng tột cùng. Cách chúng ta không xa, binh lính của Alexandre hình như cũng cùng một tâm trạng. Không tên nào vung kiếm.

Những chiếc bóng lớn dần. Bất thành linh, ta nhận ra Talestria trong vòng tay của Alexandre mà không bị trói. Người ngả đầu lên ngực của gã chiến binh cũng đang quẩn lấy Người. Chính Người đang nắm dây cương! Rồi Người mỉm cười. Tai họa sắp giáng xuống bộ tộc của chúng ta. Nữ hoàng của ta đã yêu!

Quân lính cả hai bên nín thở nhìn hai vị thủ lĩnh của họ đi tới. Tất cả cứng đờ vì cảnh tượng trước mắt. Alexandre nhìn quét qua đám đông đang ngơ ngác bằng ánh mắt của một người bề trên. Hắn không nói gì với quân lính của mình. Nữ hoàng của ta cũng không phát lệnh gì. Cả hai cùng tiếp tục tiến tới. Họ đi qua khoảng trống giữa hai đội quân và chúng ta, những chiến binh Amazone cũng như binh lính của Alexandre, buộc lòng phải đi theo Nữ hoàng và Đức Vua của mình. Ta, Tania, ta đã đi theo Talestria về phương Nam, về phương Đông. Một trại lính khổng lồ dựng lên dựa vào nền trời. Cửa của chúng mở về hướng vương quốc của những gã đàn ông.

Những chiến binh mặc quần ngắn, những đồ vật mặc quần màu tía, những gã đàn ông quần khăn xanh và vàng đi qua đi lại quanh lều. Những cô gái da trắng, da đen hay da trắng hồng dẫn con cái mang dòng máu lai của mình đi dạo đó đây. Những thương nhân Ba Tư lượn quanh để rao bán hàng hóa của mình. Những chuồng chim, chuồng cọp, những con báo đeo vòng cổ được đưa lên những chiếc xe đang chờ khởi hành. Những quái vật lớn gấp bốn lần loài ngựa, mồm rộng như miệng trăn, tai to như cánh chim sếu đang bay, nối đuôi nhau đi qua, làm rung chuyển cả mặt đất.

Những cô gái mang đến cho chúng ta những bữa ăn thịnh soạn. Những gã đàn ông cạo trọc ngồi đánh đàn, thổi sáo. Những nô lệ mang đến chậu thau, những thùng nước và đồ mới toanh. Chúng muốn thay đồ cho ta. Ta bực tức tổng chúng ra khỏi lều. Ta lệnh khắp nơi không được để lộ nguồn gốc của mình.

Ta thấp thỏm đợi chờ Talestria. Phải sau ba ngày ta mới thấy Người xuất hiện, khắp người đeo trang sức vòng vàng và nhẫn vàng, mắt Người kẻ màu xanh và đầu quấn khăn voan. Ta chào Nữ hoàng của mình, quỳ một chân để thể hiện nỗi buồn và sự phẫn nộ của ta. Người vung tay đuổi hết nô lệ, bước vào lều của ta và kéo cửa xuống.

Người vớt bỏ tấm khăn dính đầy lông chim. Người tháo hết những đồ trang sức và ném vào bốn góc lều. Người cởi bỏ bộ áo rực rỡ sắc màu và ra lệnh cho ta mang nước tới để tắm rửa. Ta cũng vậy, ta không chịu nổi mùi nước hoa Ba Tư. Nó làm ta không thể nhận ra Nữ hoàng được nữa. Ta ân cần múc nước và tắm rửa cho Người từ đầu xuống chân.

- Ta biết em đang nổi giận – Nữ hoàng nói với ta.

Tania là người hầu của Người. Một kẻ hầu không bao giờ bất tuân Nữ hoàng.

- Ta biết em đang hờn giận ta – Người lại nói – Tania, thần Băng giá đã chỉ đường cho ta. Ta không phải Nữ hoàng của các chiến binh Amazone. Ta sẽ lấy Alexandre. Đó không phải yếu đuối mà là định mệnh.

Lời Nữ hoàng lạnh buốt đâm thấu tim ta. Ta nghiêng răng rág tìm nước mắt.

- Bộ tộc không thể sống mà không có thủ lĩnh. Ta ra lệnh cho em được nắm quyền điều khiển và tin tưởng giao cho em trách nhiệm tìm người kế thừa ta. Hãy trở về Siberia, Tania. Ta hiểu tính khí của em. Ở đây em sẽ buồn đau lắm.

Ta lớn giọng:

- Talestria, Nữ hoàng bất khả chinh phục của các chiến binh Amazone lại mù quáng vì tình yêu dành cho một gã đàn ông sao? Nếu đó không phải là yếu đuối thì là bùa mê! Hãy nói đi, nói rằng Alexandre đã cho Người uống bùa ngãi! Hãy tiết lộ đi, rằng hắn đã cướp linh hồn Người và nhốt hãm nó trong một chiếc hộp ma quỷ. Talestria, hãy tỉnh lại! Những Nữ hoàng của các cô gái Amazone đã giao phó cho Người nhiệm vụ duy trì bộ tộc mà. Người không thể bỏ chúng em được!

- Ta sẽ không bao giờ quên họ. Ta sẽ không bao giờ quên em.

Nước mắt chảy trên gò má của Nữ hoàng, nhưng giọng nói của Người không hề run rẩy.

- Các nữ hoàng đã nhầm. Ta không phải là Talestria. Người đó lẽ ra phải là em. Hãy mạnh mẽ lên, Tania. Hãy là một chiến binh vô địch không sợ những cuộc chia lìa và không đau khổ vì mất một người chị em của mình. Hãy trở về xứ sở của mình. Em còn phải dạy ngôn ngữ chim muông cho lũ trẻ hậu duệ của chúng ta.

Ta bật khóc nức nở:

- Nữ hoàng của em, Người đã quên mất lời cảnh báo của tổ tiên! Đại Nữ hoàng đã từng yêu một gã đàn ông. Người đã phải chết vì hắn và từ đó núi non bị phủ đầy băng giá nghìn năm.

- Ta không quên điều gì cả - Người nói.

Mắt người rực sáng. Người vẫn giữ một vẻ bình thản làm ta lạnh thấu xương.

- Ta không quên gì cả. Ta không sợ đớn đau. Ta tin vào thần linh của mình!

Nước mắt ta tuôn trào. Nữ hoàng của ta đã bị Alexandre bỏ bùa mê thuốc lú. Tính mạng của Người đang bị đe dọa. Làm sao ta rời Người cho được?

- Chừng nào Người còn sống, em sẽ không nắm quyền. Đó là quy luật của tổ tiên. Chống lại cũng vô ích. Em sẽ theo Người đến cùng trời cuối đất. Em sẽ không quay về xứ sở của mình.

Ta khóc mãi, khóc mãi. Nữ hoàng quên cả y tứ, ngồi khóc cùng ta. Đêm đến, Người ngủ thiếp đi bên cạnh ta. Hay là, có thể, Người cũng chỉ giả vờ, giống ta.

Chán ngán, thất vọng, giận dữ nối tiếp nhau kéo đến cùng với nỗi tủi thân và lưu luyến. Giống như Đại Nữ hoàng ngày nọ, Talestria đã yêu một gã đàn ông. Vậy là đã đến ngày cuối cùng của bộ tộc. Dòng dõi chúng ta buộc phải bị xóa sổ, và định mệnh của chúng ta cũng vậy. Ta, Tania, người mà Talestria tin cần giao lại lọn tóc của Người và quyền cai quản bộ tộc, làm sao ta có thể ngăn chặn định mệnh nghiệt ngã phải diệt vong của một bộ tộc mất nữ hoàng? Talestria ra lệnh cho ta đánh lộn con đen: trở về xứ sở và báo tin Nữ hoàng đã chết trận.

Lẽ nào ta dám che giấu sự thật, chọc giận các vị thần của bộ tộc? Làm sao ta có thể xa cách Talestria, Nữ hoàng của ta, người chị của ta, người mà ta đã canh giữ hết sức cảnh giác, người mà dù có ở đâu đi nữa, cả thân xác và tâm trí ta đều đã dồn về đó? Làm sao ta có thể đầu hàng

Alexandre mà không chiến đấu? Không, có ta, Nữ hoàng sẽ đắm chìm trong một rừng đá quý và kim loại mà người ta gán cho chúng những giá trị chợ búa, và Người chắc sẽ chết trong một thế giới xa đọa, nơi đàn ông và đàn bà mang khuôn mặt của loài ác quỷ và bắt giam những giống chim hiền hòa trong lồng. Nữ hoàng đã phản bội bộ tộc. Ta, Tania, ta phải chịu trách nhiệm về sai lầm này. Ta sẽ rời xứ sở cùng Nữ hoàng, sẽ chết bên Nữ hoàng.

Ta nhớ lại những khi vui vẻ, Nữ hoàng thường kể cho ta nghe những câu chuyện viết trên các vì sao. Dưới ánh sáng của ngọn nến, ta đã ghi chép và phiêu lưu trong đó. Mực đã khô và chuyển sang màu trắng. Rồi Alexandre đến làm cắt ngang câu chuyện dài. Chúng ta đã phải vội vàng gói những trang sách lại và phóng ngựa ra đi.

Ta khóc, khóc và khóc mãi. Ta nhớ Talestria chiến đấu với một chiến binh xa lạ và cả hai, vũ khí vẫn còn ghì chặt vào nhau, băng băng về phía chân trời rồi biến mất. Rồi khi họ quay trở về, chúng ta đã chẳng còn đất đi, chẳng còn tổ tiên, dòng tộc. Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại những con sếu đầu đỏ nữa, chúng ta sẽ chẳng còn mang tên những cô gái yêu ngựa, không bao giờ nữa.

Hôm sau, Nữ hoàng tập họp trong lều của ta hai mươi chính nữ chiến binh. Ta, Tania, người ghi chép và đại diện của Nữ hoàng, ta bảo cho họ về quyết định của Người và ta tuyên bố:

- Ta, Tania, kẻ đã từng là người ghi chép của Nữ hoàng, ta sẽ là con đom đóm theo Người đến tận thế giới mai hậu. Trong số các người, ai muốn nhận lợn tóc của ta và nắm quyền điều khiển bộ tộc?

Ngồi thành nửa vòng tròn, tất cả các cô gái bắt đầu khóc nức nở. Không ai trong số họ muốn nắm quyền cai quản. Không ai trong số họ muốn nói lại với bộ tộc rằng Talestria và Tania đã chết nơi chiến trận. Không ai có đủ can đảm để nói dối hay nói thật một sự thật tội lỗi này: Nữ hoàng đã trot yêu một gã đàn ông. Nữ hoàng đã bỏ trốn cùng hắn. Không ai muốn là người quay trở về bộ tộc để báo tin bằng giá vĩnh cửu sắp đến. Tất cả đều bỏ lại quá khứ sau lưng mình.

Khi vết thương còn chưa liền sẹo, chúng ta cắt bỏ đi cánh tay hay bên chân có vết thương. Để không ai biết được một bí mật:” Những nữ chiến binh Amazone không còn nữ hoàng của mình nữa”, chúng ta vứt bỏ chữ T trong tên của mình. Chúng ta rời bỏ gia đình và tự do của mình. Để mãi trung thành với Nữ hoàng, chúng ta đã biến mình thành những cánh chim vô danh trong chiếc lồng của Alexandre.

Ta quay đầu lại và ném một cái nhìn trách móc về phía Alestria. Không một chút động lòng, Người nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt.

Alestria, hãy tĩnh lại!

Alexandre, tên đao phủ của các cô gái Amazone, ta cầm thù mi đến tận kiếp sau!

Thấy ta trở về trại với một người phụ nữ trên lưng Bucéphale giữa một đám đông rạp xuống đón chào ta, Bagoas trở nên điên loạn. Hắn đứng phắt dậy và vừa la ó vừa chạy về phía lều của ta. Hắn đâm chết một tên no lệ toan giữ hắn lại rồi đập phi hết mọi đồ đạc. Rồi hắn cào cấu mặt mày, bứt hết tóc tay, vỗ ngực thành thịch và lăn ra đất. Những tướng lĩnh Macédoine cúi gằm. Những thủ lĩnh các đoàn quân Ba Tư nhìn ra chỗ khác. Phụ nữ bịt mắt trẻ con lùi ra xa. Hephaestion và đám vệ binh cuối cùng cũng giữ được kẻ tâm thần, cho hắn uống một liều thuốc mê xoa dịu cơn điên của hắn. Đêm đó, khắp nơi im lặng như tờ. Không một tiếng nhỏ to, không một tiếng vũ khí loảng xoảng. Các tướng lĩnh im lặng, phần nộ và đau đớn. Lính tráng bàn tán về tương lai của vương quốc này.

Nhưng ta đã quyết. Không ai lung lạc được ta nữa. Sự ngạc nhiên của người Ba Tư, những cơn phần nộ của người Macédoine, tiếng la hét của Bagoas hay những cuộc bàn cãi khuyên can của Hephaestion cũng chẳng làm ta đổi ý. Alestria sẽ là hoàng hậu của ta.

Ta cho gọi Oxyartès, Tổng đốc tỉnh Bactriane, rồi ra lệnh cho hắn nhận Alestria làm con gái. Ta chọn cho hoàng hậu tương lai của ta một cái tên Ba Tư, Roxane, nghĩa là “ Nữ hoàng ánh sáng”.

Hôn lễ là một lễ hội xa hoa cử hành khắp các thành đô quy hàng từ phương Đông về phương Tây. Tất cả thần dân phải mừng cuộc hòa hợp của Alexandre Đại Đế với một cô gái Á châu, đó là hình động biểu tượng của Đức Vua khuyến khích mọi người lấy đó làm gương.

Trong trại của chúng ta, buổi lễ diễn ra buồn tẻ. Những khúc ca không hoan hỉ, những cuộc nhảy múa cũng chẳng còn hào hứng. Cassandre không đến dự tiệc, Bagoas đang sốt cao khonong thể rời khỏi giường nên cũng không có mặt. Tổng Đốc các tỉnh của Ba Tư thì đến chạm tay vào mũi dép của ta và hôn lên mép váy của Nữ hoàng. Rồi tất cả biến mất trong bóng tối. Nhân dịp này, những tướng lĩnh Macédoine cùng ta lặp lại lời thề trung thành. Nhưng giọng họ đơn điệu che giấu nỗi thất vọng tột cùng. Họ chắc từng mong có một hoàng hậu người Macédoine, người sẽ sinh hạ một hoàng tử tóc màu hạt dẻ và đôi mắt xanh. Họ chắc từng mong có một người có thể xoa dịu tham vọng, biết cách kéo dây cương hoãn cuộc chinh phục phương Đông của chồng, biết cách đưa những đoàn quân về lại trời Tây.

Ta nhìn quét qua khoảng tối chập chờn ánh lửa. Thịt bò và cừu quay vòng tròn trên xiên. Những chiếc bóng lượn lờ trên tàn lửa bắn tứ tung. Alestria ngồi kế bên ta. Mặc bộ váy đỏ thêu ba con phượng hoàng bằng chỉ vàng, chỉ bạc và đính đá quý, mắt nàng kẻ xanh và má nàng tô đỏ như một người Ba Tư. Đôi mắt đen của nàng lấp lánh nhìn đám đông đàn ông và binh lính với niềm kiêu hãnh và khoan dung. Ta kín đáo luồn tay mình dưới tấm mạng trang trí bằng chuông vàng để tìm gặp tay nàng. Những ngón tay của hai ta tìm đến nhau, đan vào nhau, chúng thì thầm với nhau và làm im lặng mọi tiếng động của thế giới bên ngoài.

Ta giải bày với Alestria nỗi buồn phiền của mình: từ lâu ta không còn chung quan điểm với người Macédoine. Hơn cả người Ba Tư và người Hy Lạp, chính những thần dân của ta lại mơ rời bỏ chiến trường, trở về quê hương. Họ không còn thấy những thức ăn xa lạ, những món ăn đầy gia vị, những hoa phong lan tỏa hương thơm, những bộ phục trang rực rỡ và những đôi dép sạch sẽ nhất là quý giá. Họ nghĩ họ đã chiến đấu đủ nhiều và thu lượm đủ nhiều. Ý nghĩ dễ dãi rằng những chiến lợi phẩm trong quá khứ có thể nuôi sống họ làm họ trở nên yếu đuối. Họ không còn muốn hy sinh nữa. Họ không còn muốn chịu đựng nữa.

Bàn tay nàng vuốt ve ta và nói với ta rằng: nàng sẽ chịu đau khổ vì ta. Nàng sẽ chết vì ta. Nàng sẽ theo ta đến cùng trời cuối đất. Hãy tiến về phía mặt trời. Đừng bao giờ dừng bước.

Làm sao ta có thể nhẫn tâm đuổi những người Macédoine? Một ý nghĩ chợt đến trong đầu ta. Họ đã chọn ta khi còn là một ông vua trẻ không chút hào quang. Họ mang trên làn da văn vận của mình kỉ niệm về những cuộc chiến khốc liệt. Họ đã mâu thuẫn ta khi ta thăng tiến. Không có họ chắc ta mãi chỉ là Alexandre, con trai Vua Philippe mà thôi.

Đừng nhìn vào quá khứ, nàng trả lời, hãy hướng về tương lai. Chàng là Alexandre và chàng cũng là Alestria. Tất cả những gì đẹp nhất trong cơ thể và tâm hồn em, tất cả những gì em đã thấy và sống, sự bao la rộng lớn của quê hương em, lời cầu nguyện của tổ tiên em, tất cả ở nơi chàng rồi. Thêm phần Alestria, chàng sẽ là người mạnh mẽ nhất trần gian. Em là người phụ nữ hạnh phúc nhất mặt đất này. Không có quân đội, không có nô tỳ, chúng ta sẽ đơn độc, kề bên nhau, cùng đến với mặt trời hồng.

Ta siết chặt tay nàng, bàn tay đầy vết chai và sẹo cứng và góc cạnh không kém gì bàn tay của ta.

Vệ binh chạy vào. Họ đi băng qua đám đông say sưa và nói nhỏ với ta rằng những khách đường xa muốn dâng lên Nữ hoàng một món quà bí mật. Ta cho mang vào lều của mình một

chiếc rương khổng lồ, bên trên có vẽ bức tranh vàng. Nắp hộp được mở ra. Một người đàn ông có khuôn mặt thanh thoát, đầu quấn khăn xanh đính lá vàng, nằm trong đó. Đó là Darius. Hắn đã chết. Trên ngực trái của hắn là một lưỡi gươm có chuôi vàng. Khuôn mặt nhợt nhạt của hắn đã được tô vẽ lại. Đôi mắt hắn khép hờ. Hắn đang mỉm cười với chúng ta.

Một trong số những người đàn ông quấn vải từ đầu đến chân dâng cho Alestria một mảnh đất sét. Nàng bước tới nhận. Ta bảo nàng đọc những kí hiệu khắc trên đó:

Nàng nói đúng.

Nàng tự do yêu đương.

Nàng tự do chọn lựa.

Chọn lựa chính là yêu thương.

Ta không gọi Bagoas tới kiểm tra cái xác nữa, Darius còn sống hay đã chết không quan trọng với ta. Chúng ta đã chôn hắn trong bí mật với danh dự và nghi lễ của dòng dõi hắn. Bài thơ của hắn muốn ám chỉ ta. Alestria đã chọn ta. Ta không còn kẻ thù nào nữa.

Lửa trại đã tàn và bình minh đã đến.

Bên ngoài lều cưới của ta, binh lính chạy ồn ào, vó ngựa rầm rập. Ta đứng bật dậy và sẵn sàng chiến đấu.

Alestria, ta giao phó cho nàng doanh trại của ta, doanh trại mà từ nay người ta sẽ gọi là thành đô Nữ Hoàng. Ta để lại cho nàng những phụ nữ, trẻ con, công nhân, những người bán hàng và mười ngàn binh lính. Ta phải ra đi chiến đấu, nàng sẽ gặp lại ta.

Alestria, hoàng hậu của ta, đừng khóc. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau ba mươi ngày nữa. Thần linh của nàng sẽ phù hộ cho ta khỏi những đường tên lưỡi kiếm của kẻ thù trước mặt, thần linh của ta sẽ yểm trợ ta khỏi những mũi lao của bọn phản nghịch từ phía sau lưng. Hãy chờ ta, cánh chim nhỏ trong mưa bão của ta, vòng nguyệt quế đỏ của ta. Ta sẽ quay lại tưới mát em bằng mầm sống của mình. Tình yêu của chúng ta sẽ trở thành cuộc sống và cuộc sống này sẽ trở thành những mùa vĩnh cửu.

Ta mở cửa lều. Những quan thái giám quỳ rạp bên thảm màu tía làm thành lối đi cho ta thẳng tới chỗ con Bucéphale. Ta nhảy lên yên ngựa rồi nhìn lại phía sau lần cuối.

Alestria đứng trước lều. Nàng thật nhỏ bé quá chừng. Tiếng nàng khóc trong gió thoảng.

Khung cảnh này làm ta náo lòng. Nàng chạy về phía ta với đôi chân trần. Để chống lại muốn được ôm nàng vào lòng, ta kéo cương Bucéphale vào lao về phía trước.

Kỵ mã chen chúc nhau. Tên lao vào nhau răng rắc. Những tiếng ra lệnh lẫn vào nhau. Tù và xứ lạ nổi lên, báo hiệu một cuộc chiến khó khăn gấp vạn lần. Mặt trời thiêu đốt. Trong cơn lóa mắt, ta thấy những đoàn quân, những đô thành và những tộc người hiện lên nối tiếp nhau. Ta đã bỏ họ lại để tự do cưới một nữ hoàng không vương quốc. Ta phải gắn bó với nàng để chiến đấu chống lại những đội quân khác, và chinh phục những thành bang còn lại.

Đó là định mệnh của ta.

Một dòng nước nóng chảy qua giữa đồng bằng. Tránh khỏi ánh mắt đàn ông, những người đàn bà đang tắm gội kỳ cọ, đang chải tóc cho nhau dọc bờ sông đầy hoa dại trổ bông. Một phụ nữ Ba Tư giải thích cho ta họ gọi chúng là hoa lan. Chúng khẽ rung những chiếc lá mảnh khảnh và quan sát ta bằng đôi mắt trên những cánh hoa. Chúng chen chúc nhau và thì thầm. Chúng chọc ghẹo nhau, hoa này nấp sau hoa khác cười đùa. Ngồi trên một viên đá phẳng, Alestria buồn rầu ngấm bóng mình trong khi những người hầu của Người tắm cho Người bằng những chiếc muôi vàng và tưới mát chân tay Người bằng nước bạc hà.

Ta biết Người đang nhớ Alexandre. Ngấm mình trong nước, Người thấy chàng đang nhìn lại mình. Nỗi buồn của Nữ hoàng làm ta cũng sầu não khôn nguôi. Để làm Người vui ta làm một chiếc thuyền buồm kéo đi. Ngồi ở mũi thuyền, cuối cùng Người cũng mỉm cười. Ta, Tania, tay nắm mái chèo, ta bơi xuôi dòng nước và hát:

Những cánh bướm là chị em chúng ta.

Vì chúng yêu muôn loài hoa.

Bằng đôi cánh mỏng manh, chúng bay lên tận mỏm núi cao.

Trong những đám mây, chúng lượn quanh dập dìu nhiều ngày không thiết ăn uống, không thèm uống ăn.

Chúng ta là những cô gái Siberia

Chúng ta là những cô gái Siberia.

Thân thể chúng ta cũng chắc chắn như vậy.

Đôi cánh chúng ta cũng mỏng manh như thế.

Một cánh bướm tả tơi thành chiếc lá rụng rơi.

Một nữ chiến binh Amazone tả tơi sẽ thành linh hồn lang thang.

Một cánh bướm tả tơi thành chiếc lá rụng rơi.

Một nữ chiến binh Amazone tả tơi sẽ thành linh hồn lang thang.

Alestria vờ không nghe thấy gì. Người nhìn lơ đãng vào không trung. Người mím môi cười đau đớn cùng mây trắng.

Ta dẫn người đến chỗ một tổ kiến.

- Hãy nhìn chúng bò tới bò lui quay vòng quay vòng rồi lại đi tiếp con đường của mình. Loài kiến không có mắt mà chỉ bò theo y nữ hoàng của chúng. Nấp trong cung điện dưới đất của mình, Nữ hoàng điều khiển tất cả những con kiến khác, giống như một bộ não điều khiển mọi cử chỉ trên cơ thể. Không có Nữ hoàng, loài kiến chẳng còn biết rõ phương hướng. Chúng không dám rời tổ nữa vì sợ sẽ không biết đường về. Chúng lang thang trong các thành phố dưới đất. Chúng đói và lạnh. Khi bị tấn công, chúng không thể tự bảo vệ mình, hết con này đến con khác sẽ chết dần mòn.

- Alestria không nói gì. Người không nghe ta nói. Alexandre đã mang theo đôi tai của Người. Như vậy hẳn có thể thầm thì với Người những lời yêu đương và bỏ bùa Người từ xa.

Ta kéo tay Alestria đi và chỉ cho Người những con ong đang hút mật hoa.

- Em ghét loài ong! – Ta hét lên với Người – Chúng là lũ cướp bóc và giết người! Mùi hương hoa hấp dẫn chúng, chúng hát ca, chúng thề non hẹn biển chung thủy chung. Loài hoa ngây thơ và trong trắng mở rộng cánh hoa đón ong vào lòng. Con ong hôn hít cánh hoa đến tận khi chúng tìm thấy mật. Nó mang đầy mật hoa rồi bay đi biệt tăm. Bông hoa, có mang với con ong, sinh hạ một trái chín rồi chết trong buồn rầu.

- Alestria tiếp tục im thin thít. Mắt ta đã rơm rớm. Ta bắt một con châu chấu. Ta nói với nó:

- Mày, cái loài nhỏ xíu nhưng nhanh nhẩu, mày là du khách không mời mà qua khắp các vùng miền, mày hãy là người đưa tin cho ta! Hãy trèo lên các ngọn núi cao, nhảy xuống các dòng sông, bay qua các thảo nguyên! Hãy bay tới tới xứ sở Siberia! Hãy nhảy từ bông hoa đến lá cỏ, từ lá cỏ đến cành cây, từ viên đá này qua gốc cây nọ, một buổi sáng mày sẽ nhảy lên bàn tay của một chị em của ta! Hãy nói với nàng ấy chúng ta không chết. Chúng ta sẽ trở về. Nữ hoàng vẫn khỏe mạnh và nhung nhớ các chị em! Rồi, châu chấu à, đừng ở lại quá lâu, hãy trở về lại để báo tin về tình hình ở Siberia. Mày sẽ nói với chúng ta rằng ở đó, tất cả vẫn bình yên. Những đứa bé vẫn lớn lên, chúng đang nô đùa và leo lên lưng ngựa. Một bà dì lớn đã ra đi. Chúng ta đã bị tấn công. Nhưng chúng ta đã phòng thủ và nữ hoàng của chúng ta sẽ tự hào vì chúng ta. Hãy trở lại, Trlestria! Hãy trở lại, Tania!

Alestria bắt đầu bỏ chạy. Ta chạy theo Người, nức nở:

- Nơi nào quân lính Alexandre đi qua, mặt đất rung chuyển và chim muông hốt hoảng cất cánh bay. Nơi nào quân lính Alexandre đi qua, cỏ dại bị giày xéo và hoa rơi rụng, cây cối lìa canh và những dòng sông ngừng chảy! Nơi nào không có đường xá, Alexandre đốt lửa thiêu rụi! Nơi nào người ta chống lại hắn, hắn tàn sát họ và cướp bóc đàn bà! Người không thấy sao, Người đã mù lòa rồi sao, hỡi Nữ hoàng của em!

Ta kìm nước mắt và hét to:

- Ta căm thù Alexandre!

Gió mang tiếng ta đi xa. Âm thanh đó sẽ vang mãi trong những thung lũng trước khi hòa nhập vào những đám mây. Ta chưa bao giờ hét to đến vậy. Tiếng hét của ta giải phóng ta. Ta nhận ra ta chẳng còn sợ những kẻ ám sát đã ném ta ra khỏi mẹ mình.

VIII

Mưa tới. Một cơn mưa đá lạnh buốt ập xuống lính tráng khiến họ phải giơ khiên lên che đầu. Gió mạnh nổi lên ném những cành cây gãy vào họ. Họ chiến đấu trong bùn lạnh và lần tìm trong vô vọng một điểm tựa để chống ngọn lao của mình. Hàng thứ nhất ngã vào hàng thứ hai để lại ngã vào hàng kế tiếp. Trong lúc ngã xuống, họ đâm trúng nhau vì không điều khiển được vũ khí của mình. Những con ngựa sợ hãi hí vang và lồng lên. Sấm sét xé toạc bầu trời. Ánh sáng chiếu dọc những thân cây mang dáng dấp của những Titan khổng lồ vươn lên từ lòng đất. Người Ba Tư quỳ xuống cầu nguyện còn người Hy Lạp và người Macédoine tìm đường bỏ trốn.

Trên lưng Bucéphale, ta mở lối thoát giữa đám hỗn loạn. Ta hét lên, ta thúc giục binh lính đứng dậy, vững vàng tiến về phía trước. Mưa lạnh còng chân tay ta và làm ta mù lòa. Tiếng sấm bốp nghẹn tiếng la của con người. Mưa xuống để xóa sổ dấu vết đoàn quân của Alexandre. Mưa là thông điệp của những sức mạnh bí ẩn muốn ngăn cản ta trong cuộc chiến chống lại chính mình.

Mưa tiếp tục rơi, yếu hơn nhưng dai dẳng. Lều đã dựng lên và lửa đã đốt. Một người lính Ba Tư hồng hộc chạy vào lều Ba Tư của ta. Người lính báo cáo tình hình thảm hại của trung đoàn rồi ngất xỉu tại chỗ. Ta cho người lính nằm trên giường của mình và tiếp tục bàn bạc với các tướng lĩnh. Khi người lính tội nghiệp tỉnh lại, hắn nhảy xuống. Hổ thẹn và sợ hãi vì đã ngủ trên giường của Alexandre, hắn quỳ mọp dưới chân ta và xin ta trừng phạt.

Người, - ta nói với hắn, - Darius khép người vào tội chết vì đã làm bẩn ngai vàng của hắn. Alexandre cho người ngủ trên giường mình để cứu sống người. Với Darius, mạng sống của người chẳng có giá trị gì. Người chẳng khác gì tên nô lệ mang vũ khí mà người ta có thể giết chết hay bỏ rơi. Với Alexandre, người là một con người tự do, một chiến binh được tôn trọng. Đi, hãy quay về với những chiến binh của mình. Hãy bảo họ nghỉ ngơi trước khi cuộc chiến mới bắt đầu.

Mưa báo hiệu những thử thách đón đầu. Hermolaos, một thị đồng trẻ, con trai Sopolis, một võ quan Macédoine, bí mật lên kế hoạch ám sát ta. Thủ đoạn của y bị một trong những kẻ tòng phạm khai ra, theo đúng luật của xứ sở quê hương, y bị dẫn tới trước một hội đồng binh lính mà chỉ có họ mới có quyền kết tội. Y nhận tội không chút ngượng ngùng rồi lợi dụng dịp này để kích động đám đông.

- Người Alexandre , người đã giết những người vô tội! Attale, Parménion, Philotas. Alexandre dòng Lynceste và Cleitos đã bảo vệ người bằng khiên của họ trước kẻ thù, họ đã bị thương để cho người chiến thắng vinh quang. Rồi người trả ơn họ thế nào. Cleitos đã nhuộm máu mình lên chiếc bàn của người. Philotas bị hành hình và bêu riếu trước những người Ba Tư từng bị mình chinh phạt. Người đã dùng Parménion để giết Attale, rồi đến lượt Parménion bị người cho người ám sát. Đó, phần thưởng cho người Macédoine là vậy đó!

Binh lính vây quanh la ó, Sopolis thậm chí muốn bẻ cổ con trai mình. Ta ra hiệu cho họ bình tĩnh và gọi Hermolaos theo ta.

- Chúng ta đã chịu đựng sự tàn bạo của người cùng với nỗi nhục nhã khi người bắt chúng ta phải mặc áo quần như bọn mọi rợ! Người muốn sống như một người Ba Tư, nhưng hãy nhớ chúng ta chỉ muốn chiến đấu vì một người Macédoine mà thôi!

Những cái tên Parménion, Philotas, Cleitos vang lên bên tai ta như sét đánh. Những kẻ đã từng là cha ta, là người tình, là chiến hữu của ta đã lừa dối ta. Tất cả kết thúc trong vũng máu. Nhưng điều tồi tệ chúng đã gieo vẫn tiếp tục sống trong đầu những kẻ như Hermolaos. Chết, chúng vẫn tiếp tục mưu đồ, tiếp tục kêu gọi lính tráng trả thù cho sự vô tội giả ngụy của mình.

Hermolaos chết đi, những kẻ mưu phản khác sẽ đến. Đi cùng những chiến thắng vinh quang luôn là sự bất đồng, những cơn giận dữ và chống đối. Vì không chỉ có một Alexandre. Có bao nhiêu người Macédoine, bao nhiêu người Hy Lạp, bao nhiêu người Ba Tư, bao nhiêu lính tráng,

bao nhiêu phụ nữ, bao nhiêu trẻ con lại có bấy nhiêu Alexandre. Mỗi bộ tộc lại nhìn Alexandre bằng văn hóa của họ, tôn giáo của họ. Mỗi người lại hiểu Alexandre theo hiểu biết của mình, quan hệ họ hàng của mình, quá khứ của mình. Những ai đã từng gặp Alexandre sẽ đánh giá Alexandre bằng một từ ngữ, một ánh mắt, đánh giá nước da của chàng, quần áo của chàng, tính khí của chàng. Những ai chưa một lần thấy chàng sẽ nhận xét về chàng qua những tin đồn bay xa, những giai thoại nể phục hay ganh ghét. Tất cả nhận thấy nơi chàng nhưng gì mà họ cần và sẽ vứt bỏ chàng khi những điều đó không còn làm họ thích thú nữa.

Cả Platon lẫn Aristote chưa từng nghĩ đến một hiện tượng như vậy. Chưa bao giờ loài người lại đam mê cháy bỏng như vậy. Được yêu và được nể sợ, được thêm muốn và bị ghét bỏ, ta hoàn toàn bất lực trước sự nhân rộng hình ảnh con người ta. Từ Đông qua Tây, ta tự hiển mình cho tất cả những ai đang sống, và tất cả những ai sau khi chết vẫn còn nguyên rửa ta hay đang vang ca tụng ta, như bóng tối gây ra nỗi sợ hãi, như ánh mặt trời đánh thức sự sống và gieo rắc lời ca, như một vị thần, như một sự hy sinh.

- Hỡi binh lính Macédoine, các người đã chọn cái chết cho Hermolaos! Hắn và đồng bọn bị ném đá. Nhưng ta đã quyết định không khoan hồng cho các thành viên khác trong gia đình của chúng, những người theo luật của chúng ta, phải chết cùng với kẻ tội nhân.

Alexandre đáp lời hung tàn bằng trái tim khoan hồng! Ta, ta không sợ bị lừa dối. Ta, ta chung sống với bọn mưu phản. Ta không mủi lòng vì đau đớn của mình. Ta sẽ tiếp tục khiến các người tin tưởng.

Một đức vua chưa từng bị phản bội chưa phải là một vĩ nhân. Hắn không xứng đáng dẫn đầu một đoàn quân. Những kẻ muốn thay đổi định mệnh của ta, những kẻ toan tính làm ta dừng bước về phương Đông, chúng sẽ nổi dậy không thôi! Alexandre đợi chúng đến!

Hermolaos kết tội ta đã trở thành một người Ba Tư ư? Làm sao một người Ba Tư có thể bình tĩnh nghe người nói điều đó bằng tiếng Macédoine?

Một người Macédoine nghĩa là gì? Đó là một kẻ đủ sức bước đi nhiều ngày không ăn không uống và dám lao thẳng vào quân thù đông gấp mười lần. Đó là kẻ giết người không chớp mắt, là kẻ không khóc than khi cha mẹ mình nằm xuống.

Người ta kết tội ta vắt kiệt sức các người và đẩy các người vào những cuộc chiến tranh không dứt! Người ta kết tội ta muốn làm bá chủ mọi cõi trời! Người ta kết tội ta là kẻ mở rộng

vinh quan Macédoine đến tận cùng thế giới loài người! Hỡi binh lính hãy nghĩ tới những người đàn ông và đàn bà ở nhà đang dõi theo dấu chân các người! Những người già muốn các người bước đi giữa đoàn quân hùng mạnh nhất thế gian. Những đứa trẻ mơ được hét to xung phong trên chiến trường. Những vị hôn thê của các người đeo vàng bạc mà các người gửi về. Những người mẹ thút thít tự háo khi họ hay tin các người chiến thắng.

Các người, hỡi những chiến binh mạnh mẽ và đẹp đẽ, các người đã toan trở về nhà hay sao? Các người đã không còn muốn trở thành bá chủ thế giới hay sao? Các người muốn về nhà để cày cấy trên ruộng đồng, chăn một bầy gia súc và chết già trên giường hay sao? Các người không sợ bị đối xử như những kẻ hèn mạt, yếu đuối và đào ngũ hay sao? Các người không sợ nghe những lời bàn ra tán vào xôn xao ngoài đường, ngoài chợ ở những chỗ các người sẽ đi qua, rằng đó là gã đã rời bỏ Alexandre, hấn núp ở nhà trong khi anh em của hắn, tay cầm mũi lao và khiên trận, đang lao lên những tòa thành và chết giữa trận tiền hay sao?

Hỡi binh lính, những kẻ từng chinh phục Ai Cập, từng chiến thắng xứ Phénicie, chiến thắng người Lưỡng Hà, người Ba Tư, mất tinh thần chiến đấu là nỗi tủi nhục lớn nhất cho mẹ chúng ta, chị chúng ta, vợ chúng ta!

Hỡi những người lính Macédoine, trên dấu chân các người, các nền văn hóa sẽ quện chặt vào nhau, những ngôn ngữ sẽ hình thành, những đứa trẻ sẽ được sinh ra, các người biết chẳng! Chúng sẽ thông minh như người Do Thái, khéo léo như người Ba Tư, tràn đầy nhựa sống như người Macédoine. Một nghìn năm nữa. mười nghìn năm nữa, người ta sẽ vẫn còn hát vang, ca tụng đội quân hùng vĩ của chúng ta và tên tuổi chúng ta sẽ được khắc vĩnh viễn vào thời gian bất tử.

Mang danh hiệu vua toàn cõi Á châu nhưng ta sống trong những điều giản dị, các người biết chắc. Tất cả những gì thuộc về ta là thuộc về binh lính của ta. Ta là lý lẽ của các người, là lời nói của các người, các người là hành động của ta, là hy vọng của ta, là thành tựu của ta! Binh lính của ta và ta chỉ là một! Tất cả những gì ta muốn chính là điều các người muốn: đó là một con đường mở ra bằng vũ khí của chúng ta, một con đường lớn đến tận chân trời. Để hoàng thành cuộc chinh phục chưa từng có này, chúng ta đã phải cầu viện người Hy Lạp, chúng ta nhờ tới người Ba Tư, những kẻ thất bại dưới mũi lao của chúng ta và bị tham vọng của chúng ta quấy nhiễu. Những khác biệt về ngôn ngữ, phong tục, tôn giáo, thần linh không quan trọng với chúng ta. Alexandre thống nhất tất cả về một sự thật: không có ta, những chiến binh chỉ là công cụ của Thần Chết. Với ta, họ là những kẻ làm nên lễ hội cuộc đời!

Hãy lên tiếng, hỡi binh lính của ta! Hỡi binh lính, hãy cùng hô vang:

Mệt mỏi là giây phút thoáng qua.

Cơn nhớ nhà sẽ nguôi.

Dũng cảm là sức mạnh.

Dòng sông Indus rì rầm chảy đang mời gọi chúng ta tiến về!

Những thân cây khổng lồ bảy người ôm không xuể che khuất mặt trời. Cành của chúng đan vào nhau, phủ đầy địa y và nắm kéo ngang đường chân trời. Rễ của chúng treo trong không khí. Những dây thường xuân khổng lồ quấn quanh thân cây, cuộn xoắn lại, chinh phục những khoản không và leo đến tận trời. Chúng ta lạc đường. Chúng ta đi vòng quanh và về lại nơi khởi hành. Những tấm bản đồ đã phụ lòng chúng ta. Những trạm lái buôn đã biến mất từ lâu. Thay vào chỗ những con đường, chỉ có những chiếc lá tròn lá dẹt, là răng cưa, hình lông chim, hình bàn tay, hình mũi lao cũng những bông hoa miệng đầy lông và mỡ, đang rỉ nước, phát tán hương thơm ngọt ngào và khó chịu.

Những người lính mở đường bằng sức mạnh của lưỡi rìu và mũi kiếm. Chúng ta chiu nhau một niềm đau khổ. Những con đĩa rời từ thân cây xuống và cắm mũi và bất cứ mẫu da thịt nào. Con này vừa được gỡ ra thì con khác kéo đến, còn khát máu hơn cả con trước. Bị cây độc đâm khắp nơi, chân chúng ta sưng vù và những loài cây ngứa bám khắp thân thể chúng ta. Chúng ta gãi đến độ làm rách da thịt mình. Ngày bị rắn độc cắn, không biết bao nhiêu binh lính đã chết vì những cơn sốt ập đến lúc chiều hôm. Những kẻ khác, quên lệnh của ta mà lén lút uống nước áo hồ đều bị kiệt sức vì bệnh tả.

Nhận thấy quân ta càng ngày càng lún sâu vào đau đớn, ta vạch ra một con đường trên bản đồ, thẳng tới dòng Indus. Ta ra lệnh đốt lửa thiêu rụi những nơi nào cây cối dựng lên thành bức tường bất khả xâm phạm.

Những ngọn lửa tấp vào cây cối rồi mặt trời xuyên thủng cánh rừng. Từng đàn cọp beo, khỉ vượn, rắn rít và chim chạy trốn khỏi những ngọn khói ngút trời. Những cơ thể lõa lồ, những khuôn mặt xăm hình, những con người khoét mũi cắt tai, quen nướng nấu đại ngàn, nổi lửa vùng vũ khí tấn công.

Cung tên rít trong không khí. Tiếng người hét la và tiếng xoang xoảng của vũ khí đánh thức ta khỏi cơn uể oải sau chuyển hành quân mệt mỏi. Bỏ qua lời Hội đồng can ngăn ta ở lại, ta dẫn đầu đoàn quân Macédoine để mang đến cho họ lòng dũng cảm và sức mạnh. Nhưng những

cuộc chiến thật khó khăn. Những đoàn quân của ta, vốn quen dàn quân đánh trận, bị rối loạn đội hình vì những gã đàn ông bay xuống từ những cành cây, đội bụi rậm đứng lên rồi vụt biến mất sau những tảng đá. Những cung thủ của họ, đu dây thường xuân, nhảy từ cành này qua cành khác, gót không bén đất. Lũ khỉ, được người huấn luyện đặc biệt, lao vào những người lính và cắn vào mặt họ.

Đến ngày thứ chín, binh lính của ta đã rời lưng ngựa và quân giặc không còn leo dây nữa. Những kẻ bị thương quyết tử chiến, và những kẻ còn sống mình đầy máu me, tiếp tục tóm lấy nhau trong những cuộc đấu tay đôi. Đầu ta không còn đội mũ giáp, tay ta chẳng còn cầm mũi lao, chẳng còn gươm giáo. Ta tóm lấy vua của những kẻ man rợ, rồi cả hai cuộn tròn trên đất. Hai tay hấn bóp cổ ta. Ta chỉ còn thấy những ngôi sao trên một bầu trời lóa mắt. Trong lúc đang tranh đấu tinh thần, ta thúc gối vào kẻ thù. Mắt ta nhìn thấy trở lại. Những ngón tay lông lá của kẻ thù đã buông lỏng. Ta vét cạn nguồn sức lực cuối cùng, bò dậy rồi tóm lấy một hòn đá trong tầm tay, nện xuống đầu hấn. Khuôn mặt gớm ghiếc của hấn càng ngày càng phình to ra khi ta vừa nện liên tiếp xuống đầu hấn vừa hét la, và não của hấn trào ra trên từng ngón tay ta. Đôi mắt hấn lộn tròng, môi hấn bạnh ra để lộ những chiếc răng màu vàng. Hấn phà vào ta hơi thở khủng khiếp của kẻ đang hấp hối!

Ba ngày sau cuộc chiến, ta giam mình trong bóng tối của căn lều, không gặp bất cứ ai. Nằm chờ đợi trên giường, ta thấy lửa bập bùng khắp nơi.

Những ngọn lửa trong bóng tối bao trùm lấy ta. Những ngọn lửa vàng quấn lấy ta. Những ngọn lửa xanh làm ta lạnh buốt. Những ngọn lửa đen xâu xé ta thành từng mảnh. Rồi ta vừa bỏ chạy vừa hét la. Nhưng lửa lan khắp nơi. Hết cơn này đến cơn khác ập vào ta. Ở giữa những ngọn lửa là một hành lang tối tăm, lặng thinh và lạnh lẽo. Người ta bốc cháy nhưng ta thấy lạnh. Ta chạy, răng va vào nhau lập cập. Chốc chốc ta lại nhớ ra mình là Alexandre. Nhưng những ngọn lửa cười vang và giọng hòa âm vang đến:

Người là một trong số chúng ta

Người là một trong số những chiến binh mà chúng ta gửi xuống trần gian

Để thiêu rụi và phá hủy.

Mặt trời, mặt trời đâu?

Apollon, người đã biến ta thành bất khả chiến bại đâu rồi? Những ngọn lửa nhả nhó và nhảy múa điên cuồng. Rồi giọng nói lại vang vang dội đến:

Bất khả chiến bại sao?

Chính ở đó người phải bị phá hủy.

Chính ở đây người phải trở về.

- Ta không muốn bị tiêu diệt – Ta đáp lại chúng. – Ta là Alexandre. Ta là vua của loài người, hãy để ta đi!

Nhưng những ngọn lửa ghì ta lại và bóp ta đến ngạt thở. Những giọng nói lại thì thầm với ta rằng ta không thể thoát khỏi chúng. Ta đấu tranh và cầu nguyện Apollon ban cho ta ánh sáng của Người. Rồi bất thành linh một chùm ánh sáng xuyên qua đêm tối. Ta bám vào chúng như một chiếc thang, ta trèo trở lại với cuộc sống và thấy mình đang nằm trong lều, trong bóng tối.

Ta mò mẫm đứng dậy. Ta lao đảo, ta ngã xuống rồi đứng lên. Ta mở được cửa lều. Những hình thù không rõ tiến lại gần ta. Tưởng chúng là những ngọn lửa, ta chột lùi lại. Rồi mắt ta sáng tỏ dần. Ta nhận ra Hephaestion, Crateros, Cassandre, Bagoas. Tất cả hô vang đầy kính trọng:

- Alexandre Đại Đế, Vua toàn cõi Á châu, Alexandre vạn tuế.

Ta đã trở lại là mình trong mắt bạn bè. Ta trở lại là chính mình trong ánh chớp của giáo gươm.

- Hãy cho ta ăn! – Ta ra lệnh. – Ta muốn cào cấu cuộc đời. Hãy mang rượu cho ta! Ta muốn yến tiệc linh đình đến tận lúc say sưa.

Quan thái giám bu quanh ta. Những thị đồng chạy qua chạy lại. Những bàn ăn đầy trái cây, thịt rượu và bình cốc nhanh chóng được bày ra. Tướng lĩnh và tư lệnh cùng một sàn nhà đầy những nam nhân đẹp đẽ ngồi dọc theo những tấm thảm mềm mại. Ta ôm vào lòng kẻ đầu tiên ta thấy thích. Cơ thể ấm áp của tuổi thanh niên hâm nóng tay chân ta lạnh lẽo, những cái hôn làm ta quên đi những vết thương bỏng rát. Ta ra lệnh hắt vắt lên mặt ta những trái xoài, bưởi và dứa. Ta tưới tắm bằng mật ngọt cuộc đời, ta hít hà hơi thở thơm lừng của thiên nhiên. Bởi ngày mai, dưới lòng đất tối, bầu trời sẽ vĩnh viễn đen ngòm, sẽ chẳng còn là vui thú trần gian.

Khi ta nâng cốc rượu lên môi, chột đâu hình bóng người yêu vội đến trong đầu. Ta ném vội chiếc cốc và gọi ngay Bucéphale đến. Mặc cho những khóc than và níu kéo của Bagoas, mặc cho ánh mắt buồn rầu của Hephaestion, ta cùng một toán lính trăm tên giục giã lên đường. Ngày này qua ngày khác, ta phi nước đại, ta bay, ta không thể chờ đợi được tìm lại cảm giác rung

động, ngây ngất trần gian: được ôm Alestria vào lòng.

Ta quên ăn quên ngủ, ra lệnh cho binh lính đi suốt đêm. Ta không thể chờ thêm được nữa. Chờ, đối với ta khác nào là tự rước cái chết vào mình.

Cuối cùng, ta cũng nhận ra những tường rào cấm cò của mình, rồi bóng dáng hiện ra. Alestria nhảy phắt lên lưng con ngựa trước cổng trại. Ta phi nước đại. Nàng đánh ngựa lao về hướng ta đi tới. Ta nhảy xuống đất rồi chạy về phía nàng. Ôi, cuộc đua này sao dài quá đối! Làm sao ta phải đến được nàng trước khi những ngọn lửa từ lòng đất nổi lên và đưa ta về vương quốc của chúng! Alestria lão đảo. Nàng chồm tới, ôm chầm lấy cổ ta, đè cả người lên ta. Ta ôm nàng như vậy khi về tới lều. Trong chốc lát ta cởi bỏ quần áo của nàng và của ta nữa. Môi ta bầu chặt lấy môi nàng, cơ thể ta quyến lấy cơ thể nàng. Làn da mát rượi của nàng xoa dịu những lo lắng của ta. Lưỡi nàng chạy dọc má ta và ngực ta, đốt bùng lên ngọn lửa.

Hãy sinh hạ cho ta một đứa con, hỡi Alestria! Đứa con sẽ là bằng chứng cho cuộc hôn phối của chúng ta. Đứa con sẽ mang trong mình sự tinh khiết mà ta đã mất. Đứa con sinh ra từ bụng nàng sẽ xóa đi những nỗi khiếp sợ mà Alexandre đã gieo rắc khắp nơi. Ta không xứng đáng được làm vua. Đó phải là chỗ của nó. Nó sẽ trong trắng như giá băng và đam mê như lửa đốt. Nó sẽ có vinh quang của ta và diệu thuật của nàng, sự ngây thơ của một phụ nữ hôn phối vào sức mạnh của chiến binh.

Ta lên đường trước cả lúc mặt trời lên. Ta bỏ lại sau lưng tiếng khóc của hoàng hậu mình. Ta bỏ lại sau lưng những lọn tóc thơm phức hoa hồng và bạc hà. Ta bỏ lại sau lưng chiếc lược gỗ của nàng, kẹp tóc bằng vàng của nàng và thân thể nàng run rẩy trong thất vọng. Ta phi nhanh để quên cơn đau đớn của mình. Một giọng nói hét lớn trong đầu ta rằng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại nàng nữa, đó là lần cuối cùng cho những cuộc cò quẩn quýt thâu đêm. Nước mắt chảy tràn trên má. Để rồi gió thoảng lâu khô. Ta tăng tốc để không còn suy nghĩ nữa. Ta phải tiếp tục cuộc chiến của mình.

Ta trở lại với những người lính đang xuyết xoa đôi chân bị bụi rậm cào nát. Họ chỉ cho ta xem những cánh tay lở loét vì đĩa, ruồi và muỗi. Họ dẫn ta đi xem những kẻ bị thương cùng những vết thương đang hoại tử. Hephaestion, Crateros, Cassandre thay nhau thúc giục ta trở về quê nhà. Ta siết chặt nắm tay và thuyết phục họ: phía sau những cánh rừng, có những thành đô sang trọng hơn cả babylone, có những kỹ thuật siêu việt và những tôn giáo vô cùng tinh tế mà không một tinh thần Tây phương nào từng tưởng tượng ra. Tất cả những vẻ đẹp đó phải

thuộc về chúng ta. Kẻ thân cận cuối cùng của ta đã lui ra và Bagoas đến kể cho ta nghe những cuộc mưu phản. Ta nghe rồi cũng cho hắn lui ra.

Dưới tán cây, những con vẹt đang ríu rít, Xa xa, tiếng cộp beo thét gầm dội đến. Rồi im lặng bao trùm khắp lều. Bỗng một tiếng xào xạc đến từ rừng thẳm, lướt qua những túp lều, làm chập chờn những ngọn lửa rồi biến mất trên cây.

Vừa hết kinh hồn, những người lính từ các bộ tộc du mục vội vã vứt bỏ vũ khí và quỳ xuống, lạy lục không thôi:

- Những âm hồn! Những âm hồn!

Đứng trước lều, ta ái ngại cho nỗi sợ hãi của những người lính và nhìn chăm chăm lên những ngọn cây tăm tối. Ta nhủ thầm, Alexandre sẽ chinh phục mọi cuộc mưu phản, dù đó là của con người hay những âm hồn, rằng đau khổ chỉ tức thời thoáng qua, rằng phải tiến lên, không bao giờ lùi bước.

Những bộ tộc đã man lại đến quấy nhiễu chúng ta. Không biết nung kim loại thì chúng lượm đất đá, gậy gộc làm vũ khí ném vào chúng ta, bắn những mũi tên gỗ tẩm thuốc độc chết người. Người Ba Tư giải thích cho ta rằng thân thể lỏng lẻo của tộc người Gonya là do nguồn gốc khỉ của chúng. Một triệu năm trước, những con đực sống trong rừng thẳm bị mắc một loại bệnh dịch, rồi chúng không thể giao phối với con cái được nữa. Để bảo tồn nòi giống, những bộ tộc này đã bắt nhốt những con khỉ khổng lồ để giao phối với những con cái. Người ta nói với ta rằng bộ tộc Gonya tin vào thần linh còn lũ khỉ thì chẳng hề cúng tế gì. Đó là điểm khác nhau giữa chúng.

Mùa mưa đến. Những cơn bão ập đến rất nhiều lần mỗi ngày. Tranh thủ những lúc ngắn ngủi trời quang mây tạnh, lũ Gonya, mặc một chiếc áo khoác và đội mũ bện lá chuối, bắt đầu tấn công. Chúng lọt xuống những hố bẫy trên mặt đất và lăn tròn trong những tấm lưới ta cho giăng giữa những thân cây. Một loạt những sinh vật lạ lùng xếp hàng trước mặt ta, con này nổi dài răng của mình bằng răng heo rừng, con kia lại có đuôi xương ngắn giữa mông; con này xăm mình, con kia sơn phết, tay chân chúng đục thủng lỗ để gắn lông chim, đeo bùa và đuôi cọp.

Chúng bị những người phiên dịch Ba Tư của ta tra hỏi, những người Ba Tư này dù đã cố gắng giao tiếp bằng mọi cách, chỉ có thể hiểu được chúng sau nhiều ngày. Sau những đoạn đường dài ngày trong bùn lầy, chúng dẫn chúng ta tới làng của bộ tộc Bounbougonya, những

kẻ cung cấp thuốc độc cho cả vùng.

Ngôi làng dựa lưng vào những tảng đá dốc đứng và cách biệt với thế giới bên ngoài qua những cây đại thụ mà thân của chúng là trụ đỡ cho những mảng tường thường xuân, trên đó lại thấy những loài cây bò leo gai tua tủa. Binh lính của ta toan đâm thủng một lỗ để mở đường vào. Những mụn ghẻ ngay lập tức mọc đầy trên bàn tay và cánh tay của họ. Họ lăn ra đất, rên la đau đớn. bằng một loạt cử chỉ, một người dẫn đường của chúng tôi giải thích rằng có một mê cung bảy bức tường cây cối bảo vệ bộ tộc nghìn năm này. Chỉ có những thành viên của nó và lũ khỉ của nó mới biết cách vào trong. Theo lệnh ta, binh lính ngụy trang ẩn nấp và canh chừng mọi lối ra vào. Trong ba ngày, họ bắt được hàng chục con khỉ mang trên lưng những ống tre chứa nọc độc mà chúng đem bán cho các bộ tộc gần kề để đổi lấy cỏ hashna, loài cỏ hoan lạc. Một trong số những tù nhân khai rằng gặp được một Bounbougonya rất khó khăn vì chúng nổi tiếng biếng nhác.

Gió ngừng thổi, ta cho đốt lối vào làng. Che chắn bằng khiên của mình, binh lính của ta đã vào ngôi làng của những kẻ làm thuốc độc. Họ không gặp bất kỳ một tên trộm châu báu nào, cũng chẳng gặp những trận mưa tên tử thần. Một sự tĩnh lặng lạ kỳ ngự trị ngôi làng, nơi người ta chỉ nghe thấy tiếng những ngọn thác rì rào và tiếng kêu của những loài chim. Từng bụi cỏ dày, hoa có đài như hoa sen, nhụy cong như mình con rắn, đầu nhụy màu tím, che phủ những lối đi bí mật. Theo chân những con khỉ, ta phát hiện ra những người chủ của ngôi làng, Những Bounbonugonya đang tắm nắng trước lều của chúng. Đầu tóc bù xù, có đuôi ngắn nhỏ, những con đực che dương vật bằng một vỏ sò. Con này nằm ngửa ngay trên mặt đất, con kia đang sơn mình bằng bột màu vàng đen. Thấy chúng ta đến chúng tủm tỉm cười, để lộ những chiếc răng xanh lè. Người ta nói cho ta biết chúng nhai nhồm nhoàm cỏ hashna, loài cỏ làm chúng say sưa, mơ màng giữa ban ngày.

Bỗng những tiếng thét chói tai ập tới. Những Bounbougonya cái, lông lờ và sơn đỏ, xuất hiện. Chúng ném vào chúng ta những thứ chúng cầm trong tay, rắn rít và chà vồ. Vệ binh của ta lao tới bắt chúng. Họ lại một lần nữa la hét đau đớn. Tay họ tím bầm khi chạm vào da của những sinh vật này.

Trong bộ tộc này, giống đực không làm việc gì. Những con cái có thể dụ dỗ loài khỉ giúp đỡ chúng trong công việc và leo trèo, hái về cho chúng các loại trái cây và thức ăn của chúng. Chúng cho cá sấu ăn thuốc phiện rồi dạy chúng bắt rắn. Chúng phủ lên người những con con một lớp keo pha từ chất độc của cây cối, rắn rít và nhện nhện. Nhờ đó, lông lá của những con con sẽ rụng hết, để lại một làn da trơn láng và khuôn mặt không một nếp nhăn. Khi một con cá

sấu mang cho chúng một con rắn, chúng sẽ buộc nó lên một dụng cụ và đánh đập cho đến khi con rắn phun ra loại nọc độc nhất. Trộn chung với một loại bột màu đen, với lá và rễ độc mà lũ khỉ mang về, nọc độc này trở thành một loại chất dẻo chết người mà người ta gọi là bounboun.

Như mọi Gonya, những Bonubonugonya sống theo cộng đồng và không hề có khái niệm gia đình. Những con đực không đảm đương vai trò làm cha và những con cái sinh ra những con con thuộc về cả bộ tộc. So với Gonya, loài Bounbougonya sống biệt lập và dòng máu của chúng đã thoái hóa. Những con đực trở nên biếng nhác đến nỗi chúng không thể giao phối với con cái nữa. Đó là lý do tại sao số lượng của chúng càng ngày càng giảm đi. Những con mà người ta gọi là già là những con giữ được làn da đẹp nhờ phủ một lớp chất độc, những con mà người ta gọi là già đã sống cả trăm năm.

Thật thất vọng cho những người lính của ta là họ không thể tìm ra thuốc giải độc. Những Bounbougonya không chế ra chúng. Nhưng họ chỉ thực sự nổi giận khi một đêm trăng tròn vạnh vạnh có tiếng ré lên rợn người. Kế bên một thác nước, lũ Bounbougonya đã chọn lấy một con đực và một con cái trong số chúng. Không cần bất kỳ nghi lễ gì, chúng xé xác đồng loại ngay lúc còn sống, nướng những mẩu thịt trên lửa và ném bộ lòng cho cá sấu và xương cho khỉ gặm.

Binh lính của ta đã tàn sát những kẻ ăn thịt người bằng đầu mũi giáo của họ. Máu của chúng lan tràn. Chạm vào da người, chúng để lại những vết tấy đỏ và ngứa ngáy. Những kẻ xui xẻo bị chúng vào mắt liền bị mù lòa trong nhiều ngày. Ta cho thả hết rắn rét màu đen và màu cam bị nhốt trong những chiếc bọc bện từ lá. Ta ra lệnh đốt hết lều của chúng. Những bông hoa bốc lửa cùng với những dụng cụ tra tấn, những mũi tên gỗ tẩm thuốc độc và những túi tre. Mùi chua của chúng làm ai cũng nhức đầu và buồn nôn.

Không chờ ngày mới đến, binh lính của ta vội vàng nhổ trại, bỏ trốn những ngọn lửa mang mùi buồn nôn. Những con khỉ Bounboun rên rỉ chạy sau chúng ta. Một trong số chúng nhảy lên lưng con Bucéphale, trèo lên vai ta. Nó bám vào cổ ta và không muốn rời ta nữa.

Ta đặt cho nó cái tên Nicée.

- Người Macédoine không thể nào hiểu nổi tại sao Người lại bỏ những đền đài lộng lẫy, những toán tỳ hiệp đủ đầy và những yến tiệc say sưa vì một cuộc hành quân bất tận qua những núi đồi khô cằn của xứ Bactriane, đến tận những thảo nguyên của người Scythe, đến tận rừng

già rậm rạp xứ Ấn, nơi phải chiến đấu chống lại những cơn mưa, những loài nửa người nửa khỉ và lũ rắn rít. Họ nhận ra Alexandre không đi tìm vàng mà cũng chẳng đi tìm vinh quang, rồi càng ngày họ càng mất lòng tin vào những lời hứa hẹn châu báu ngọc vàng mà Người từng hứa. Không có chiến lợi phẩm quyến dụ, không có những chiến thắng vẻ vang xoa dịu cuộc chiến tranh vô nghĩa, bước chân họ nặng dần vì mệt mỏi. Đó là lý do tại sao càng ngày sự bất hòa càng lan ra như bệnh dịch, - Hephaestion nói với ta.

Héraclès đã đối mặt với sư tử thành Némée, heo rừng núi Erymanthe, trăn trên đồi Cérynie. Chàng đã bắn hạ những con chim hồ Stymphale, bò mộng đảo Crète và quy phục con chó Cerbère, - ta trả lời. – Những kẻ nửa người nửa khỉ chẳng là gì so với lũ quái vật mà anh hùng ngày nọ từng quật ngã. Binh lính của chúng ra sẽ sớm nhìn thấy những đô thành giàu sang trên đất Ấn. Họ có thể ngủ yên trên những chiếc gối êm và gửi về nhà những đoàn xe thồ chén đĩa và đá quý.

- Điểm yếu của sức mạnh là chỉ nhờ cậy duy nhất vào sức mạnh, - Hephaestion nói.

Ta bực mình đến phát điên. Ta tìm Nicée. Được ta chăm sóc và chải chuốt, con khỉ lại có bộ lông vàng óng. Mặc một chiếc áo tía nhỏ thêu chỉ vàng mà ta cho may riêng cho nó, nó mang đến cho chúng ta một đĩa đầy trái cây. Nó đã chọn quả chuối đẹp nhất, lột vỏ cẩn thận rồi dâng lên ta. Ta mỉm cười.

- Người có biết những người lính nói gì hay không? – Hephaestion lại nói.

- Lũ Gonya tắm mũi tên bằng thuốc độc còn người Macédoine tắm mũi tên bằng những điều dối trá, - ta trả lời qua loa.

- Họ nói rằng Người đã trở nên điên loạn! – Hephaestion la lên. – Họ nói rằng Người đã chinh chiến quá nhiều, đã phi ngựa quá nhiều, đã ngủ quá ít! Linh hồn của Người đã mất đi sự minh mẫn, do đó Người càng ngày càng ương bướng, ngày càng giả vờ điếc đặc trước những oán thán của họ và từ chối không lắng nghe ý kiến của họ!

Ta cho Nicée ngồi lên gối.

- Tại sao phải liều mạng chiến đấu với những sinh vật thậm chí không phải là người? Tại sao Người vẫn còn muốn chiến đấu khi đã chinh phục toàn Ba Tư, đã là vua Á châu? Nếu ngày mai Người trúng một mũi tên tắm độc, vinh quang và vương miện sẽ không còn là của Người nữa. Người, Alexandre, Người còn chưa có một hoàng tử để nối dõi!

Lời Hephaestion làm ta đau nhói. Ta ráng nén cơn giận. Ta mở một chiếc hộp bằng vàng và

chỉ những chiếc là bạc trong đó.

- Đây, Hepaestion, đây là bí mật của cuộc chiến này. Đó là những chiếc lá hashna. Chúng không mọc trong khu rừng này và lũ Gonya không biết trồng trọt. Có người đã mang lại cho chúng loại thuốc phiện êm dịu này với điều kiện chúng gây chiến với chúng ta. Có người giết dây chúng để chúng tấn công chúng ta. Có người sợ chúng ta và muốn tống cổ chúng ta khỏi xứ Ấn này trước khi chúng ta tấn công những thành trì của chúng và lấy đi kho báu của chúng.

- Hephaestion định trả lời nhưng ta chen ngang:

- Người ta đã kể cho ta nghe về một đại đế tên Poros. Người ta xì xào Poros giàu đến mức voi của hắn phủ đá quý khắp người. Tên chiến binh hiếu chiến này tham vọng thống nhất những vương quốc Ấn. Hephaestion, ta đã tuyên chiến với con người này. Ta phải đổi mặt với hắn. Nếu ta chết trận, người hãy dẫn đoàn quân của chúng ta về Ba Tư. Nếu ta chiến thắng, ta sẽ chia sẻ cùng người, cùng quân sĩ những báu vật lạ thường ở Phương Đông.

- Người mù lòa đến tận mức đó hay sao? Các vị thần gửi cho Người những con khỉ để ngừng cuộc chiến vô nghĩa này đây. Những thoái hóa của loài Gonya đã chứng minh chúng ta đã ở nơi tận cùng của thế giới loài người rồi. Bên kia rừng thẳm này, sẽ chẳng còn cái gì gọi là người được nữa, và ở đó bắt đầu là vương quốc của quái vật và loài thú hoang. Người, Alexandre Đại Đế, chẳng lẽ Người muốn hy sinh đến người lính cuối cùng để trở thành vua của những sinh vật hèn mọn hay sao?

Hephaestion liếc nhìn Nicée đầy khinh miệt.

Một mối vì phải tranh luận với Hephaestion, ta lệnh cho chàng đi ra. Hephaestion không thể hiểu ta. Giấc mơ thấy ta được người Hy Lạp và người Ba Tư tôn kính của chàng đã thành hiện thực. Cúng giống như ta, chàng là một quý tộc Macédoine được Aristote nuôi dạy, đối với chàng, tất cả những giấc mơ chưa biết trước chỉ là những bài thơ viễn vông và điên loạn.

Hai ngày sau, giữa một cuộc chiến, một mũi tên từ sau lưng cắm phập vào chóp mũ giáp của ta. Phải chăng tên lính run tay? Hay hắn đã nhận lệnh truyền cho ta một thông điệp nào đó? Ngày nối ngày và quân đội không phải lúc nào cũng chỉ là những kẻ giết kẻ thù. Ta đánh hơi ở đó có một cuộc mưu phản do những tướng lĩnh hàng thống soái điều khiển và ta tin cần giao cho Bagoas một kế hoạch bí mật để thử lòng trung thành của những người bạn đồng hành.

Viên quan thái giám báo lại hết những gì nghe được từ mọi người. Hephaestion nổi giận vì

ta cố chấp. Casandre bất bình khi thấy ta cưới một cô gái Á châu không rõ nguồn gốc. Crateros cầu nhàu rằng ta cứng đầu cứng cổ và cho rằng ta đang giả điếc. Perdiccas vẫn còn khóc thương Cleitos, kẻ đã bị chính tay ta giết chết. Ptolémée, người lớn nhất, bình tĩnh nhất, khuyên mọi người phải bắt ta nghỉ ngơi một năm. Sau lưng ta, họ gọi ta là bạo chúa.

Vùi mình trong lều, ta dạy cho Nicée cách chơi một nhạc cụ. Nằm dài trên giường, nghe con khỉ bấm từng dây đàn luth, ta nhớ tới những Alexandre. Hephaestion, Casandre, Crateros, Lysimaque, Perdiccas thời còn học chung với nhau ở trường. Ngay từ đầu đã có nhóm bạn này, những người đã cùng lúc khám phá những nụ hôn và những cái ôm ghì siết chặt đầu đời. Đã từng có những trận cười rũ rượi, những cuộc cãi cọ rồi giải hòa và sau đó là những lời tuyên thệ. Alexandre lúc đó là trung tâm của thế giới những thằng con trai này. Alexandre đã từng đóng vai một cô gái nắng mưa, kẻ có thể có được những lời hứa hẹn và là kẻ được bảo vệ.

Những đứa con trai ngày đó đã thề không bao giờ xa nhau. Chúng đã quyết chinh phục thế giới này cùng nhau. Trên con đường chinh phục của chúng ta, tình yêu xác thịt đã phải nhường chỗ cho tình bằng hữu. Lần lượt mỗi đứa đều có người tình. Nhóm bạn vui vẻ và say sưa dần xa cách nhau khi chúng chiến đấu và chinh phục các xứ sở. Tất cả đã mất đi cái ngây thơ ban đầu của mình. Ta đã trở thành một vệ tinh bị bắt buộc phải chia sẻ hào quang và của cải, ta đã trở thành thủ lĩnh của họ và nô lệ của họ, kẻ phân phát danh chức và cơ hội thăng tiến. Sự gần gũi của ta với người này kẻ nọ đã trở thành đề tài trung tâm trong các cuộc tranh cãi của họ. Họ âm mưu áp đặt những ý nghĩ của họ vào ta. Họ đến cầu xin ta để ta lấy đi người tình của họ. Họ liên kết với nhau để chống lại tất cả những ai có được sự bao bọc của ta. Họ làm sao để những mối tình của ta không bao giờ bền vững. Ta đi xa Macédoine bao nhiêu, mong muốn ích kỷ chiếm đoạt, sở hữu ta của họ càng dữ dội hơn bấy nhiêu. Tất cả những gì không phải thuộc về đất nước chúng ta, họ đều coi là đồi bại, ngẫu hứng, bất trung. Những trang phục và phong thái Ba Tư mà ta mang, những nô lệ mà ta chấp thuận hồi phục danh dự, Alestria, một cô gái Á châu trở thành hoàng hậu của ta đã phải hứng chịu bao lời xúc phạm, rồi tới mức Cleitos dám sỉ nhục ta trước mặt mọi người. Đâm giáo giết chết Cleitos, ta đã phạm lời thề bằng hữu vĩnh cửu.

Nicée đã buông đàn và tới xoa đầu cho ta. Ánh mắt đầy biết ơn và yêu thương của con khỉ xoa dịu lòng ta. Ta cuộn tròn trong nỗi buồn, đầu óc không nguôi nghĩ tới cuộc viễn chinh.

Rút quân khỏi xứ Ấn và dẫn quân về Ba Tư khác nào tạo cơ hội cho các hoàng tử Ấn Độ tập hợp liên minh quanh chân Poros. Chỉ có kẻ không hiểu biết mới dám làm bừa. Một khi đầu óc đã nghỉ ngơi, bụng đã no đầy và cơ bắp nhão mềm, binh lính của ta, bị ám ảnh vì những cuộc

hành quân qua xứ Ấn, chắc chắn sẽ mất hết dũng cảm cho một cuộc đón đầu lần nữa. Nghỉ ngơi là buông xuôi. Đội quân bắt buộc phải tiến lên.

Ở Babyone, nằm trên giường của Darius, ta đã từng hét lên vì chiến thắng của mình. Giờ, giữa rừng sâu nước độc không thấy dấu trên bản đồ, ta hét lên vì nghĩ đến thất bại gần kề. Mất hết bạn bè là một tổn thất nặng nề với Alexandre Đại Đế. Một mình trong lều, bị lừa dối khắp bốn bề, ta lại trải qua những ngày đơn độc của thằng bé ngắm trăng sao ngày nào. Đỉnh cao của cuộc đời chinh chiến đã dẫn ta quay lại từ đầu. Một mình, không vũ khí nhưng ta vẫn chỉ có một giấc mơ, một nỗi ám ảnh: chinh phục cái đẹp.

Những cuộc phi nước đại về với kỳ tích không có giới hạn.

Kỳ tích là vàng của mặt trời.

Alexandre, con trai Apollon và Ammon, sẽ không bỏ cuộc

IX

Nô lệ được các chiến binh bảo vệ đi phía trước. Họ ngày đêm đồn cây xây đường không ngưng nghỉ. Trên những con đường đó, thành đô Nữ Hoàng, một thành phố du mục mênh mông, theo dấu chân Alexandre, cứ mở rộng ra mãi, xuyên qua những cánh rừng Ấn Độ.

Mỗi chặng, binh lính lại cắm cọc dựng tường. Trong khu phố của đàn ông, Plolémé làm quản lý. Ông nhận nhu yếu phẩm và tiếp tế cho Đức Vua. Ông đón nhận những người bị thương từ tiền tuyến trở về và đón chào viện binh từ Hy Lạp và các vùng đất quy hàng gửi sang. Các đoàn quân tiến về phía trước không ngừng nghỉ. Hòa vào là tiếng ngựa hí vang trời và tiếng tù và vang vang là tiếng những người chăn nuôi gia súc đang phối giống những loài ngựa với nhau, những người thợ xoay khung cửi lọc cọc và những đầu bếp chọc tiết bò dê.

Trong khu phố của đàn bà phụ nữ, Alestria thức dậy từ trước khi mặt trời mọc để chào đón thần dân của mình. Đàn ông và đàn bà xếp thành hai hàng dài trước lều của Người. Người này nổi đuôi kẻ khác, họ đến quỳ rạp dưới chân Nữ hoàng, ngoại trừ những chiến binh Macédonie đã nhận đặc quyền được cúi chào Hoàng hậu.

Để cưới Alestria, Alexandre đã yêu cầu Alestria nhận Tổng đốc Oxyartès làm cha và mang một cái tên Ba Tư: Roxane. Ghen tuông điên cuồng, hắn ra lệnh cho Nữ hoàng đeo mạng khi gặp tất cả những gã đàn ông khác. Ta, Ania, đứng bên Nữ hoàng mỗi sáng, ta nhai nghiền lòng thù hận cái gã đàn ông đó, căm ghét vì mình phải trang hoàng thêm cái danh dự của hắn bằng cách vờ tôn kính hắn mỗi ngày.

Alestria nhìn những kẻ viếng thăm bằng ánh mắt đen. Thủ lĩnh quân đội kể lại cho Người những tin tức từ tiền tuyến. Những thầy thuốc đến trình bày với Người những phương thuốc chữa trị cho người bị thương. Những học giả giải thích cho Người những phát minh của họ. Binh lính và vợ con họ đến kể cho nàng những cuộc mưu phản chống lại Đại đế. Người điên, những kẻ tố giác và những tù binh quỳ bò dưới chân Người. Những thương nhân, nịnh thần và gái điếm thay nhau hát lời ca tụng khuôn mặt đẹp của Người. Tất cả tìm cách tiếp cận Alexandre thông qua Alestria. Tất cả muốn làm hài lòng Đại Đế bằng cách tôn vinh Hoàng Hậu.

Ngày qua ngày. Tiếng đồn cây âm âm, những tiếng the thé của lũ ngựa con, tiếng hô của những nô lệ giặt đồ bên sông len vào trong lều. Thêm vào những âm thanh ồn ào đó là tiếng những người vừa đi vào lều vừa cãi cọ. Tiếng đàn bà đánh nhau, bút tóc. Tiếng khóc thét của những đứa trẻ trên cổ họ.

Alestria bình tĩnh và vô cảm đón nhận tất cả những lời xì xào bàn tán, những lời rên rỉ, những giọng nói lớn tiếng kết tội Người, những oán than thất vọng. Người ta nói với Người bằng mọi thứ tiếng: tiếng Macédoine, tiếng Hy Lạp, tiếng Ba Tư, tiếng thổ ngữ của các bộ tộc. Không phải lúc nào Người cũng hiểu hết. Còn mọi người thì ai cũng nghĩ Người hiểu tất cả. Họ chia sẻ với Người mọi nỗi lo toan, mọi cơn giận dữ gặm nhấm trong lòng. Họ đến với Người để Người gánh lấy cho họ những nỗi khổ đau, ghen tuông và thù hận. Alestria nhận hết những bó hoa độc và những chiếc gai hung tợn đó mà không một lời than thở. Người nghe họ nói mà không nói một lời nào. Sự im lặng của Người làm mọi người nguôi giận. Đôi mắt chăm chú của Người là nguồn an ủi cho những vết thương đang ngoác miệng của họ. Sự hiện diện rực rỡ của Người thanh lọc mọi thứ.

Đàn ông và đàn bà ra đi, hài lòng và mệt mỏi. Alestria là mặt hồ sâu thẳm và trong veo, những người hầu hạ của Alexandre quỳ sụp tôn vinh bên bờ hồ đó trước khi ném xuống vô vàn rác thải. Người không nói gì. Người không bao giờ

nói với ta về điều đó. Người thầm lặng chịu đựng những rác rến trần gian này và biến chúng thành những loài cá đỏ như son, thành những tia sang lóng lánh, thành những gợn sóng, thành những đài hoa súng hoa sen.

Khi mặt trời lên chóp đỉnh, buổi gặp cũng kết thúc. Một khi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, Nữ hoàng lại lên lưng ngựa. Người phi đến tận cổng vào thành đô. Dưới bóng râm của chiếc dù mà binh lính đã dựng lên cho Người, Người chờ đợi Đức vua trở về. Mắt nhìn chăm chăm về phía đường chân trời, người đứng yên bất động. Cơ thể Người căng lên như một cung tên hướng về phía Alexandre, hướng về một hồng tâm không bao giờ thấy bóng.

Những kỵ binh xuất hiện. Thân thể Người run rẩy. Người toan phóng ngựa lao đi. Nhưng Alexandre không có trong số họ. Những kỵ binh mang về cho Người quà quý của Đức Vua. Buồn rầu và thất vọng. Người lại trở về lều. Người cầm lên một con dao nhỏ mà hân đã tặng cho Người và cẩn thận gỡ ra những mẩu dây leo, những chiếc lá chuối, những chiếc lá vàng, những chiếc lá bạc, những cánh hoa. Một đồ trang sức, một loài côn trùng, một chiếc hộp hay một chiếc lông chim lộ ra. Người vuốt ve chúng và nhìn ngắm chúng mãi nhiều ngày sau đó.

Ở chỗ đám đông tụ họp, đôi mắt Người biết cười. Đôi mắt Người phát ra ánh sáng. Nhưng ta, Ania, đứa hầu trung thành của Người, ta đọc được qua tầm mạng của Người. Thể xác Người ở đây giữa chúng ta, nhưng tâm hồn Người đã bay đi tới những vùng miền xa thẳm nơi Alexandre đang chiến đấu. Cơ thể Người ở đây, câm lặng, lạnh lẽo, là tù binh của những người đàn ông và đàn bà cần có một hoàng hậu, còn linh hồn của Người thì ở đó, bên cạnh hân, ở nơi mà Người tìm thấy niềm vui, sự sống và tiếng nói của mình.

Alestria, Nữ hoàng của ta, đã trở thành một pho tượng đá rồi.

Tất cả những châu báu mà chàng tặng ta đều chỉ là đất đá.

Tất cả những vải vóc rực rỡ chất chồng trong lều của ta chỉ là vải niêm.

Không có gì bằng đôi mắt của chàng, đôi mắt quý hơn bảo ngọc.

Không có gì quý giá như làn da của chàng, làn da đẹp nhất trần gian.

Khi Alexandre biết những món quà của chàng không làm ta lóa mắt và không làm ta vui, khi chàng hiểu rằng những đồ vật vô hồn này không thể lấp đầy chỗ trống của chàng, chàng đã gửi cho ta một con vẹt, chàng gửi cho ta một con ếch, chàng gửi cho ta một bé gái lông lá mà chàng bắt được trên chiến trường.

Những loài thú mà ta chăm sóc này không thể nói thay chàng được. Đứa con gái mang trong mắt một khối băng lạnh lẽo của một kẻ sống sót qua cuộc thảm sát. Ta đặt tên cho nó là Alestriès, nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết dang dở của ta.

Alestriès bắt đầu tập đi. Nó bập bẹ nói tiếng Amazone. Giọng nói làm ta rầu rĩ hơn. Ngoài kia mùa hè đang kéo dài. Ở đây, trong lòng ta mùa đông ứ đọng kết trần. Chỉ riêng Alexandre là mùa xuân của ta, một mùa xuân chợt trở về rồi lại ra đi biệt tích.

Ta không muốn học tiếng Macédoine. Ta không muốn học tiếng Hy Lạp. Ta không phải là Roxane, Nữ hoàng của toàn cõi Á châu. Ta thuộc về loài châu chấu, thuộc về gió và hương hoa, thuộc về tất cả những gì bay được và bay không ngừng nghỉ. Ta là Alestria, kẻ đã dùng vó ngựa tung hoành vì một người đàn ông trong đời.

Vì một người đàn ông, Alestria đã trở thành Roxane. Nàng đã quay lưng lại với những thảo nguyên để trở thành một bông hoa cá chậu chim lồng trong một chậu bạc có xe ngựa vàng chở lại chở qua.

Tất cả những mai lều phủ lá vàng, tất cả những chiến binh gập mình dưới chân ta, tất cả những cô gái trẻ trung xinh xắn phục tùng, tất cả những vó ngựa phi nhanh và những cánh chim nghìn màu rực rỡ, tất cả chỉ là bóng tối. Ta chỉ muốn có chàng, đôi chân chàng, bàn tay chàng, hơi thở của chàng.

Cuộc đời ta là chờ đợi hoài mong.

Cuộc đời ta là cô đơn giá lạnh.

Cuộc đời ta là chuỗi dài hân hoan và sầu khổ, mê man và tỉnh thức.

Chàng có bị thương không?

Hay là chàng đã trúng một mũi tên tẩm thuốc độc? Vì một kẻ đã man phóng xuống từ ngọn cây?

Ta chờ đợi mỗi mòn.

Ta không còn đoái hoài đến chuyện ăn uống, không thích vui chơi và cũng chẳng còn biết niềm vui là gì.

Ta không mơ mộng nữa. Ta không hát ca nữa. Ta câm lặng.

Ta không biết mình đang chờ đợi điều gì. Chờ chàng trở về, chờ chàng ra đi, chờ chàng bị

thương hay chờ ngày chàng nằm xuống.

Ta tự ép mình ăn uống, trang điểm áo quần, thoa da vấn tóc. Trước những người đàn ông và đàn bà của Alexandre, ta che giấu nỗi thất vọng và cố đứng thẳng, để ra lệnh, để tỏa sáng. Với mỗi người trong số họ, ta đều thầm ban phúc, thầm cầu nguyện cho họ. Binh lính, vợ con họ, gái điếm, thương nhân, công nhân, nô lệ, ngựa, chó, ta yêu tất cả bởi vì ta yêu Đức Vua của họ.

Chỉ riêng với Ania, ta phải tìm cách né tránh ánh mắt nó. Ta sợ nó phát hiện ra bí mật của ta: ta đã chấp nhận làm Roxane, Hoàng hậu toàn Á châu vì vẻ đẹp của người tình. Phía sau vẻ bề ngoài trang nghiêm, nỗi đau khổ đã đánh bại ta. Ta trở nên yếu đuối. Không còn sức mạnh, ta không còn xứng đáng với sự trung thành của Ania. Ania và những cô gái phải rời xa một nữ hoàng không biết chống chọi lại nỗi buồn rầu. Nhưng nếu không có Ania, làm sao ta sống nổi?

Đó là hình phạt dành cho kẻ đã từ chối tự do.

Ta nhớ thảo nguyên. Ta nhớ tiếng chim bay di cư từng đàn. Ta nghĩ tới những cô gái bé bỏng, tới những chú ngựa non và những con dê núi. Ta nhớ mùi thức ăn của bộ tộc. Ta nhớ tiếng hát của thảo nguyên. Ta không còn là Tania, cô gái u sầu thích nhấm nháp niềm vui trong bí mật.

Ta bị thế giới đàn ông chế ngự, nổi giận trước những cuộc tàn sát, những mưu đồ và tổ giác của chúng. Ta mệt mỏi vì phải sống giữa những mù đàn bà không biết tận hưởng niềm vui sống, những kẻ suốt ngày chỉ biết cãi nhau ỏm tỏi vì một mẩu vải, vì một cái nhìn mặt của đứa trẻ hay giá cả của một chiếc nhẫn.

Đàn ông và đàn bà vây quanh Ania, người hầu của Hoàng hậu. Chúng tung hô những lời tán thán, mang cho ta những đặc sản vùng miền của chúng, tặng quà và cầu hôn ta. Ta đáp trả chúng bằng một khuôn mặt cau có.

Thật dễ đọc được những toan tính của chúng. Chúng muốn mua chuộc ta để có được ân sủng của Nữ hoàng. Chúng muốn biết bí mật nguồn gốc chúng ta, quá khứ của chúng ta, tập tục của chúng ta. Chúng muốn biết tính khí Nữ hoàng, ngôn ngữ của Người và nỗi lo toan của Người để đồn ầm ĩ lên trong thành đô và lấy đó làm vinh dự lắm.

Những người đàn ông và đàn bà này, những kẻ mang đôi mắt cú vọ và đôi tai linh cẩu,

chúng sẽ bắt đầu nói xấu chúng ta ngay khi trở về khu phố của chúng. Tên của Nữ hoàng và của những người hầu xứ lạ của Người nằm trên môi của những kẻ bội bạc này, những kẻ bòn chòn chờ tin thắng trận của Đức Vua. Tin đồn chạy quanh từ mái lều này qua mái lều nọ. Một tên nô lệ, một công nhân, một người lính bí mật đến báo lại cho ta những lời lẽ mắm muối trong các cuộc nói chuyện. Ta, Ania, ta nghe những mẩu chuyện này như bị hàng ngàn con ong châm chích. Giận điên người, ta lao đến lều của Nữ hoàng và kể một mạch những lời đặt điều ta vừa nghe được.

Chúng nói Nữ hoàng của ta là một mụ phù thủy xấu xa đã giết chết Roxane, con gái Oxyartès rồi cướp bộ da và danh tính của nó. Chúng nói tên Tổng đốc đã chấp nhận làm cha để được điều khiển quân đội. Chúng nói chúng ta đến từ một vùng xa xôi, tăm tối, nơi những phụ nữ trò chuyện với linh hồn, rằng Nữ hoàng chế thuốc ma thuật để cướp trái tim Alexandre. Chúng nói rằng ta, Ania, kẻ lạnh lùng và hung dữ, ta giết dây Nữ hoàng. Rằng chính ta là kẻ điều khiển Người và chế ngự Alexandre thông qua Người.

Nước mắt chảy tràn trên má ta. Ta quỳ sụp xuống dưới chân Nữ hoàng.

- Hãy trở về nhà của chúng ta! Xứ sở này đã bị điên rồi! Những kẻ này đã bị nguyên rủa! Những chiến binh thảo nguyên giết kẻ thù bằng vũ khí, ở đây đàn ông và đàn bà của Alexandre hủy diệt tất cả bằng miệng lưỡi của mình!

Alestria vuốt tóc ta và nói mọi chuyện không có gì trầm trọng. Người nói những con chim sếu trắng biết bay cao bên trên ngọn lửa.

- Người đã bị Alexandre phù phép rồi! Hắn nấp sau lưng Người để điều khiển dân chúng của mình, những kẻ cần có một hoàng hậu. Chúng tung hô Người, vu khống cho Người, rồi sẽ làm Người kiệt sức!

- Em biết rõ ta không phải là Roxane, - Người trả lời. - Người gì họ nói về Roxane không liên quan gì đến ta cả.

- Người phi ngựa đi trong thảo nguyên, Người đánh bại những gã đàn ông hung tợn, làm sao Người có thể để cho những kẻ ngu đần này làm vấy bẩn lên mình? Chúng coi Người là phù thủy ngay khi chúng vừa nhận được từ Người những gì chúng cần: lòng khoan dung của Người, sự tinh khiết của Người. Alestria, hãy đi thôi! Hãy rời bỏ chiếc tổ của loài ong độc! Hãy bỏ Alexandre, thủ lĩnh của đám đàn ông và đàn bà phản bội!

- Họ không trung thành vì họ yếu đuối. Hãy tha thứ và thương hại họ. Đừng khóc.

- Ta không thể tin vào tai mình những gì ta vừa nghe. Ta nổi giận với Người.

- Đừng khóc, đó là tất cả những gì Người nói được với em sao? Em khóc mỗi ngày vì thân phận Nữ hoàng của em! Alexandre, chẳng yêu thương gì Người đâu! Hắn lấy Người để có một đứa con. Hắn muốn có một kẻ nối dõi để chế của hắn khỏi bị diệt vong. Giống như Darius, giống như tất cả những gã đàn ông trước đó, hắn muốn có một đứa con với Nữ hoàng của các cô gái Amazone! Đó là lý do vì sao hắn trở về, ngủ với Người rồi đi mất!

Alestria run rẩy. Những lời lẽ của ta đã đâm trúng tim Người. Sau một hồi im lặng, Người nói với ta:

- Em không hiểu gì về tình yêu cả, Ania. Một tình yêu được yêu bởi một tình yêu.

Một tia sáng đen ngòm và hạnh phúc lóe lên trong mắt Nữ hoàng. Trong ánh sáng, của những ngọn nến, Người bỏ đi, bước ngang qua ta và để lại ta trong lều.

Nữ hoàng của ta phát điên rồi.

Ania chưa bao giờ yêu một người đàn ông. Nó không hiểu tình yêu là gì cả. Nó không biết niềm hạnh phúc khi hai người tình gặp lại nhau, khi tay chân họ quyện vào nhau và họ ngủ với nhau để hòa vào nhau trong giấc mơ. Nó không biết nỗi lòng tan nát khi những người tình phải xa nhau, khi đó những thân thể như bị què cụt. Nó không biết sức mạnh này đã cho ta sự vô cảm trước những lời đặt điều vu khống, trước những dối trá, trước những lời kết tội, trước những thủ đoạn. Nó không hiểu cơn điên này: Alexandre có thể lấy đi của ta tất cả, ta đã dành cho chàng tất cả, nhiều đến mức ta có thể chịu đựng việc phải xa cách chàng.

Tình yêu ở bên trong thân thể, ở nơi nào đó trong lồng ngực. Tình yêu không bao giờ mất và không thể bị cướp đi. Tình yêu cấu xé ta và làm ta thêm đẹp. Tình yêu làm ta thất vọng và mang cho ta vô vàn hy vọng. Ta yêu Alexandre! Câu nói này ném ta vào băng lạnh và lửa hồng, đem đến cho ta niềm vui và đau khổ. Cái công thức ma thuật này làm ta lớn hơn và làm ta khốn đốn. Nó làm nên bầu trời trong xanh đầy giông bão!

Làm sao những lời đồn đại chạm được vào ta? Làm sao những lời nói xấu có thể làm ta khổ? Ta là bông hoa giữa vườn treo của đau khổ và hạnh phúc, những lời bình phẩm về ta có hề gì!

Ta căm ghét chờ đợi, ta yêu chờ đợi! Không được chạm vào chàng, không được nghe

giọng chàng, ta bật khóc. Khi ta chạm vào chàng rồi, khi ta nghe giọng chàng rồi, ta chợt nghĩ đến lúc chàng sắp sửa bỏ đi, không cho tay ta chạm vào chàng nữa, không cho tai ta nghe những lời chàng thầm thì nữa. Vì vậy ta thích chàng vắng mặt hơn. Ta sẽ đi ngủ và gặp chàng trong đầu óc ta. Trên những thảo nguyên trong lòng ta, chàng sẽ hôn ta, sẽ thì thầm với ta, sẽ làm ta cười, rồi chúng ta sẽ phi ngựa dọc qua những ngọn sóng xanh rờn.

Tình yêu là niềm âu yếm. Tình yêu là cơn hãi sợ. Tình yêu là chiếc gối êm đềm và cũng là lưỡi gươm cận kề nơi cổ. Không thấy người ta yêu nữa, không được chờ đợi nhau nữa, không được chạm vào nhau nữa, nghĩa là đã lấy đi cuộc sống của ta.

Khi Alexandre thức dậy và khoác lên người chiếc áo giáp để ra đi, chàng không hứa hẹn gì với ta, ta cũng không đòi hỏi gì ở chàng. Những chiến binh biết rằng mỗi ngày có thể là ngày cuối. Những chiến binh biết rằng hứa hẹn chỉ là lừa dối mà thôi. Những chiến binh thà chết còn hơn buông vũ khí trốn chạy. Giữa Alexandre và ta, chỉ có một tình yêu. Không bao giờ từ “chết” được hiện diện. Chàng không nói gì với ta. Ta không nói gì với chàng. Ta giúp chàng mặc đồ. Ta mang dép cho chàng. Ta chải tóc chàng bằng chính đôi tay mình. Ta chạm vào những lọn tóc của chàng và hít thở mùi thơm tho của chàng. Mỗi lần đều có thể là lần cuối. Cái chết ở đó, ngay bên cạnh, nhưng chúng ta làm như đã quên nó rồi. Chúng ta đến từ những phương trời xa xôi, chúng ta đã vượt qua những thảo nguyên, những mùa màng, nổi tiếp, những bão tố và những cuộc chiến tranh tàn khốc để được gặp nhau, lẽ nào chúng ta có thể bỏ nhau được?

A, nổi sợ, bông hoa trắng trong suốt rạng ngời thơm mùi hương cay đắng! Đó là phần thưởng cho những anh hùng dũng cảm!

Nổi sợ hãi là chị em sinh đôi với tình yêu. Nổi sợ hãi là thanh kiếm của tình yêu.

Ta thấy sợ từ sang sớm khi theo bóng người yêu xa dần, đến khi chàng chỉ còn là một hạt bụi li ti. Ta thấy sợ suốt cả ngày: sợ một mũi tên tẩm độc sẽ bắn trúng vai chàng, sợ một con rắn bò vào áo giáp chàng. Đêm đêm ta thấy sợ khi nghe tiếng những loài dã thú bụng đói gầm gào vọng lại từ rừng thẳm. Ta sợ những kẻ phản bội và những kẻ nổi loạn!

Ai dám nói trước rằng chúng ta sẽ còn gặp nhau nơi đời sống mai hậu? Vị thần của ta im lặng, con người nào dám hứa, bởi tất cả những hứa hẹn của một con người hữu hạn chỉ là lừa dối mà thôi.

Ta đã mất tất cả: vũ khí của ta, áo và nón giáp của ta. Không có những cuộc phi nước đại trên thảo nguyên, con ngựa của ta héo hon. Ania đã trở nên hay gây gổ. Nó nóng nảy hơn, lầm lì

hơn, động chân động tay hơn, nó khóc nức nở bỏ đi và quay lại để trút xối xả những lời trách móc. Hãy tha thứ cho ta, em ạ, ta nói với nó, hãy bỏ ta đi và lấy lại tự do của mình

Ta đã mất những con sếu trắng của mình, ta đã mất những vì sao của mình. Ta chỉ còn tình yêu, một ngọn lửa yếu ớt chìm trong bóng đêm của đồng bằng sâu thẳm. Ta chỉ còn ngọn lửa trò chuyện cùng ta, sưởi ấm cho ta, yểm trợ ta đánh trả bóng đêm, chống chọi trước niềm sợ hãi.

Hoa ly ly là ngọn lửa. Màu trắng là ngọn lửa. Nỗi sợ là tình yêu. Đó, đó là tất cả những gì ta còn lại, tất cả những gì ta sở hữu, tất cả những gì làm ta, đó là cuộc sống yêu đương của ta, nơi chẳng có chỗ nào cho sự hối tiếc.

Alexandre trở về! Chàng vút vũ khí, cởi hết đồ đạc. Không nói lời nào, chàng ôm ta lên giường. Da thịt chàng bốc lửa. Cơ bắp của chàng dường như vẫn còn căng cứng sau nhiều ngày chinh chiến. Những vết sẹo mới đè lên vết sẹo cũ. Chàng cúi gắt, Alexandre đã thay đổi. Ta đọc được trên khuôn mặt chàng niềm đau khổ, quyết tâm và giận dữ. Mắt chàng nhìn ta chằm chằm. Những võ ngựa đâm máu nháy ra từ đồng tử của chàng, những đám mọi rợ lửa lơ đu cây nháy xuống và nháy lên ta. Alexandre bóp ngực ta và làm bụng ta đập nát. Chàng làm ta đau. Ta nín thở. Ta cố mở to mắt để nói với chàng rằng chàng đang cưỡng bức chính Alestria, người yêu dấu của chàng. Bất thành linh, giống như vừa tỉnh lại từ một cơn ác mộng, chàng bất động, chăm chú dò xét ta và lấy tay che mắt ta. Cơ bắp của chàng duỗi ra. Tay còn lại của chàng, cũng đầy những vết sẹo và chai sần, ve vuốt ta dịu dàng. Cơ thể của chúng ta cuộn tròn trên vải. Mồ hôi của chúng ta rỉ rưới quyện vào nhau. Hơi thở của chúng ta không còn kể chuyện chiến tranh nữa mà chỉ còn một chuyến đi dài hạnh phúc nơi chúng ta không phải chia xa. Giọng chàng trầm thì bên tai ta:

- Alestria, đừng từ chối ta. Hãy giữ cuộc đời ta nơi bụng nàng. Hãy cho ta một đứa con.

Tim ta đập thành thịch. Có phải chàng đã phát hiện ra loại nước cất làm các cô gái Amazone không mang thai? Có phải đó là lý do chàng nhìn ta lạ lùng và nổi giận với ta?

- Ta muốn nàng sinh hạ cho ta một đứa con, nơi dòng máu của hai ta hòa vào nhau, linh hồn hai ta và cơ thể hai ta hòa hợp.

Lời chàng như búa bổ vào đầu óc ta. Alexandre không biết lời nguyện của Đại Nữ hoàng. Alexandre không biết cái chết khủng khiếp sẽ tóm lấy những người phụ nữ mang thai. Chàng không biết rằng Alestria có thể thất bại trong cuộc chiến này.

- Nàng sợ ta đau đớn phải không? - Giọng chàng lại tiếp tục ám lấy ta. - Nàng sợ chết phải không?

Ta rùng mình. Làm sao chàng có thể đọc được những gì ta nghĩ trong đầu?

- Ta sẽ ở bên nàng. Ta sẽ đỡ đứa con ra khỏi bụng nàng. Ta sẽ băng vết thương cho nàng và chăm sóc nàng. Rồi ba chúng ta sẽ ngủ cùng nhau sau khi đã thắng cuộc chiến này.

Ta không biết phải trốn vào đâu. Ta không biết giấu bí mật của mình ở đâu được nữa. Alexandre ở trong cơ thể ta, ở trong đầu óc ta. Chàng động viên ta:

- Hãy dũng cảm lên. Không có áo giáp và vũ khí, nàng vẫn là chiến binh. Sinh hạ cho ta một đứa con, nàng sẽ chiến thắng cái chết, nàng sẽ quét sạch mọi kẻ mưu phản, nàng sẽ tiêu diệt hết quân đội của kẻ thù. Chỉ một mình nàng trên thế giới là có thể mang về cho ta chiến thắng này. Đừng sợ hãi! Thế giới này là của nàng. Cái đẹp chính là nàng!

Tin tức về những cuộc nổi dậy đưa đến tiền tuyến. Người ta đưa tin những ý đồ ám sát vua, người ta báo tin những kẻ mưu phản. Người ta nói Bagoas truy tìm không mệt mỏi những kẻ phản bội và những kẻ giết người. Người ta nói rằng Đức vua không tham khảo ý kiến bạn bè nữa, rằng Đức vua buộc đoàn quân tiến lên.

Đức vua trở về, Alexandre, không biết mệt mỏi, phi ngựa về phía Hoàng hậu và Hoàng hậu chạy về phía Alexandre. Alestria tìm lại được nụ cười của mình. Người giam mình trong lều với hắc. Người từ chối gặp bất cứ ai. Người quên ăn quên uống. Vì ăn uống sẽ làm Người mất thì giờ. Người muốn ở cạnh hắc, muốn say sưa bên hắc.

Nhưng Alexandre có thực sự yêu Nữ hoàng không?

Hắc trở về để điều tra hậu cung. Hắc bỏ cả buổi sáng để đọc thư tín từ khắp các thành đô Alexandrie gửi về và viết thư phúc đáp. Những kẻ đưa tin vừa vội vã ra đi, hắc đã gọi những tướng lĩnh thống soái quản lý hàng tiếp tế đến. Trong lều của hắc, bên một tấm bản đồ các vùng đất Ấn căng trên bàn, hắc thảo luận với Ptolémée về những cuộc tiến quân. Buổi chiều, hắc đi quanh các khu phố. Hắc kiểm tra kho áo giáp, xem qua các mũi lao và bắn thử cung tên. Hắc tới các khu chuồng và nói chuyện với những người chăn nuôi. Hắc đem về cho thợ dệt những mảnh vải lạ lùng và bày cho họ cách dệt những bộ đồ bền bỉ. Hắc hỏi han nông phu. Hắc đến thăm các nhà khoa học và nghe đọc một vài trang trong công trình của họ. Hắc mang những giống cây mới, côn trùng lạ, động vật chưa từng gặp và những mẫu đất đá làm quà cho họ và mê say nói chuyện với họ về sự phong phú của thiên nhiên. Hắc đến thăm hỏi những kẻ bị thương, dịu dàng tử tế nói chuyện với họ. Cũng vẫn là những lời dối trá như những gì hắc gửi về cho Nữ hoàng để làm Người yên lòng trong lúc bắt Người chờ đợi mỗi món. Được an ủi, những gã đàn ông này sẽ bình phục và theo hắc ra chiến trường để nằm xuống nơi đó mãi mãi.

Trên hết, hắc trở về để sinh con với Nữ hoàng của ta. Hắc say mê gieo vào bụng Người để sinh ra nhiều hậu duệ. Hắc muốn có ba con trai, ba con gái, rồi từ ba đứa con trai và ba đứa con gái sẽ sinh ra sáu mươi hoàng tử cai trị vương quốc của hắc. Giống như Darius ngày xưa, hắc muốn ngự trị vĩnh viễn thế giới loài người.

Alexandre biết rằng ta không ưa hắc. Hắc khen ngợi ta và tặng quà cho ta. Hắc ưu tiên trên hết việc tìm cho ta một tấm chồng và đề nghị ta chọn một người trong số những thống soái của hắc. Ta phát cuồng vì bức tức và nhục nhã, ta, Ania, người hầu không bao giờ bị khuất phục của Nữ hoàng. Ta không ưa hắc. Ta căm ghét hắc vì hắc đã bắt chúng ta bỏ vào lồng,

chúng ta, những cô gái Amazone.

Ta bí mật trả thù hấn. Ta lấy đó làm tự hào dù ta không nói. Khi Đức Vua rời khỏi giường của Nữ hoàng để đi nói chuyện với quân lính, ta mang cho Alestria hai lọ nước cất để làm Người không thể sinh con. Nữ hoàng của các chiến binh Amazone sẽ không sinh con cho Đức Vua của những chiến binh. Cơ thể của chúng ta không phải là công cụ cho những gã đàn ông thống trị thế giới. Chúng ta đã được dạy về sự bất tử. Dòng máu của chúng ta không hòa vào dòng máu của những bộ tộc khác. Linh hồn chúng ta sẽ biến đổi những dòng máu khác.

Alexandre trở về. Hấn nghỉ ngơi trên bụng Alestria, cướp lấy sức mạnh của Người rồi bỏ đi. Nữ hoàng của chúng ta ngày càng ốm yếu. Những lời đồn đại về những chướng ngại mà vị hôn phu của Người gặp phải đã làm tổn thương Người và sinh sôi nảy nở. Người ngoan cố che giấu nỗi lo lắng của mình. Người không than phiền cuộc đời bị giam cầm của Người. Nỗi đau đón đốt cháy Người và sức mạnh mà Người bí mật huy động để chống lại cơn bão lửa này lại làm Người rục rịch hơn. Chưa bao giờ ta thấy Nữ hoàng của ta tập trung như vậy, chưa bao giờ Người lại có vẻ ngoài bình thản như vậy. Vẻ đẹp này, khắc sâu nỗi đau và phẩm hạnh, những tên nhện thần của Alexandre không bao giờ hiểu nổi. Người ta xì xào rằng Hoàng hậu có một người tình. Người ta đồn đại rằng một chiến binh trẻ tuổi người Lương Hà, mới gia nhập quân đoàn trong số lính viện binh Hy Lạp, đã quyến rũ Hoàng hậu bằng nét tươi trẻ trên khuôn mặt và trên thân thể chưa bị chiến tranh hủy hoại. Người ta nói rằng kẻ quý tộc Lương Hà này, dấn thân vì tình yêu với Hoàng hậu, muốn loại bỏ Alexandre và bỏ trốn cùng Người.

Mới nghe tin đồn phong thanh, Alexandre bỏ ngay quân đội và tức tốc phi nước đại về. Vừa đến trại, tên bạo chúa ghen tuông đòi gặp người tình của Hoàng hậu. Người ta tìm hấn nhiều ngày trời. Rồi người ta báo lại rằng, gã thanh niên vì quá sợ hãi trước cơn giận của Alexandre nên đã bỏ trốn cùng binh lính của mình. Điên cuồng và bị nỗi ghen tuông gặm nhấm, Alexandre gọi Alestria vào lều và đòi giải thích.

Đôi mắt sáng rực, cổ họng thét gào, những cử chỉ hung dữ của hấn không làm Alestria sợ hãi, Người đã từng giết chết những chiến binh hung tợn nhất trong các chiến binh. Người nghe những lời oán thán và những lời trách móc của hấn mà không nói lời nào. Sự im lặng đó làm Alexandre không còn làm chủ được mình nữa. Hấn vừa khóc than vừa chỉ những món quà mà hấn đã gửi tặng cho Người rồi hét lên:

- Alestria, ta yêu nàng! Tất cả những đồ vật này là bằng chứng cho điều đó. Bất cứ nơi nào mà Alexandre đi qua, những viên ngọc đẹp nhất, những con thú đẹp nhất, những bông hoa

thơm nhất và những đồ trang sức khác thường là của nàng, hoàng hậu của ta. Đêm trước mỗi cuộc chiến, ta co ro trong lều để lựa chọn, sắp xếp, lựa chọn lần nữa rooifmowis tự tay đóng gói những món quà cho nàng! Trong thành đô của các chiến binh, nàng là một ốc đảo an bình. Chỉ cần nghĩ về nàng là đủ để ta quên đi những xáo động ồn ào trên chiến trường, đủ để ta tìm lại được niềm vui và ngơi nghỉ.

Alestria, ta đặt vào mỗi món quà những suy nghĩ của ta, những giấc mơ của ta, nụ cười của nàng và hạnh phúc của nàng! Đây, đây là một đôi đế mền ta đã bắt để hát cho nàng nghe. Đêm đêm những giai điệu của chúng sẽ đi vào giấc ngủ của nàng và nói lại những lời âu yếm mà ta đã viết ra cho chúng. Còn đây là một chiếc lông vũ để viết và nhận những bài thơ của nàng. Ta muốn ngủ bên giọng nàng, nó sẽ thì thầm với ta rằng bất chấp mọi khoảng cách nàng sẽ yêu ta mãi mãi. Còn đây là một ngôi sao pha lê hứa hẹn cho chúng ta một cuộc đời bất tử. Đây là một viên ngọc hình trái tim, đó là trái tim ta cần đập bên cạnh trái tim nàng. Dù chúng có vẻ buồn cười với nàng đi nữa, những món quà này cũng là ta đó! Chính là ta ở trong lều của nàng, chính là ta, dù ta không ở đây, chính ta canh giữ thân thể nàng. Nàng không cô đơn, Alestria. Khi nàng đeo những đồ trang sức này, khi nàng mặc những chiếc áo này, chính là ta đang ôm hôn nàng, chính ta đang âu yếm nàng đó.

Một ngày kia khi ta chết, khi thần linh quyết định mang ta đi khỏi nàng, ta sẽ biết rằng tất cả những đồ vật này chứa bên trong nó một phần của ta. Và nàng sẽ có báu vật của ta: mắt ta, môi ta, tóc ta, nước mắt ta. Nàng sẽ thấy rằng ta sẽ tiếp tục sống cùng nàng, quanh quẩn bên nàng, bảo vệ nàng, yêu nàng hơn cả khi ta còn sống. Vì, khi chết đi, ta không còn là một chiến binh nữa. Thoát khỏi những trách nhiệm trần gian của mình, ta sẽ dành cả ngày lẫn đêm để yêu nàng, hít thở mùi hương của nàng và được nàng hít thở, để nằm ngủ với nàng, để thức dậy cùng nàng, sống trong đôi mắt nàng, trên môi nàng, trong thân thể nàng, trong tâm hồn nàng.

Ta, Ania, dù ta căm thù Alexandre, ta vẫn thấy cảm động trước những lời hắn nói. Ở ngoài cửa lều hoàng gia nơi ta nghe lén cuộc nói chuyện, ta bật khóc.

Nhưng, Alestria, thản nhiên, vẫn giữ im lặng.

Alexandre quỳ dưới chân Người. Hắn thấm đẫm người yêu bằng những giọt nước mắt đắng cay.

- Rồi nàng đã không còn yêu ta như thế đó! Rồi nàng bỏ ta vì một gã thanh niên không còn sống như thế đó! Alestria, hay tha thứ cho ta vì đã đi vắng. Đừng bỏ rơi ta!

Người Nữ hoàng khẽ rung động. Người ôm khuôn mặt Alexandre và nhìn thẳng vào hắn.

- Em muôn chiến đấu! Em muốn chiến đấu bên cạnh chàng. Em không muốn làm Hoàng hậu Á châu. Em muốn bảo vệ chàng và chết vì chàng!

Câu nói của Alestria làm ta run lên vui mừng. Nữ hoàng của ta không còn muốn sống thui thủi trong góc thành đô của Người nữa. Người cố tình làm Alexandre ghen tuông vì một gã thanh niên, đó chính là cách Người ép người yêu của mình mang Người ra chiến trận.

Đức Vua nhảy dựng. Hắn hét lên:

- Không được! Không được!

Alestria đẩy hắn ra thật mạnh. Người hét lên còn to hơn hắn:

- Tại sao lại không được? Tại sao không phải là Alestria, cô gái chiến đấu còn giỏi hơn những gã đàn ông của chàng?

- Vì nàng là hoàng hậu của ta! Hoàng hậu là trái tim của vương quốc. Nàng phải sinh hạ hậu duệ cho Đức Vua, - Alexandre gầm lên như sấm. - Hoàng hậu là người phải được tôn sùng. Đó phải là một nữ thần, người ta thì thầm tên của nàng dù không biết mặt nàng. Nàng phải là Athéna của phương Đông, người truyền sức mạnh, lòng dũng cảm và sự hòa thuận đến mọi người dân.

- Em không phải là vị nữ thần đó! - Alestria lại hét lên lần nữa để người yêu mình, kẻ đang giả điếc trước ước muốn của nàng, phải nghe thấy. - Em là một nữ chiến binh phi ngựa còn nhanh hơn một gã đàn ông. Hãy mang em theo, Alexandre! Hãy cải trang em thành đàn ông. Ania sẽ chấp nhận thế chỗ của em và sẽ mang mạng che mặt của em. Sẽ không ai nhận ra đó không phải là em. Em sẽ ra đi với chàng, em sẽ ở bên chàng ngày và đêm. Em muốn bảo vệ chàng khỏi những mũi tên từ đằng sau tới, em muốn bảo vệ chàng khỏi những mũi tên trước mặt, từ bên trái, từ bên phải. Em muốn chiến đấu cùng chàng. Cùng nhau, chúng ta sẽ phá tan mây mù và tiến về phía mặt trời.

Tim ta đập thành thạch. Ta, Ania, ta cũng sẽ không mang mạng hoàng gia đâu. Ta là một nữ chiến binh và ta kiêu hãnh là một cô gái Amazone. Ta sẽ không chết ở đây, trong một thành đô nuôi sống những gã hoạn quan và những người đàn bà không có cơ bắp, nhạt nhẽo, mưu đồ và xấu xa. Ta cũng biết khát khao mùi máu, sự tinh khiết và chiến thắng vinh quang. Ta sẽ đi theo Alestria và đánh nhau với những tên nửa người nửa khỉ, với rắn rít, với cá sấu. Không bao giờ ta chịu làm một hoàng hậu đeo mạng che mặt!

Nhưng Alexandre chẳng đoái hoài tới những người đàn bà. Alexandre, đầu óc chỉ biết tin vào sức mạnh đàn ông, không muốn có một người đàn bà bên cạnh. Hắn không muốn hoàng hậu của mình chiến thắng nói hắn từng thất bại. Hắn không muốn cho Alestria một cơ hội nào để chinh phục thế giới cùng hắn, vì hắn. Hắn không yêu Nữ hoàng của ta. Hắn xem thường những người đàn bà và xem chúng ta như những con vật nuôi làm cảnh trong nhà. Hắn lao tới bên Alestria và ôm Người vào lòng. Hắn nói với Người hãy dừng trò trẻ con của Người lại. Hắn coi Người như một cô gái nhỏ bé và hứa hẹn với Người sẽ luôn trở về. Hắn toan cởi trang phục của Người, vừa cười vừa hỏi Người có yêu hắn không, rằng Người không cần phải chết vì hắn, mà chỉ phải sinh con cho hắn.

Ta, Ania, phần nộ. Đó mà là tình yêu hay sao: ngăn cản một người phụ nữ có đầy đủ khả năng chiến đấu chống lại những loài quái vật? Đó mà là tình yêu hay sao: làm một cô gái Amazone chết trong lo lắng, già sang, trong quyền lực bất lực? Đó là tình yêu của Alexandre hay sao: bắt nhốt một con chim băng giá, bỏ mặc nó xanh xao vàng vọt?

Alestria vốn vô cùng hiểu biết, vô cùng bình thản bỗng trở nên giận dữ. Lúc đầu, Alexandre còn coi cơn giận dữ này như sự yếu đuối nhất thời, nên cư xử như một người cha bình tĩnh và độ lượng khoan dung. Nhưng những từ ngữ của hắn, thay vì an ủi được Người, lại làm Người nổi giận. Cơn giận của một nữ chiến binh Amazone thật là khủng khiếp. Người la hét, Người khóc, Người ném hết mọi món quà xuống đất. Người muốn quay trở lại thảo nguyên. Hết từ ngữ khéo léo để nói với Người, Alexandre cũng bắt đầu giận dữ. Hắn gầm lên, chắn ngang đường Nữ hoàng. Người túm lấy tay hắn, đánh cùi trỏ vào bụng hắn và quật hắn ngã xuống đất. Hắn nắm lấy cổ chân Người và kéo Người ngã xuống. Hắn vừa nhảy chồm lên Người vừa la hét. Người bóp cổ họng hắn. Đầu hắn đập xuống đầu Người một cú chí tử.

Ta, Ania, ta vui mừng nghĩ rằng họ đã không còn yêu nhau nữa và họ sẽ bỏ nhau. Nhưng rồi cơn giận của họ nguôi dần. Cơn giông bão tiêu tan. Sau cơn bão, đêm bình yên và mát mẻ. Alexandre quấn lấy Alestria và thì thầm vào tai Người những bài thơ tình đắm đuối.

Ta lang thang trong khu rừng, lòng đầy sầu não như cảnh rừng tan tác sau mưa. Trên trời, mặt trăng đã treo cao và những vì sao bị xóa tan vì ánh sáng của nó. Nữ hoàng của ta cũng giống như vầng trăng này, trong trắng và vô tư. Người đã tha thứ. Người lấp lánh. Người tỏa sáng vì Alexandre và dâng cho hắn tia sáng cuối cùng của mình trước khi tắt hẳn.

Ta đá vào một gốc cây. Một cơn mưa những hạt nước nhỏ xíu vung vãi khắp nơi. Hàng nghìn mặt trăng trôi tuột đi trên lá và vỡ tung trên mặt đất.

Người tình của ta thở trên trán ta. Ta vuốt ve hai gò má dạn dày chiến binh của chàng. Ánh mắt chàng xuyên thấu hồn ta.

- Alestria, nàng biết chiến đấu, - chàng vừa nói vừa thở dài, - nhưng nàng có biết chiến tranh là gì không? Nàng biết sử dụng vũ khí, nàng đã quen mùi máu và đã nghe tiếng ngựa bị thương gầm rống, nhưng nàng không biết chiến tranh là gì cả. Ta không muốn nàng biết điều đó. Ta không muốn nàng biết cơn điên của đàn ông. Nàng trong trắng và ngây thơ như những viên bảo ngọc mà buổi Bình Minh của thế giới đã gieo rắc xuống mặt đất này, ta sẽ mang nàng theo trong suốt cuộc hành trình của ta, nhưng nàng không được bước vào thế giới của ta. Nàng không được biết cái thế giới của ta đi ra từ đó.

Ta im lặng. Ta lắng nghe chàng.

- Chiến tranh, đó là nơi hàng trăm hàng nghìn đàn ông và ngựa chiến nối tiếp nhau trong im lặng giá băng. Khi tiếng tù và nổi lên, họ lao vào nhau hết người này đến kẻ khác. Lông chim, tên, giáo, khiên va vào nhau. Những cánh tay bay lên trời, những bộ đùi bị chém lìa, những bàn chân bị cắt cụt. Thủ cấp rơi xuống đất và thân hình phọt máu. Cuộc chiến của con người còn khốc liệt hơn cuộc chiến của những loài dã thú đói bụng cồn cào xâu xé lẫn nhau. Bằng một đường lao, một nhát rìu, một cú nện búa bổ, một nhát kiếm, họ cắt xẻo nhau và tiến nhau về bóng tối. Người này ngã xuống, kẻ khác lại bước lên xác họ và tiếp tục đánh nhau. Rồi chỉ còn độc lặng im. Một mặt đất phủ đầy xác người, trên đấy những dòng máu nóng tưới lên những bãi máu đã khô. Ngựa bị thương run rẩy và răng đánh lập cập. Những kẻ còn sống lang thang thu lượm những đồ vật giá trị từ kẻ đã chết. Những con vật ăn xác thối từ xa kéo đến say sưa yến tiệc, chúng sống nhờ vào những yến tiệc như thế. Ruồi bay ngợp trời, chúng đậu xuống nơi nào mà sự sống đã bỏ đi: chất nhầy trắng từ những chiếc sọ người vỡ toang; những mật xanh mật vàng chảy tràn trên bụng, máu đỏ rỉ ra từ lồng ngực. Lũ ruồi bâu chặt những cánh tay không còn động đậy mà vẫn nắm chặt gươm đao. Chúng bu đầy những ngón chân móng nứt nẻ vì hành quân quá nhiều. Chúng mút một xương mắt cá chân lông lá, một chiếc đùi còn đang bị cầm mũi tên, một thân thể không đầu, và những chiếc đầu không thân thể mắt mở trợn ngược. Đau đớn khi phải nhìn những khuôn mặt tái nhợt như vậy đó. Phải nhắm mắt nín thở dậm vào tim bạn bè mình để giải thoát anh ta khỏi cái chết từ từ gặm nhấm. Rồi hối tiếc vì đã là Alexandre, kẻ duy nhất còn sống giữa những người đã chết...

Trong bóng tối, ta không động đậy. Ta nín thở. Những điều Alexandre nói ra làm ta không

chịu nổi. Một đợt im lặng kéo dài làm chân tay ta lạnh cóng.

Giọng nói bi thảm của chàng lại vang lên:

- Chiến tranh là cơn điên của con người! Và ta, Alexandre, ta là ngọn lửa của cơn điên đó. Chính tay ta đã viết nên bi kịch này, vở kịch nghìn năm sau nữa loài người sẽ còn hát vang ca ngợi. Ta là một gã điên phải chịu đựng từng cơn căn bệnh mãn tính. Ta là một kẻ điên do con người, những kẻ điên như ta, sùng bái tôn lên. Chiến tranh là cuộc hẹn nơi những gã đàn ông khát thú tính đã man bị kích động... Ở tuổi hai mươi, sau một cuộc chiến, ta đã ra lệnh mời yến tiệc suốt nhiều ngày. Ta muốn uống say để quên đi cái chết và cái mùi buồn nôn của nó. Ta đắm chìm trong hoan lạc để tìm lại cuộc đời. Ở tuổi ba mươi, những bữa tiệc, thay vì làm ta say, lại làm ta chìm sâu trong nỗi buồn hơn nữa. Ta thích được ở một mình trong lều, cách xa khỏi loài người mù quáng say sưa...

Không nói một lời, ta dẫn người yêu đến bên giường. Chàng cởi đồ và thù mình trong vòng tay của ta. Ta nhẹ nhàng ve vuốt lưng chàng, tấm lưng đầy sẹo như một chiếc mai rùa.

- Ta không muốn nàng biết chiến tranh, - chàng rên rỉ. - Nàng là phần đẹp nhất của ta. Khi ta ở bên nàng, ta quên mình là ai, ta chỉ còn nghĩ đến nàng. Chiến tranh cũng không còn nữa. Ta lại trở thành một Alexandre an bình và mơ mộng như chính ta.

Ta hôn tóc chàng, trán chàng, mắt chàng.

- Nàng không được biết những kẻ đã chết. Họ mang dáng hình những ngọn lửa. Họ ngáy mửa và cười đùa. Nàng phải nhắm mắt lại trước cơn điên của thế giới thấp hèn này. Đàn ông gây chiến giống như đàn bà sinh con. Ta sẽ mang nàng đến tận mặt trời mà không để chân tay nàng vấy bẩn. Đôi lúc ta giam mình trong lều. Không ai được gặp ta, đó là những tháng ngày đen tối và lạnh lẽo mà ta sợ hãi. Ta run lập cập chờ đợi nỗi thất vọng đi qua, chờ đợi niềm hy vọng tái sinh, chờ đợi lòng dũng cảm trở về. Alestria, ta van xin nàng, hãy để ta là kẻ ra đi chinh phục và trở về là kẻ chiến thắng. Hãy để ta đóng vai một chiến binh không mệt mỏi và buồn rầu. Hãy để ta đóng vai một ông vua được các tộc người trên mặt đất này sùng kính, đóng vai một kẻ được các nhà điêu khắc khắp chốn vay mượn khuôn mặt đẹp, thân hình cân đối để dựng lên hình ảnh của họ. Lòng dũng cảm, danh dự, sự vĩ đại, vinh quang, tất cả chỉ là những ngôn từ vô nghĩa. Chiến tranh bẩn thỉu, những cuộc chinh phục là những ảo tưởng xa vời. Những kẻ lùi bước và những kẻ bỏ trốn cũng đáng giá như những kẻ tiến lên và ôm chầm cái chết. Thất vọng và hy vọng, sợ hãi và liều lĩnh, lý trí và cuồng loạn là những cặp song sinh.

Câu cuối cùng của người ta yêu đã quét sạch tất cả những nỗi sợ hãi mà chàng kể về

mình. Dù vẫn còn bức bối vì những gì chàng nói, nhưng ta lại cảm nhận được hơi ấm mà Talaxia và Tankiasis ngày xưa chăm chút thân thể ta, thân thể bị cái lạnh và những vết thương tàn phá. Ta, Alestria, người đàn bà mà người tình của ta đã tìm ra bên ngoài thời gian, bên ngoài những cuộc chiến, ta yêu chàng vì chàng đã được dành riêng cho ta.

Ta mở to mắt chấp nhận cơn điên của chàng, những cuộc giết chóc của chàng, sự vĩ đại của chàng và nỗi lòng khốn khổ của chàng.

- Đừng giày vò nữa, - ta nói với chàng. - Tất cả những gì chàng vừa kể, em sẽ mang xuống một đáy hố nằm sâu trong tim em. Em sẽ nguyện cầu cho những người đã chết, những người đã hoàn tất cuộc đời này. Cầu nguyện cho họ tái sinh là những cánh chim trời tự do trong thế giới mai hậu.

Lời lẽ của ta xoa dịu Alexandre. Chàng áp chặt má mình vào ngực ta.

Hãy ngủ đi, tình yêu của em. Hãy ngủ đi, chiến binh của em. Chúng ta là hai kẻ hành hương trên con đường băng giá. Chàng đã gặp em. Em đã tìm thấy chàng. Chàng trước, ta sau, chúng ta sẽ hòa hợp sức mạnh của mình, chúng ta sẽ vươn tới đỉnh cao.

X

Alestria héo hon dần. Hai má Người đã mất đi nét tròn trịa và ánh mắt Người phát ra thứ ánh sáng lạ lùng. Trên khuôn mặt tái nhợt của Người, đôi mắt trở thành hai ngôi sao mà ở đó cháy lên hai ngọn lửa đen. Ta không chút nghi ngờ tình trạng đó của Nữ hoàng – bởi Alexandre tàn phá mọi thứ hấn chạm vào – cho tới tận một ngày, ở một ngã ba đường, ta nghe những mục đàn bà thì thầm:

- Hoàng hậu đã có mang!

-

Alestria đã có mang! Ta xông xộc vào thẳng lều của Nữ hoàng. Đứng trước gương, người đang chải tóc.

- Có đúng là Người đã mang thai không?

Trong gương, Người né tránh ánh mắt ta.

-Người có mang phải không?

Đầu cúi gằm, Người im lặng. Ta đóng sập cửa lều đi ra.

Alestria đã điên rồi, ta chẳng còn cách giải thích nào khác. Những từ ngữ của Alexandre đã yếm bùa Người. Vì hấn, Người đã quyết chối bỏ tổ tiên và tự rước họa vào thân.

Hoàng hậu đã có mang!" Tin đồn đó lan khắp thành đô. Nó chạy từ nhà này sang nhà khác và lan ra khắp xứ Ấn. Ta không tin vào tin đồn. Chính Alexandre đã bày ra nó để thúc giục quân đội tiến lên. Chính Alestri đã tượng tượng ra nó để chiều lòng người yêu, kẻ ngày càng cần có một kẻ nối ngôi. Tất cả những điều đó chỉ là một âm mưu của những kẻ muốn nhờ vào tin tốt lành này để làm phấn chấn tinh thần binh lính và xua họ ra trận mà thôi.

Đại Đế đã đến, rạng ngời vui sướng. Ta đón nhận luồng sáng đó mà lòng se lại và mặt lạnh như băng. Không hề biết cơn giận của ta, hấn chúc mừng ta, mừng ta sắp được làm dì. Làm sao thân hình mảnh khảnh yếu ớt của Alestria có thể mang được một đứa con? Làm sao dáng hình nhỏ xíu và bờ hông chật hẹp đó có thể sinh hạ một mạng người? Làm sao có thể phản lại lời nguyện của tổ tiên? Ta không hiểu nổi nụ cười của Nữ hoàng. Ta không hiểu nổi niềm vui của Đại Đế. Người sẽ chết. Đáng ra họ phải khóc lóc chứ, nhưng họ đang cười kìa!

Alexandre ra lệnh mở đại tiệc trên toàn vương quốc suốt ba ngày đêm. Ở trại, một đám đông những thống soái, tướng lĩnh, binh lính, công nhân, thợ may, thợ giày quanh đồng lửa đang cạn chén chúc hoàng tử trị vì nghìn năm. Alexandre say sưa gõ trống trong khi con khỉ của hấn, còn điên khùng hơn cả Bagoas, đang gảy đàn luth. Alestria phải đi ra ngoài nhiều lần để nôn. Ta nhìn khung cảnh này trong đau khổ dù không nói một lời. Nữ hoàng đã lừa dối ta. Ta không trách móc điều gì. Ta tủi thân trong im lặng. Ta tiếp tục phục vụ người đã kéo chúng ta tới chỗ bị phản bội và giam cầm, đơn giản vì Người vẫn là Nữ hoàng của ta, chị của ta. Mỗi người có cuộc chiến của họ. Mỗi người có cơn điên của họ. Trong lúc Alexandre chiến đấu đến tận bên kia cái thế giới đã biết thì Alestria vượt qua những điều cấm kỵ và tiến tới tận một định mệnh nào không biết trước.

Người bắt đầu đau đầu dữ dội. Người ốm yếu dần. Trái ngược với một số phụ nữ đẹp ra trong khi mang thai, Người ngày càng xấu xí. Những đốm nâu đã xuất hiện hai bên thái dương. Hai gò má hốc hác, vàng trán Người to lạ thường và hay suy nghĩ. Còn người tình của Người thì lại tràn đầy sức sống. Alestria chết dần chết mòn, Alexandre ngày càng chói lọi rực rỡ. Hấn nói

to. Hắn hớn hở vui mừng. Hắn quần quít bên Nữ hoàng, hắn vỗ vỗ vào bụng Người và khen Người đẹp. Hắn bắt ta làm nhân chứng cho những lời rối rít:

- Alestria của ta đẹp quá phải không ?

Không cho ta kịp nói gì, hắn lại tiếp:

-Ania, người sẽ phải chăm sóc con của ta đấy!

Rồi nước mắt hắn tràn ra và hắn thú nhận:

- Ta đã mất ba mươi năm để đi tìm hoàng hậu của ta. Ta đã cưỡi ngựa tới tận châu Á để gặp được nàng. Ta đã sống sót qua những vết thương, những liều thuốc độc, cái lạnh, sự cô độc và những lời nguyền rủa, qua mọi mệt mỏi để có được niềm hạnh phúc ngày hôm nay. Vị thần của ta đã phù hộ cho ta, ta thấy mình may mắn quá!

Ta im lặng. Trên khuôn mặt lổm đổm của Nữ hoàng, ta đọc thấy ở đó sự chịu đựng đau đớn và vẻ chết chóc. Ta rời khỏi lều để lang thang trong rừng. Mặc cho những cảnh báo của binh lính, ta không sợ. Không gì có thể làm ta sợ, lũ cọp beo, rắn rắn, nửa khỉ nửa người hay những con vẹt cũng chẳng hề gì. Mang hai thanh đoản kiếm cho những cư dân núi lửa rên, ta đi lang thang, rồi ngồi xuống bên một gốc cây để khóc. Tại sao cuộc đời ta cứ thay đổi ngày này tháng nọ? Tại sao cái mệnh mông của thảo nguyên giờ lại thành những lối vòng vèo rừng rú? Tại sao sự đơn giản của bầu trời và mặt đất giờ lại thành mê cung rừng thẳm đầy mùi hôi, màu sắc và tiếng động? Ta không còn biết đâu là tốt, đâu là xấu nữa. Ta không còn phân biệt được cái đẹp và nỗi buồn. Linh hồn ta đã bỏ ta lại rồi sao? Hay ta đã bị những âm hồn ám? Chúng dẫn ta đi đâu đây? Về phía ánh sáng hay về bóng tối?

Ta khóc, khóc mãi và khóc mãi, cho tới khi nỗi thất vọng cạn kiệt và hy vọng một lần nữa lại lấp đầy đầu óc ta. Rồi ta lau nước mắt, trở về thành đô, về với Alexandre và Alestria. Chìm trong tuyệt vọng, ta vẫn biết vị thần Băng giá của ta không bỏ rơi ta. Người mang ta tới bên một triền núi gió thổi mạnh và đêm trường vô tận.

Ngày xưa, Alestrai dẫn đầu đoàn quân Amazone. Ta, Ania, sau lưng Người, ta phóng ngựa đi không chút lo âu.

Giờ đây, vị thần của ta đã bắt ta rời xa Nữ hoàng.

Không ai chỉ đường, không bạn bè, một mình ta phải leo lên ngọn núi Băng.

Trên những vùng đất Ấn, đêm đen ngòm và mặt trăng lạnh lẽo. Xa xa vọng lại tiếng dòng Hydaspe rì rào. Gần chỗ ta, một tên lính Ba Tư đang thổi sáo.

Ta đã chiếm được mỏm Núi Không Chim Bay, nơi Héralès từng chùn bước thời Cổ đại. Cuộc chinh phục này còn chói lọi hơn cả mười hai kỳ tích của con trai thần Zeus. Từ nay, không còn anh hùng nào, không có một con người hữu hạn nào có thể làm thần tượng cho Alexandre nữa.

Ta trôi đi trong vũ trụ vô tận. Nỗi cô đơn đè nặng lên ta rồi làm ta khỏe lại. Ta vẫn còn nghe tiếng la hét của Philippe, tiếng khóc của mẹ Olympias. Ta vẫn còn nghe chính lời triệu rục lửa hùng hồn của mình và tiếng hò hét của quân lính tiến về Ba Tư. Nhưng đó chỉ là một vọng âm yếu ớt từ quá khứ. Vô số những cuộc chiến đấu đã dạy ta biết tách mình khỏi thế giới của đêm đen và những tia sáng hào nhoáng. Rồi xa khỏi những số mệnh trần gian, trên bầu trời đầy sao ta không còn ai làm bạn, chẳng còn ai làm quân lính. Ta không còn nghe những tiếng la ó bất bình. Im lặng, đôi lúc đầy đe dọa, đôi lúc vuốt ve ta, đi cùng ta. Cái chết chưa bao giờ gần ta như thế. Ta bót thù địch, căm ghét sự đeo bám của nó. Ngày xưa nó là một nỗi đe dọa thường trực. Bây giờ, ta lĩnh hội nó như một phần còn lại để hoàn tất con người ta, như sự giải thoát khỏi quân đội. Ta tin tưởng vào các vị thần, những người đã cho ta thời gian để gây nên các cuộc chiến. Ta chờ đợi ngày cuối cùng, khi cái chết sẽ biến ta thành bất tử.

Bụng Alestria đang to dần. Ta đã có một hậu duệ! Ý nghĩ này làm ta lo âu và hạnh phúc. Liệu ta có phải là một người cha tốt? Liệu ta có được sự kiên trì của mẹ Olympias và sự thông thái của Aristote? Liệu ta có thể dạy con ta thành một ông vua hiểu biết và dũng cảm? Làm sao truyền lại được cho nó một vương quốc rộng lớn như thế này, vương quốc mà ta chưa từng trị vì lấy một ngày?

Ta luôn thích những đứa con trai trẻ trung và khỏe mạnh. Chúng luôn là những tảng đá vững chắc đầy khéo léo và quyết đoán. Sinh ra và lớn lên từ khắp các vùng đất xa xôi, đứa này có thể nắm được lịch trình các vì tinh tú, đứa khác lại biết đếm đá cuội và thẳng yên ngựa theo cách của chúng. Tất cả chúng ẩn giấu một báu vật, một bài thơ không được viết ra, lĩnh hội từ ngày mới sinh ra thế giới. Khi lớn tuổi, những khác biệt của chúng ta bị xóa mờ. Thân thể đàn ông là một mảnh đất hoang dã, nơi không có một nền văn minh nào, một tôn giáo nào từng nảy mầm. Hai người đàn ông với nhau, đó là một cuộc gặp gỡ chính mình, một cuộc đối đầu, một niềm hoan lạc cũng nhịp đập.

Alestria không phải là ta phản chiếu. Ta không hiểu gì về cơ thể nàng, càng không hiểu cái bụng đang ngày càng lớn này. Ta không tìm kiếm ở nàng niềm hoan lạc. Ta hòa hợp với các sức mạnh của nàng, cái sẽ kéo dài cuộc đời mãi mãi. Alestria làm ta bối rối. Sự biến đổi của nàng

làm ta kinh ngạc, làm ta sợ và quyến rũ ta thêm. Ta ôm nàng trong vòng tay suốt ngày, hít thở mùi hương của nàng, chạm vào ngực nàng đang căng lên. Tóc nàng khô gãy. Hai má nàng lốm đốm. Môi nàng nứt nẻ. Tất cả những khuyết điểm này, giống như những khiếm khuyết của mặt trăng, càng làm cho nàng thêm phần xinh đẹp.

Ta xin nàng lỏa thể. Nằm gần nàng, ta vuốt ve thân thể đang chưa bên trong một mầm sống. Ta áp tai vào bụng nàng và ta nghe tiếng xì xào của một thế giới mới. Ta nhìn khoảng giữa hai chân nàng và tự hỏi làm sao con trai ta có thể đến với ta qua một ngõ nhỏ xíu như vậy. Một nỗi lo lắng không tên bao trùm lấy ta. Ta thấy khó chịu, đầu óc ta quay cuồng. Hoàng hậu của ta mang thai càng lâu, ta càng cảm thấy mình dễ bị tổn thương và bất lực. Ta sợ nàng bị sẩy chân. Ta sợ những kẻ mưu phản rình rập. Ta không muốn xa nàng một bước. Ta dẫn nàng theo khắp nơi và để nàng ngồi ở nơi nào mà tầm mắt ta có thể trông thấy. Sự có mặt của nàng làm ta yên tâm. Nàng và con của chúng ta. Đó là tất cả những gì còn lại với ta trong cuộc hành trình phía trước.

Trong hình hài đàn ông, ta nộp mình cho một cuộc chiến khoái lạc. Chiến tranh là một cuộc chơi thử thách sự cân bằng hài hòa, là một điệu múa đòi hỏi phải làm chủ những động tác của mình. Trong bụng của Alestria, ta tan rã. Ta trở nên vụng về. Ta mang thân thể nặng nề của nàng trên lưng, nàng ôm ta, áp đôi bờ ngực căng tràn sữa ngọt. Chúng ta cùng bay đi trong đêm. Chúng ta cùng bay về phía bình minh.

Alestria không còn nói đến chuyện ra trận. Alexandre đã giữ được Nữ hoàng ở phía sau lưng hắn bằng cách bắt Người mang thai. Người không còn chờ hắn ở cổng thành nữa. Người im lặng ở lại trong lều và nói chuyện với cái bụng của mình. Người bỏ thời giờ để khâu áo quần trẻ nhỏ. Nhưng tay Người đưa những đường kim mũi chỉ vụng về. Vụng về tới mức những người nô lệ phải lén tháo chỉ và khâu lại. Chẳng biết mình vụng về như thế nào nên Nữ hoàng của ta lấy đó làm niềm vui.

Người trước Người còn xa cách với những người vợ của các chiến binh, bây giờ Người bắt đầu gặp họ thường xuyên. Người học những thứ liên quan đến chuyện sinh nở. Những người phụ nữ ân cần bên Người khuyên răn, cho Người uống nước và ăn những thức ăn đặc biệt, nịnh nọt Người, làm Người cười và mơ mộng.

Đại Đế đã ngừng chiến dịch để canh gác bên Người. Lại một lần nữa, ta thấy tên Bagoas bị ối đi trong thành phố. Tên hoạn quan đã mập hơn. Chiếc cằm chẻ của hắn lóe sáng giữa những khuôn mặt gầy gò của binh lính. Alexandre đã dẫn về một đội quân đầy bệnh tật, kiệt sức vì

mưa gió và cung tên.

Lại một lần nữa, thành đô đầy tiếng trống, tiếng hát ca, tiếng âm âm của những buổi tiệc. Đức Vua ríu rít với bọn đàn ông về đứa con sắp sinh của mình. Alestria, mang mạng che, đón nhận những lời ngợi khen. Đứng phía sau Nữ hoàng của ta, ta biết rằng Người đang mỗi mệ và chịu đựng.

Nhưng Alestria kiêu hãnh muốn làm vui lòng người mình yêu. Người đứng bên cạnh hắn như một lính gác trung thành. Lúc trở về, Người ngủ thiếp đi trong mệ mội, còn Đức Vua, luôn sục sôi những ý tưởng và đầy công việc, không cho Người nghỉ ngơi. Chưa gì hắn đã gọi Người dậy. Hắn gọi Người theo hắn thanh sát quân lính và xem họ luyện tập. Hắn đang chuẩn bị một kế hoạch tấn công mới.

Kiệt sức vì những gắng gượng của mình, Nữ hoàng ngất xỉu. Người ta mang Người về khu phố của chúng ta. Ta, Ania, ta làm mọi cách để Người tỉnh lại. Người từ từ tỉnh lại, mắt thất thần, giống như Người đã đi một chuyến đi dài. Đức Vua gửi những người đưa tin đến để hỏi tình trạng của Người. Những tên lính cộc cằn, những kẻ được lệnh phải nhìn Hoàng hậu tận mắt, điều đình với ta để được vào lều. Alestria đứng dậy. Người thay đồ và ra lệnh được tới gặp người yêu. Alexandre là một thùng nước đầy mà Người muốn uống cạn đến giọt cuối cùng.

Bụng của Alestria to lên. Cơ thể Người nhỏ lại. Nhưng đó là một cái bụng nhỏ! So với những quả núi mà những phụ nữ mang nặng đẻ đau, bụng của Người chỉ là một ngọn đồi bé tí. Nhưng Đức Vua và Hoàng hậu, không biết gì về cái kích thước nhỏ xíu đó, cứ nhìn nó mê mẩn.

Họ bỏ ra hàng giờ ngồi ngắm cái bụng đó. Alexandre vuốt ve nó. Hắn áp má vào nó. Hắn nói với nó qua cái rốn của Nữ hoàng. Alestria đang nằm dài mỉm cười. Người cũng vuốt ve cái bụng. Người trả lời thay cho nó. Đức Vua và Hoàng hậu nói chuyện với nhau thông qua cái bụng. Cả hai cùng khóc cùng cười. Cả hai đều quên rằng nó nhỏ một cách bất thường. Cả hai tin chắc rằng từ cái ngọn đồi bé tẹo ấy sẽ sinh ra một vĩ nhân.

Họ bàn chuyện đặt tên cho nó. Họ bàn với nhau từng bộ đồ nó sẽ mặc. Họ bàn với nhau về việc chọn cho nó một gia sư. Alexandre nghĩ tới Aristote còn Nữ hoàng thì không muốn một người đàn ông.

Alexandre tìm người đỡ đẻ. Hắn không tin tưởng ai trong số những người phụ nữ vây quanh. Cái bụng của Nữ hoàng đã trở thành tâm điểm của những toan tính và mưu đồ tạo phản. Tất cả đều biết rằng sự sinh hạ một hoàng tử sẽ đập vỡ mọi hy vọng của các thống soái

muốn tiếm ngôi khi Alexandre chết đi. Cuối cùng hắn đi đến một ý nghĩ điên rồ là giao phó trách nhiệm này cho Bagoas. Ta , Ania, ta phun ra một tiếng đầy khinh bỉ.

Bagoas, đồ con dòi bóng lảng! Là tên Bagoas, kẻ ăn nằm với những gã đàn ông để moi tin dò xét lòng trung thành của họ với Đức Vua ư? Là tên Bagoas, kẻ tố giác, tên gián điệp, tay đao phủ đàn ông chẳng ra đàn ông, đàn bà chẳng ra đàn bà ư? Hắn có mong đụng đến ngón chân út của Nữ hoàng! Phải là ta, Ania, một cô gái Amazone, ta sẽ đỡ đứa bé này ra khỏi lòng mẹ nó, mặc kệ những lời nguyện của tổ tiên.

Mẹ không biết phải kể với con mẹ từ đâu đến, con ạ. Khi mẹ còn nhỏ, mẹ chạy giữa những bầy ngựa hoang. Mẹ uống sữa của một con ngựa cái khi đói và khát. Mẹ nắm bờm của nó và leo lên lưng nó. Mẹ ôm chặt cổ nó và nó bắt đầu phi. Người mẹ đầu tiên của mẹ thơm mùi mặt trời, cỏ cây và phân ngựa. Nó liếm mẹ từ đầu xuống chân và hí lên để lộ những chiếc răng vàng. Dưới bầu trời đầy sao của thảo nguyên, nó ngủ đứng, còn mẹ nằm giữa chân của nó. Nó đã dạy cho mẹ biết ngôn ngữ là âm nhạc, rằng ai mở lòng mình ra với âm nhạc sẽ hiểu được ngôn ngữ của châu chấu, bướm bướm, những loài chim, loài sói và cây cỏ.

Một ngày nọ, những người du mục xuất hiện ở đường chân trời và đuổi bắt chúng ta nhiều ngày liền. Hết con này đến con khác đều bị bắt bằng sợi dây thừng và mẹ bị đưa đến cho vợ của thủ lĩnh. Người mẹ thứ hai dạy mẹ biết ăn mặc và đi dép. Bà bắt mẹ nằm trong mền với những đứa trẻ khác nhưng đến lúc nửa đêm mẹ lên ra ngủ ngoài trời dưới những vì sao. Một đêm nọ, tiếng vó ngựa làm mẹ giật mình. Những kỵ binh tay lăm lăm kiếm chạy qua những mái lều. Chúng giết toàn bộ bộ tộc rồi cướp ngựa và gia súc ra đi. Nấp trong một bụi rậm, hai tay bịt tai và nhắm tịt mắt, mẹ không thấy gì, không nghe gì cả. Mẹ đã sống giữa những xác người cho đến một ngày một bộ tộc đi qua và đem mẹ lên lưng ngựa của họ. Nhưng mẹ không bao giờ ở lại với những gia đình nhận nuôi mẹ. Mẹ bỏ họ đi sau một mùa. Mẹ quá sợ phải nhìn thấy họ bị những kỵ binh tàn sát, những kẻ nhảy ra từ khe hở khổng lồ giữa mặt đất và bầu trời.

Một ngày, huyền thoại về những cô gái Amazone không biết sợ đàn ông đã làm mẹ thấy thích được như họ. Mẹ đã đi bộ một mình về phía bắc của thảo nguyên. Ba mùa sau đó, một nữ chiến binh Amazone đã tìm thấy mẹ và đưa mẹ về cho Nữ hoàng của họ. Bà đã thay quần áo cho mẹ, để ý thấy vết sẹo trên ngực mẹ và vui mừng bật khóc. Mẹ cũng không nhớ vết sẹo này đã có như thế nào. Nó giống như một huy hiệu bằng sắt, giống như vết cắn của một loài thú. Nó đã được thần Băng giá bí mật khắc tên.

Mẹ ít khi gặp Talaxia. Đó là một thời kỳ khó khăn. Trên thảo nguyên, các bộ tộc giết chóc

nhau. Sau vài mùa khô, những đồng bằng màu mỡ trở nên hiếm hoi. Ngựa và gia súc đói cồn cào. Con người thích đi cướp bóc.

Nữ hoàng biến mất. Mẹ đã được Tankiasis, người hầu của bà, nuôi lớn. Mẹ gọi bà là dì. Chính dì nuôi mẹ lớn bằng sữa dê và bò. Rồi chúng ta nhổ trại và phi ngựa nhiều ngày trời, bị kẻ thù bám đuổi phía sau. Dì đeo mẹ sát vào ngựa và kê đầu mẹ giữa hai bầu vú. Rồi chúng ta phải phản công và dì buộc mẹ phía sau lưng. Mẹ cảm nhận cơ bắp của dì co lại dần ra. Mẹ dán mình vào cơ thể nóng hằm hập và nhể nhại mồ hôi của dì. Mẹ nghe trong cơ thể dì rung lên những tiếng thét chiến tranh và mẹ ngủ thiếp đi giữa tiếng xoang xoảng giáo gươm và ngựa hí vang trời.

Dì thơm mùi sữa dê và hương hoa cúc. Mùa hè, mẹ thích mút những hạt muối mặn trên da dì trong lúc dì quạt mát cho mẹ bằng những chiếc lá to và hát ru mẹ bằng những điệu hát thảo nguyên. Mẹ của mẹ trở về. Tiếng vó ngựa làm rung lên mặt đất. Một ùi howng lạ đi trước bà. Bà cúi xuống nhìn và véo đôi má của mẹ. Giọng bà sang sảng ra lệnh. Tất cả các cô gái đều thu dọn hành lý. Chúng ta phải khởi hành. Như mọi lần, sự xuất hiện của bà là tín hiệu của một chuyến đi mới. Mẹ sợ bà. Mẹ không muốn đi. Mẹ muốn ở lại giữa hai bờ vú của dì, yên ả, mãi mãi.

Mẹ của mẹ mạnh mẽ, dữ dằn còn dì thì hiền lành, dịu dàng. Talaxia cưới ngựa đánh nhau với những gã đàn ông. Tankiasis điều khiển những cô gái và bảo vệ mẹ. Dì dạy cách thức để mẹ trở nên gan dạ và mạnh mẽ như Nữ hoàng, hiền lành và biết suy nghĩ như dì. Mẹ là hoa trái của hai người đàn bà vừa là chị em vừa là người tình. mẹ là kết tinh của tình yêu của họ, tình yêu đó chỉ mất khi họ lần lượt ra đi khỏi cuộc sống thấp hèn này.

Mười hai tuổi, mẹ thấy mẹ mình trở về với một mũi tên xuyên qua ngực gần đầy lông chim xanh. Dì cho dựng lên một đàn thiêu. Ở đỉnh của nó, dì cho đặt thân thể của Talaxia. Tóc rối bù, cơ thể ướt đẫm mồ hôi, dì lả đi bên đống lửa nhiều ngày dài.

Talaxia và Tankiasis đã gặp nhau khi họ còn đương con gái. Dì đã lấy một tộc trưởng. Dì là một trong vô số tỷ thiếp của hắn, những người sống trong những túp lều rộng mênh mông, trên những tấm thảm mềm mại. Dì đã bỏ chồng, bỏ con. Dì đã phản bội gia đình. Dì bỏ lại hết những người hầu kẻ hạ. Dì xé toạc những bộ đồ đẹp đẽ của mình và vứt đồ trang sức của mình tứ tung. Dì đã bỏ đi giữa một đêm tối trời trên lưng ngựa của một người mà người ta gọi là Nữ hoàng xứ Sibiaria. Talaxia và Tankiasis yêu nhau. Họ không thể xa nhau được nữa. Nhưng mẹ của mẹ khoogn chung thủy. Bà còn quyến rũ nhiều kẻ khác. Bà có vô số những người tình nam và nữ. Bà dẫn về những phụ nữ khác, những kẻ cùng phát điên vì thèm muốn và ngưỡng mộ bà.

Tankiasis, người đã quay lưng lại với tên gọi dòng tộc, với mẹ mình, với chị em mình, với con mình, đã chấp nhận hết những nỗi đau này chỉ vì cái tình cảm vô nghĩa mà người ta gọi là tình yêu.

Trong mắt Tankiasis, những ngọn lửa trập trùng. Nữ hoàng của dì không còn nữa. Talaxia, nữ chiến binh không mệt mỏi, kẻ chinh phục đàn ông và đàn bà, đã thôi quyến rũ. Bà đã bỏ lại tất cả những gì mình đã chinh phục, tất cả những con mồi và mùa màng để theo một khối khổng lồ về với bầu trời.

Dì ngồi lại trước giàn hỏa thiêu cho tới khi ngọn lửa cuối cùng chập chờn rồi tắt hẳn. Dì đã quyết định ở lại vì mẹ, để hoàn thành nhiệm vụ dạy dỗ mẹ, để mẹ biết im lặng nguyện cầu theo tiếng gọi của thần Băng giá. Rồi, một buổi sáng, dì đi mãi không để lại vết tích gì. Tankiasis đã đi gặp Talaxia trên những vì sao, để lại cho mẹ một ẩn ngữ: tình yêu là gì? Phải chăng đó là một lời thề không bao giờ nói ra? Phải chăng đó là một bài ca không hương thơm, không sắc màu, không giai điệu, yếm bùa những người đang sống và những kẻ đã chết đi?

Con của mẹ, con mang trong mình dòng máu của sự kiên trì của Tankiasis, người đã may từng bộ đồ cho mẹ, và sức mạnh của Talaxia, người đã dạy mẹ trên lưng ngựa của bà. Ở trên đó, giữa những cơn mưa, những ngọn gió và những đường sét rạch trời, linh hồn của họ có vui mừng không? Thành tựu của họ đã trưởng thành và mang trong mình một hoa trái tình yêu với vua của các chiến binh. Con, con của mẹ, đến lượt con con sẽ sản sinh. Và như vậy sẽ tồn tại mãi mãi bộ tộc của các tình nhân.

Ania sợ tình yêu và đau khổ, nhưng dì ấy sẽ giúp mẹ sinh ra con. Dì ấy sẽ nuôi con lớn và con gọi dì ấy là dì. Dì sẽ dạy con những bí mật của các cô gái Amazone và con sẽ dạy cho dì biết yêu những ngọn lửa cũng vao vời và rực rỡ như Băng giá.

Con của mẹ, con sẽ thật mạnh mẽ, dũng cảm và nhanh nhẹn như cha con. Con sẽ bình tĩnh, suy tư và thần cảm như mẹ. Con sẽ nắm quyền điều khiển quân lính khi cha mẹ con già đi. Con sẽ tiếp tục mở những con đường trong thế giới chưa có đường đi. Con sẽ đội vòng nguyệt quế của những nam chiến binh và hiểu ngôn ngữ của những nữ chiến binh. Con sẽ là một con hổ và một cánh chim, một đại đế và một nữ hoàng.

Con của mẹ, mẹ đang mong con lắm! Cha con mong ngóng ngày con ra đời! Hàng nghìn đàn ông và đàn bà đã hô vang tên con khắp chốn! Con đang cử động. Con đang đập bụng mẹ thật đau. Con đang đâm thình thịch, con đang cụng qua cụng lại, làm mẹ lả cả người.

Con của mẹ, con nhảy qua nhảy lại, con cắn mẹ, con cào cấu da thịt mẹ!

Ai cũng mong con ra đời. Mong con ngồi vào lòng cha con. Mong con trở thành chiến binh và gặp gỡ hoàng hậu của mình!

Con của mẹ, mẹ muốn cho con mọi của báu trần gian. Mẹ muốn cho con một cuộc đời chinh chiến! Mẹ muốn cho con mọi cánh chim và mọi loài ngựa quý.

Khi sức mạnh từ bỏ cơ thể của chúng ta, khi Alexandre và Alestria ra đi, tay trong tay, để hội ngộ với những linh hồn vẻ vang giữa những vì sao, con sẽ là ngọn lửa của chúng ta, ngôn ngữ của chúng ta, đôi mắt của chúng ta.

Hãy ngủ ngoan, Alexandrias, con trai của mẹ. Ngủ đi để gặp những giấc mơ thật đẹp, ngủ để thức dậy trong ánh hào quang!

Hãy ngủ ngoan, Alexandrias, con trai của mẹ. Con sẽ là vua của các thảo nguyên, những cánh rừng, những đồng bằng, con sẽ là nữ hoàng của những hoang đảo, những sa mạc, những dòng sông, những đại dương.

Hãy ngủ ngoan, Alexandrias, con trai của mẹ, ngủ thật yên bình. Mẹ cầu nguyện thần Băng giá sẽ mang đến cho con một người yêu thật đẹp.

Giữa đêm thâu, chân tay người phụ nữ cử động như cứng xú tu. Cơ quan sinh sản mở ra như một loài cây ăn thịt, rồi một cái đầu, một cánh tay, một bàn chân ló ra. Một cơ thể sống hiện rõ. Máu chảy đầm đìa. Giữa vũng máu là một sợi dây màu trắng nhợt. Ta cầm lấy nó. Ta tìm một con dao để cắt nó nhưng ta bị trượt tay. Ta mò mẫm. Nhưng đứa trẻ đã bị quấn chặt trong dọi dây dính dính như keo và ngạt thở.

Ta giật mình tỉnh dậy, nước mắt đầm đìa. Ta , Ania, ta căm ghét cái nghề đỡ đẻ này! Ta căm ghét việc phải quan sát nhiều cuộc sinh nở để sàng sàng cho Nữ hoàng của ta! Những cô gái Amazone đã có lý khi từ chối cái nhiệm vụ tẻ nhạt này. Tại sao Alestria lại cứng đầu cứng cổ đi sinh hạ một đứa con trong khi vây quanh Alexandre là vô vàn phụ nữ có thể mang nặng đẻ đau giùm Người? Tại sao Người lại phải lao vào cuộc chiến vô ích này trong khi những người phụ nữ khác, những bà mẹ đầy kinh nghiệm, có thể giành chiến thắng này về cho Người?

Cửa lều ta mở toang. Một cô gái Siberia chạy vào.

-Nữ hoàng đau bụng! – Nàng hét lên.

Ta đứng bật dậy, chạy vào lều của Nữ hoàng, quên cả mang dép. Alestria nằm trên thảm.

Những cơn co giật dữ dội làm Người run lên bần bật. Người đã xé bỏ bộ áo của mình. Người vùng vẫy, rên xiết, gượng đứng dậy rồi ngã ngửa ra sau.

Ta ra lệnh nhóm lửa và đun nước. Hai cô gái khỏe mạnh nắm lấy hai cánh tay Alestria, hai người khác giữ chân của Người. Nữ hoàng cắn chặt chiếc gối và gắng nén tiếng la hét. Nhưng cơ thể Người nhể nhại và khuôn mặt Người méo xệch nói cho ta biết Người đang đau đớn như thế nào. Ta kiểm tra bụng dưới ủa Người. Một dòng máu chảy giữa hai chân Người. Nhưng cửa vẫn chưa mở.

Mặt rời lên. Máu đã ngừng chảy nhưng cơn đau của Người chưa nguôi. Người run rẩy. Mắt người trương to lên, đầy nước mắt. Cả thành đô bị khuấy động . những người đàn bà tụ tập quanh lều. Sau lưng chúng là những đám lính. Thủ lĩnh của chúng đến gặp ta. Ta bực mình đuổi chúng đi. Không có ai được quyền vào lều của Nữ hoàng. Một vài ngày trước, Alexandre đã đi xa thành đô. Bây giờ không ai biết hắn ở đâu và bao giờ hắn trở về. Không có Đức Vua ở đó, tất cả đàn ông đối với ta đều trở nên đáng ngờ. Ta, Ania, ta đã sắp đặt các chiến binh của bộ tộc mình mang vũ khí đứng quanh lều để bảo vệ Alestria .

Những tiếng hét ghen ngào của Nữ hoàng xuyên thấu tim ta. Những cơn mê man nối tiếp những cơn đau. Người đỡ đẻ giỏi nhất của thành đô đến giúp đỡ ta. Sau khi dò xét bụng Nữ hoàng một hồi lâu, bà nói với ta cần giết chết Nữ hoàng để cứu đứa trẻ. Vì, giữa người mẹ và đứa con, chỉ có thể cứu sống một người.

Nếu chỉ có một người được sống, đó sẽ là Nữ hoàng của ta. Ta tổng cổ mụ điên đó ra khỏi lều.

Trời đã xế chiều. Con quái vật mà Alestria mang trong mình đã mệt mỏi và để cho Người một chút nghỉ ngơi. Ta lau người cho Nữ hoàng và mặc cho người bộ đồ mới. Giữa đêm, những cơn co giật lại hành hạ Người và máu lại chảy. Những chiếc gối đã bị xé thành nhiều mảnh nên Alestria đòi một miếng giẻ để ngăn tiếng la hét của mình. Giọng Người liền bị đứt quãng. Miệng mở to, Người rên rĩ. Ta quỳ bên Người và cầu nguyện. Người ở đâu hỡi thần Băng giá? Hãy cứu lấy Alestria! Hãy cứu lấy Nữ hoàng của con! Con xin đổi mạng mình để cứu Người!

Ánh sáng ban ngày đến thế chỗ của đêm đen. Nữ hoàng của ta không la hét nữa. Người thở hổn hển.

Ptolémée dẫn đến chỗ ta một phù thủy nổi tiếng giỏi phép thuật đã cứu sống nhiều vị vua và hoàng tử Ấn Độ. Khuôn mặt gã nhăn nhoe, đôi mắt gã như hai viên bi tó era những tia sáng

vàng, dải tai đã dài xuống vì sức nặng của những chiếc khuyên nạm đầy kim cương, gã trông giống như một bà già. Gã quăn quanh người một chiếc váy gấp nếp và hai cánh tay trần đeo đầy vòng vàng nạm hồng ngọc. Gã khám cho Alestria và bảo với ta gã có thể cứu sống người mẹ.

- Được, phải cứu sống cho được Nữ Hoàng của ta! – ta nói với hắn – Alexandre sẽ cho người mười xe đầy vòng đeo tay và khuyên tai để người đuổi cái chết ra khỏi cái lều này.

Tên phù thủy cho đun cỏ, rễ và trái cây khô trong nước sôi. Hắn vừa khuấy chiếc thìa đen vừa niệm thần chú và hươu hươu cánh tay kia làm bùa. Mùi cay đã làm dịu cơn đau của người mẹ. Ta đòi nếm thử phương thuốc của gã phù thủy để đề phòng có độc. Ta thổi chén thuốc cho đến lúc nước chỉ còn ấm ấm rồi múc đưa lên môi Nữ hoàng.

Người nhất quyết không uống.

Ta lắc mạnh Người. Ta van xin Người. Ta dụ ngọt để thuyết phục Người. Ta giả vờ khơi gợi tình yêu của Alexandre. Ta giả vờ nói với Người về đứa con thứ hai. Bị cái chết của Đại Nữ hoàng ám ảnh, ta khóc suốt暮. Nhưng Alestria, nữ chiến binh dũng cảm, không chịu lùi bước trước cái chết. Người vẫn nghiêng chặt răng. Người nhất quyết không chịu khuất phục.

Chợt Alestria động dậy và Người mở mắt. Ta chồm tới đỡ Người dậy và cho Người uống thuốc. Người nhìn ta âu yếm. Người mỉm cười và lắc đầu.

Ta nổi giận bùng bùng. Ta quên hết mọi dè dặt, phép tắc, ta la lên:

- Hãy bỏ nó đi! Nó là một con quái vật! Nó muốn giết mẹ mình để chế ngự cha nó. Nó muốn hại Alexandre và Alestria để làm vua hết mọi xứ sở! Hãy nguyên rửa nó. Hãy từ chối nó. Hãy nhìn ánh sáng và quay về với vị thần của chúng ta.

-Ta đang ở trong ánh sáng rồi! – Người thì thào.

Giọng Người yếu ớt và ngắt quãng giải thích cho ra rằng Talaxia, Tankiasis và tất cả những nữ chiến binh đã chết đã xuống đây từ trời cao. Họ tập hợp ở đây trong mái lều này và chờ đợi một vị vua vĩ đại đang đến.

Người bắt đầu hoang tưởng. Những lính hồn quỉ dữ đã bắt lấy Người. Chúng muốn cướp người đi. Đêm tối xua đuổi ánh sáng ban ngày. Ngồi bên Nữ hoàng với thanh đoản kiếm trên đầu gối, ta nguyên rửa Alexandre vì đã bỏ rơi Người. Bất lực, ta nghe tiếng gió thổi và tiếng chim đang gù. Cơ thể Alestria, qua những cơn chấn động mạnh, giờ giống như một chiếc lá khô.

Ta đón chào ngày mới lại đến. Mắt ta đảo quanh đều và dừng lại nơi những rương quà của Alexandre. Ta gượng mình đứng dậy. Ta rải những món đồ trang sức, những món đồ chơi đã từng mang đến cho Nữ hoàng bao nhiêu niềm vui và đau khổ quanh thân thể dờ dãi của Người. Ta đưa tay sờ bụng Nữ hoàng. Con quái vật đã thôi không nhúc nhích nữa. Nó đã không tìm được lối vào cuộc sống. Alestria, nữ chiến binh dũng cảm, đã thất bại trong cuộc chiến này, cuộc chiến mà những phụ nữ khác đã có thể chiến thắng.

Ta, Ania, ta đã không chớp mắt ba ngày nay, đến lượt ta, ta thấy những linh hồn lũ lượt kéo đến. Chúng đến tìm Alestria. Cầu cho chúng mang ta đi cùng với Nữ hoàng!

Đôi tay Alestria đã lạnh cóng. Người vẫn còn thở nhưng linh hồn Người đã rời bỏ thể xác. Giữa những linh hồn hung tợn đam mê chiến thắng và ánh sáng. Người cười, Người nhảy múa và nhìn ta lạ lẫm.

Alestria, em đây, Ania đây mà, em của chị, người hầu của chị, thư lại của chị đây mà!

Alestria, chị đã quên những phiến đã phẳng chúng ta viết trên đó câu chuyện của mình rồi sao?

Alestria, chị đã quên mùi hương hoa huệ chuông, quên những khúc ca của chim sếu trắng, quên những áng mây vàng và đỏ kéo đến từ đường chân trời rồi sao?

Alestria, chị đã chán chường Alexandre, kẻ đã đến giữa cuộc phi ngựa của chị và mang đến cho chị biết bao niềm vui và đau khổ của của một người phụ nữ rồi sao?

Alestria, hãy trở về! Cuộc sống của các vị vua bên đố chỉ là ảo tưởng. Chúng ta phải trở về xứ sở của chúng ta và viết tiếp câu chuyện của cá vì sao chứ.

Alestria, hãy trở về thể xác của mình, Alestria!

Poros, cái tên đó ám ảnh ta. Khắp nơi người ta ca ngợi trí thông minh và vẻ tuấn tú của hắc. Lời đồn đại về tài hùng biện của hắc lẫn khắp hai bên bờ sông Indus, rằng hắc là kẻ duy nhất liên minh được những hoàng tử để đuổi Alexandre khỏi xứ sở của mình.

Ta đã xa Hoàng hậu vì cuộc chiến với kẻ thù đáng ngại này. Ta thỏa hiệp với các thành đô đầu hàng, và hứa chia sẻ cho họ những vùng đất trù phú màu mỡ của Poros. Ở giữa tấm vải và kẻ thù của ta miệt mài đan thêu, ta chèn vào đường chỉ của mình, nơi nào hắc có được tình bằng hữu, ta liền kéo quân đến tấn công. Trong cuộc hành trình về phương Bắc của mình, ta

biết rằng Poros khi thì đi trước ta, khi thì bám đuôi ta. Cả hấn và ta đều chưa chọn thời điểm dụng độ. Nhưng cuộc chiến đã được định đoạt trên các vì sao.

Đêm đó, ta gặp Ania trong giấc mơ. Nó nhín ta thù hăng và rít lên:” Alexandre, Nữ hoàng đã chết”.

Ta tỉnh giấc. Bên ngoài, ngày còn chưa tới. Mưa đang rơi. Ta dường như nghe thấy tiếng hoàng hậu của ta rên xiết, ta đã bỏ nàng lại vì tiếng gọi của chiến tranh.” Alexandre, hãy trở về!” Ania, người hầu trung thành của nàng, hét lên với ta.” Nữ hoàng đang sinh! Là con trai!”

Alexandre không thể quay lưng lại với cuộc chiến vì một người phụ nữ! Ta phải cho binh lính thấy mình có thể hy sinh gia đình để đổi lấy chiến thắng.

Kristna, một hoàng tử trẻ tuổi Ấn Độ, đã bí mật gửi thông điệp cho ta đề nghị liên minh chống Poros, với điều kiện ta để lại cho hấn những cánh đồng hashna, loại cỏ hoan lạc. Đề nghị này là một cái bẫy hay một cơ hội? Phải chăng nó là miếng mồi của Poros hay lòng tham của một hoàng tử muốn kiếm lợi từ cuộc chiến của hai chiến binh vĩ đại? Ta đẩy Alestria và Ania ra khỏi đầu và tập trung vào xứ sở Ấn Độ được minh họa trên bàn bằng những hình thu nhỏ. Những viên đá đủ màu biểu trưng cho các vương quốc phân tán khắp nơi giữa rừng núi. Màu xanh là liên minh, màu vàng là kẻ thù, màu lục là những quân còn chưa lựa chọn theo ta hay Poros. Ta ra lệnh nhổ trại. Dẫn đầu đoàn quân, ta phi ngựa về phía những kẻ thù của Kristna. Đánh nhau với chúng, ta sẽ đem tặng cho hoàng tử này một món quà chua chát. Hấn sẽ buộc phải liên kết với ta. Hấn sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Không có gì, kể cả tiếng khóc của Alestria hay sự ra đời của con ta có thể cản bước chân ta tiến tới. Không gì có thể làm ta đi chậm lại hay làm ta mất tập trung. Ta chạy về phía cuộc đấu của ta, về phía một cuộc chiến vĩ đại.

Khuôn mặt tái xanh của Alestria ám ảnh ta. Giữa rừng lá tối tăm, ta thoáng thấy thân thể nàng đang sinh nở. Một con rắn màu lửa bay trước mặt ta. Nó cắn chết một người lính ngay tại chỗ. Hephaestion bị đau răng, lợi của chàng sưng lên và không thể nói được gì. Tất cả những dấu hiệu đó đều là những điềm báo đen tối làm ta lo ngại. Alestria, hãy tha thứ cho ta, ta đang phi ngựa về hướng vinh quang của chúng ta! Ta chiến đấu vì vẻ đẹp của nàng, vì sự tỏa sáng của nàng, vì ngai vàng tương lai của con chúng ta! Alestria, đừng khóc. Ta sẽ trở về để tặng cho nàng con voi trắng của Poros và một dòng sông đầy kim cương.

Mưa đã ngừng, gió bắt đầu thổi, dòng Hydaspe rì rầm. Ta nghe giọng Ania oán trách: Tại sao

người muốn có con khi sợ phải làm cha? Tại sao người bỏ rơi người yêu dấu của mình như đã bỏ rơi tất cả các thành đô Alexandrie đã chinh phục được? Người làm được gì trong cuộc đời mình? Người đã giết cha, bỏ rơi mẹ, quên hết chị em, ám sát bạn bè, hủy hoại các thành trì và thiêu rụi các xứ sở! Người càng tham vọng có được mặt trời, người càng tự đẩy mình lún sâu vào tăm tối.

Ta phi ngựa dọc bờ sông. Ta tăng tốc để trốn tránh giọng nói đó. Không, Ania, ta không phải là một đứa con trai, không phải là một người chồng, không phải là một người cha bình thường. Ta là Alexandre, kẻ chinh phục. Ta là cánh đại bàng bay bên trên mọi ngọn lửa. Ta là kẻ mang tới một thế giới mới. Ta là con trai Apollon và cha của tất cả những đứa con mang dòng máu lai. Ania cười khẩy. Nó lao về phía ta: Vậy thì Alestria sẽ chết. Người sẽ thành một phần của con đường đá sỏi mà người để lại sau lưng. Người sẽ thành một kẻ cô độc, không người yêu thương, không hậu duệ, không một đoàn quân. Người sẽ là ánh sao bị nguyên rửa phải trốn chạy không ngơi nghỉ. Người sẽ cháy giữa bầu trời không ánh sáng, trong đêm lạnh không giới hạn cuối cùng. Người sẽ trượt ngã xa và xa hơn, nhanh và nhanh hơn để rồi sẽ thất vọng ê chề trong bóng tối vĩnh cửu!

Ta kéo dây cương và dừng bước chân dũng mãnh của Bucéphale. Quay lại! Đức Vua sẽ quay về thành đô của Nữ hoàng! Binh lính hét lên vui sướng. Họ háo hức trở về trang trại để tận hưởng những giây phút nghỉ ngơi ấm cúng, nằm trên một chiếc giường khô ráo, giữa vòng tay của vợ con.

Ta dẫn đầu đoàn quân không còn muốn chiến đấu trở về.

Alestria, Alexandre đang trở về. Alexandre đã tới.

* * *

"Đức Vua trở về!" Một trăm kỵ binh chạy dọc đường phố, ra lệnh mở rộng các cổng thành. Sau những bức tường, đàn ông và đàn bà ra khỏi lều và đổ ra đường. Đứng dọc hai bên đường, đám đông nhốn nháo như dòng nước đập dềnh. Những tiếng hét, những tiếng ngựa hí đến gần. Rồi tiếng vũ khí lớn dần. Đức Vua đã đến, Đức Vua phi ngựa thẳng đến lều hoàng gian. Đức Vua mở cửa lều, Đức Vua đã ở giữa nắm mồ nơi ta, Ania, đã ở suốt ba ngày đêm.

Ta không thềm nhúc nhích. Ta nắm tay Alestria.

Ta nghe giọng Alexandre lo lắng:

- Hoàng hậu? Hoàng hậu sao rồi?

Ta không ngẩng mặt lên. Ta để một thoáng im lặng trôi qua rồi trả lời:

- Hoàng hậu đã chết.

Alexandre đẩy ta ra và nhào tới thân thể cứng đờ của Alestria. Hắn lay Người và la lớn tên Người. Giọng hắn thét gào chọc thủng tai ta.

- Alestria, hãy tỉnh lại! Alestria, hãy trở về! Alestria, đừng bỏ ta đi!

Bất thành linh hắn bật dậy. Mắt hắn đỏ lửa, hắn gầm rú:

- Cút hết! Alestria là của ta. Các ngươi đừng hòng lấy nàng khỏi tay ta. Cút đi! Quay về nhà của các ngươi!

Hắn rút kiếm khỏi bao và đánh vào không khí, giống như hắn chiến đấu với những chiến binh vô hình. Đức Vua đã hóa điên.

Ta chợt thấy môi Nữ hoàng cử động. Ta nắm lấy tay Người. Nữ hoàng khẽ cử động lần nữa. Nữ hoàng còn sống! Nữ hoàng đã trở về với chúng ta! Ta khóc và ta cười to. Ta giành nhau với Alexandre đang hôn lấy hôn để vàng trán và đôi môi của Người. Nữ hoàng từ từ mở mắt.

Alestria đã tha thứ cho Alexandre. Người đã trở về vì hắn. Hắn ra lệnh cho Nữ hoàng:

- Hãy bỏ đứa bé! Nàng mới là người ta yêu!

Alestria nghe một giọng nói yếu ớt nhưng đầy quyền năng. Alestria nghe lời Đức Vua mà Người hằng yêu dấu và thôi không tranh đấu nữa. Người uống thuốc cất của gã phù thủy đã chuẩn bị và đêm đó sinh ra một đứa con trai. Cả Người và Alexandre không ai muốn chạm vào thân thể lạnh ngắt và co rúm của nó. Chính ta, Ania, ta gói nó vào một tấm vải trắng. Ta rời khỏi đô thành và đi sâu vào rừng.

Ta đi và đi mãi. Những đôi mắt đủ màu của thú dữ lượn qua lượn lại. Ta không sợ. Ta không biết đau đớn. Ta đi mãi cho đến khi một dòng sông xuất hiện. Đối với chúng ta, những cô gái Amazone, dòng sông là hiện thân của thần Băng giá. Ta tháo gói vải, trải tấm khăn trắng giữa cỏ và đặt vào đó thể xác trần truồng của đứa bé. Dù nó là một đứa con trai đi nữa, con của Nữ hoàng của các cô gái Amazone phải thuộc về vị thần của chúng ta. Ta bước lùi lại. Những loài thú hoang sẽ nhanh chóng xẻ thịt của nó và mút xương của nó. Thân thể của nó sẽ về với đất

và linh hồn của nó sẽ về với bầu trời. Tàn bạo hơn cả Alexandre, kiên quyết hơn cả Alestria, linh hồn này đã bị thúc giục quá mức. Vinh quang, sức mạnh, vẻ đẹp đã chờ đợi nó. Nhưng vị thần của chúng ta đã quyết định để nó trần truồng leo lên đỉnh núi Băng.

Chờ nhé, hãy chờ nhé! Hãy tin tưởng vào vị thần của chúng ta. Người sẽ cho người cuộc sống và định mệnh.

* * *

Alexandre không chờ nổi đến lúc Alestria bình phục hoàn toàn, Người nhổ trại và phi ngựa đi đầu đoàn quân. Một chiếc xe được che kín theo sau đoàn vệ binh, trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Đó là Nữ hoàng của ta đi theo Đức Vua. Kế đó, ta, Ania, ta kiêu hãnh điều khiển hai mươi chín cô gái Siberia đeo mũ giáp và tay cầm vũ khí.

Đoàn quân đi vòng vèo trong rừng rồi dàn ra trên một đồng bằng. Những bụi cỏ vàng đầy gai nở hoa trên vùng đất khô cằn và đen đui. Một dải núi nhấp nhô tới tận chân trời và những cánh chim, chỉ là những chấm và vệt nhỏ, bay lượn trên những tầm cao vời vọi. Bên bờ một dòng sông khô cạn, những gã đàn ông gần như không mặc gì đẩy những chiếc xe chở bùn tạo thành một dải đen ngòm nối đuôi nhau giữa ánh bạc lấp lánh. Chúng xúc chiếc xẻng tre hàng trăm hàng nghìn lần dưới lòng sông, lắc lắc và làm những hạt ngọc lẫn trong cát lấp lánh, chúng dải ngọc bằng tay trước khi đổ đất cát đi.

Những ngọn núi ngày càng gần hơn và to hơn. Những cánh rừng thẫm màu xanh, cam và hồng mở ra để lộ thành phố của Kristna, một thành phố xây dọc theo một vách núi quay về hướng nam. Trường thành len lỏi giữa những cây cối và những lối đi lát đá, hai bên là những chiếc dù rơm che mát, xen lẫn vào những ngôi nhà đất nện, bò theo hình gấp khúc lên đến tận đỉnh núi, nơi nhô lên một thành trì thu hút một bầy chim bay vòng trên đỉnh.

Ở cổng thành, những tên lính ăn mặc sang trọng đang thổi sáo và thả hương. Chúng vừa rẽ ra để Alexandre và Hoàng hậu đi qua vừa tung lên một tràng hoa thơm lừng. Để thể hiện lòng yêu chuộng hòa bình, Đức Vua toàn Á châu đã để vệ binh dừng lại cách xa thành phố và chỉ dẫn theo ba mươi người hầu của Hoàng hậu, tất cả đều bịt mặt, không ai may mắn nghi ngờ tất cả họ đều đeo đoản kiếm ở thắt lưng.

Thành trì của Hoàng tử Kristna, rộng lớn như một thành phố, phô ra vô số điện đài cái này xây sát bên trên cái khác. Một hành lang dài kín mít nối tất cả các vườn thượng uyển và hồ tắm. Trên kiệu, Alexandre và Alestria dạo khắp mê cung dốc đứng, nơi những phụ nữ mặc những bộ

đồ rực rỡ đủ màu, đeo nhẫn trên mũi, có một chấm son giữa vầng trán căng, đôi mắt đen to tròn được kẻ thêm một nét chì cùng màu, móng tay sơn đỏ, hai tay nắm lại và cúi đầu chào. Họ bước lui ra trong tiếng động của vô số vòng vàng, để lại trong không khí tiếng reo của vô số những chiếc chuông họ đeo ở cổ chân cùng mùi hương của những bông hoa trắng.

Những người đàn ông đẹp dễ và tráng kiện đến gặp chúng ta. Một vài kẻ đầu quấn khăn, nhưng không oai nghiêm bằng người Ba Tư, những kẻ khác lại để những lọn tóc xõa xuống. họ thắt giữa hai chân một mảnh vải bay bay trong gió. Một vài kẻ mang những vết sẹo, đính kim cương vào mũi hay đeo khuyên tai. Càng nhìn chúng qua lại, ta càng kết luận chắc chắn rằng số vòng tay nạm hồng ngọc này tượng trưng cho lòng dũng cảm của các chiến binh, một vinh dự được Hoàng tử công nhận.

Đoàn quân của chúng ta đi qua vô số những cung điện và cuối cùng đến phòng thết đãi. Vô số đá cẩm thạch đục đẽo hình cây ăn quả, các dòng thác, những loài chim đầu có mào được ốp vào những trụ đỡ một mái vòm khổng lồ nạm đầy đá quý. Những bức tường bọc gỗ quý và chạy viền vàng làm nổi bật những phù điêu bằng ngà voi thể hiện những anh hùng cưỡi ngựa, những đô thị sang trọng và những loài vật huyền thoại. Kristna, Hoàng tử trẻ có bộ râu tía tốt cần thận, bước tới và nắm hai tay chào đón Alexandre.

Hai người đàn ông ngồi ở hai đầu một chiếc bàn dài. Với hàng lông mày và môi đều tô đậm, hai má điểm bột tía, người chủ trông giống như một bức tượng toàn thân phủ đá quý. Cổ hắn đeo một chục chiếc vòng, một chiếc áo bó thêu chỉ vàng trên nền vải bạc phủ trước vòm ngực. Một viên lam ngọc to như quả trứng tô điểm khăn đội đầu đầy những chùm ngọc trai trắng và hồng. Hai cánh tay áo dù lấp lánh ánh ngọc cũng không thể so bì với vẻ đẹp của món trang sức mà Hoàng tử đeo bên cánh tay phải. Đó là một chiếc vòng vàng khắc hình những nam và nữ thần nhảy múa trong rừng kể bên những con khỉ, hươu hoẵng, hổ và voi chơi đùa với ngọc trai, hồng ngọc và lam ngọc. Quanh hông hoàng tử đeo một chiếc thắt lưng hình hoa sen mà mỗi cánh hoa được đính đầy kim cương và trang trí bằng những bức tượng nhỏ. Ngồi bắt tréo, Hoàng tử đặt tay khoan thai trên chân mình. Bàn chân của hắn bắt lên tà áo, mỗi ngón chân đeo vô số nhẫn, trong đó có một chiếc lồng vàng nhỏ xíu lại che giấu những viên đá quý nhỏ nhắn bên trong.

Hắn vỗ tay. Những người hầu trẻ đẹp hiện ra. Họ dọn ra trên bàn vô số những đĩa thức ăn nhỏ bằng bạc rồi lui lại. Những nam và nữ vũ công, cùng với nhạc công xuất hiện. Họ múa quanh những chân cột làm vang lên tiếng chuông đeo ở cổ chân.

Ở đầu bên kia, Alexandre làm ra vẻ đang ăn uống. Mỗi Người đưa lướt qua toàn bộ chiếc cốc đề phòng có độc. Ngày hôm đó Người mặc một bộ áo đỏ, trước ngực trang trí ba con phượng hoàng thêu chỉ vàng còn hai cánh tay áo đã được những người thợ thêu khéo léo nhất Ba Tư chăm chút nhiều tháng liền. Những đồ trang sức của Người cũng lộng lẫy không thua kém gì Hoàng tử Ấn Độ. Bởi điều quan trọng là phải đánh bại kẻ thù đêm đó bằng sự giàu sang chứ không phải bằng sức mạnh. Đó là lý do tại sao Alexandre đã đeo ở mười đầu ngón tay mười chiếc nhẫn gắn kim cương, hồng ngọc và lam ngọc màu sắc rực rỡ. Khăn quấn đầu của Người chạy viền vàng vòng quanh đính trên đó vô số những viên đá chói lọi từ khắp các vùng đất đã quy hàng Alexandre Đại Đế. Vô số những tia óng ánh đó thể hiện vô số những vùng đất đã thuộc về Người. Ngọc mắt hổ, mã não, đá mặt trăng, san hô, ngọc lam, thạch anh, ngọc trai, đó là chưa kể những viên đá tuyệt đẹp mà loài người chưa từng biết tới. Chân Người đi đôi dép da thêu chỉ vàng, nơi häng hà những viên ngọc quý được khâu vào.

Hoàng tử Ấn Độ cho những tỳ thiếp ngồi sau lưng mình và mỗi người trong số họ mang một đĩa đầy thức ăn. Đối lập lại với hai mươi người phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ đủ mọi nguồn gốc này, Alexandre chỉ có một mình Alestria. Người ta đã bày cho Người một chiếc bàn nhỏ. Một tấm mạng trắng phủ từ đầu xuống chân Người và chỉ để hở một đôi mắt kẻ xanh theo kiểu Ba Tư. Người đội trên đầu chiếc vương miện nạm những viên kim cương đẹp nhất trần gian, to như trứng chim cú, trên mỗi viên những thợ thủ công lành nghề nhất đã mài giũa suốt mười năm để tạo thành nhiều mặt lấp lánh. Không mang thêm đồ trang sức nào khác nhưng Alestria tỏa sáng và làm phai mờ hết tất cả phụ nữ. Hoàng tử Kristna nhận ra ngay những viên kim cương huyền thoại mà không ai được chạm tới ngoại trừ những đại đế Ba Tư. Là kẻ si mê những món đồ trang sức, hẳn không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Những món ăn vừa được dọn ra đã được dọn vào nhường chỗ cho những món mới đến. Hàng trăm đĩa thức ăn đã được dọn ra trên bàn tiệc đêm đó. Đêm càng về khuya, những vũ nữ càng để lộ nhiều da thịt. Để ngực trần, họ xoay quanh những vại chứa nước, bước xuống những bậc thang bằng cẩm thạch, nơi những con hươu, con hoẵng và những con vẹt đang dạo bộ. Trong khu vườn rộng mênh mông, những ngọn đuốc và ánh đèn chiếu sáng một rừng hoa đại chen chúc những cánh nhạn cánh phượng cánh dày cánh mỏng cánh trong cánh đục. Tất cả được bố trí khéo léo hài hòa với ánh sáng để tôn lên vẻ đẹp của chúng. Nhờ ánh sáng đó, những chiếc lá cũng dự phần vào cuộc đua sắc thi tài. Hàng trăm nghìn loại lá, lá dài mảnh lá ngắn răng cưa lá tròn dày, nổi bật khỏi bóng đêm và run rẩy khi những vũ công chạm vào chúng.

Những chiến binh Ấn Độ đeo gươm bất ngờ xuất hiện trên các bậc thang. Ta, Ania, và những vệ binh Amazone của Nữ hoàng, chúng ta cùng lao tới, tay nắm chặt vũ khí. Chúng bắt đầu

khiêu vũ. Chúng ta khiêu vũ cùng chúng để không chế chúng. Đôi mắt Kristna rực sáng. Hắn nhìn chăm chăm Alexandre. Đại Đế bình thản mỉm cười và nhịp tay theo điệu nhạc.

Bình minh đã lên. Buổi tiệc đã tàn trong say sưa vờ vịt và ngờ vực từ cả hai phía. Hai vị vua thi hành những nghi thức xã giao, đưa tay lên ngực, chạm trán vào nhau, đặt tay trái lên vai người đối diện còn tay phải đưa trước ngực. Kristna tiễn Alexandre đến tận cổng thành hơi Hephaestion đang sốt ruột đợi chờ. Để tỏ lòng biết ơn cuộc đón tiếp xa hoa, Alexandre cho quân lính mang đến hai chiếc rương bạc bọc vàng và trao cho người chủ. Những chiếc nắp lần lượt mở ra. Trong rương là hai chiếc thủ cấp đã cắt lìa. Sự ngạc nhiên nhanh chóng chuyển thành những nụ cười. Hoàng tử Ấn Độ đã nhận ra ngay đó là hai kẻ thù không đội trời chung, liền quỳ xuống và thề trung thành với Alexandre.

Hai người đàn ông đã trao đổi những gì qua vài lời trong đêm đó? Ta chưa kịp hỏi Nữ hoàng. Vừa về đến trang trại, Alestria nằm xuống Alexandre và hai người tình ngủ với nhau cả ngày.

Alestria đã kiệt sức.

Alexandre đã rời.

* * *

Quân đội cắm trại rồi lại nhổ trại. Từng toán lính Ấn Độ tấn công chúng ta. Tên bay rít lên từng hồi, những con voi ré lên lồng lộn và quân lính la hét bằng mọi thứ tiếng. Những trận chiến còn chóng vánh hơn cả những cơn bão mùa hè, chợt bùng lên rồi tắt lịm. Tất cả biết rằng Đức Vua đang tiến dần tới một cuộc đại chiến. Người đã hẹn đấu với Poros, một ông vua Ấn Độ đẹp đẽ và khỏe mạnh. Họ chưa từng gặp nhau. Họ căm thù nhau qua từng trận chiến nối tiếp. Họ thề lấy đầu đối thủ và cùng với nó là vinh quang và bất tử.

Những dòng sông rộng dần. Giữa những dòng sông là những cánh đồng phản chiếu nền trời xanh biếc. Rừng rú bao vây chúng ta, tan rã rồi lại trở về để nhấn chìm chúng ta trong bóng tối đại ngàn cổ thụ. Đại Đế phi ngựa đi trước, Nữ Hoàng theo sau. Kế bên nhau, họ tiến về cuộc chiến một mất một còn vĩ đại.

Bên bờ Hydaspes, dòng sông vĩ đại lặng lẽ chở nặng phù sa màu vàng đục, đó là nơi Alexandre tập hợp quân đội. Binh lính và ngựa đổ về từ khắp các nẻo đường bộ và đường thủy. Những kẻ nô lệ cầm cuốc trong tay rời khỏi trại. Đức Vua biến mất nhiều ngày. Mỗi lần Người trở về, một trung đoàn lại ra đi, đóng quân trong rừng thẳm.

Alexandre đặt trong lều một cái bàn, trên đó Người tán hiện lại các vùng đất với đầy đủ rừng rậm, núi đá, những dòng sông và những đầm lầy của nó. Ta, Ania, kẻ ngủ trước lều để bảo vệ Đức Vua và Nữ hoàng, ta thấy bóng Alexandre nghiêng nghiêng bên chiếc bàn. Ta thấy dáng Alestria vẫn còn thức và quẩn quýt bên chồng. Hai chiếc bóng của họ nhập vào nhau và trở thành một chiếc bóng duy nhất. Ta không tìm cách giải mã những dấu hiệu nữa. Ta không muốn dự đoán tương lai nữa. Alexandre đã đi tìm vợ mình trong vương quốc của những linh hồn, Alestria đã theo Người trở về mặt đất. Theo tục lệ của thảo nguyên, cả hai đều đã chết. Từ giờ cả hai sống bên ngoài thời gian.

Trên sông, cá sấu bơi qua bơi lại giữa những cành cây gãy, những chiếc lá khô, những bông sen hồng. Những thân cây đã biến thành những chiếc thuyền ngược xuôi để lại sau lưng chúng những đường rẽ nước và những vòng xoáy nhỏ. Một con trăn đã trôi qua. Hephaestion, bản tính vốn điềm tĩnh, đã bắt đầu sốt ruột. Bagoas hay ồn ào kích động đã thôi không kêu ồm ộp nữa. Cassandre thoát xuống ngựa, thoát nhận lệnh rồi ra đi. Những tướng lĩnh Ba Tư cũng vội đến vội đi. Đêm đêm, tiếng lá cây xào xạc làm nền cho tiếng trống âm âm, tiếng tù và hụ, tiếng chim chóc hốt hoảng vụt bay khỏi tổ. Nằm trên thảm, áp tai xuống đất, ta nghe tiếng những bước chân nặng nề làm mặt đất dậy sóng. Poros và liên minh của hắn đang tới gần. Dẫn theo voi, người khỉ và những chiến binh tinh nhuệ thiện chiến nhất của xứ Ấn, Poros đang tiến về phía Alexandre.

Cái nóng và ẩm ướt đè nặng lên ta làm ta không thấy buồn ngủ. Ta ngồi dậy và trong ánh trăng ta mài hai thanh đoản kiếm đã được các cư dân núi lửa luyện nên. Lưỡi gươm đã rực sáng.

* * *

Mặt đất gầm gừ. Rừng cây rung chuyển. Những cây nghìn năm tuổi dạt ra như lau sậy. Khi vượn và chim muông hoảng hốt phóng mình vào không trung buông những âm thanh sắc lẹm. Lũ voi trắng được Poros cho ăn thuốc phiện chạy hồng hộc vào quân lính Alexandre. Quân lính bỏ trốn hết. Ở đầu đoàn kỵ binh, Cassandre mặc đồ đỏ phóng ngựa chạy đi. Bị cánh quân lính bỏ chạy kích động, lũ voi lồng lên vừa đuổi theo lũ ngựa vừa ré vang và giầy xéo tất cả những gì trên đường chúng đi qua. Toán quân của Cassandre chạy qua một lòng sông gần như khô cạn. Bám sát theo họ, lũ voi liền bị lún vào bùn. Rồi bất thành lĩnh mực nước dâng lên và tuôn ầm ầm xuống đầu lũ quái vật cuốn phăng chúng đi. Thì ra Alexandre đã bí mật xây dựng một đập cản trên thượng nguồn và ra lệnh cho Cassandre dụ lũ voi vào bẫy.

Những cột khói đen nổi lên đậm thủng bầu trời. Lửa thiêu rụi những dâu thường xuân và bắn ra những chùm sáng tung tóe. Alexandre đã ra lệnh nổi lửa biến rừng rậm thành một mê cung cháy bỏng. Những đoàn quân của Alexandre di chuyển giữa những lối đi có hố ngăn cách, đâm vào sườn đoàn quân Poros và cắt quân của hắn thành nhiều nhóm nhỏ.

Cuộc tàn sát bắt đầu. Ta, Ania, ta nhận lệnh của Nữ hoàng bảo vệ Alexandre khỏi những mũi tên có thể do chính những tướng soái của Người bắn lên từ phía sau. Ngụy trang thành một kỵ binh bình thường, Alexandre hò hét lao vào binh lính Ấn Độ. Mặc quần áo đàn ông, ta vung vũ khí theo sau Người. Trong cuộc tàn sát khủng khiếp đó, ta quên hết những thảo nguyên, quên chim muông và cả Nữ hoàng của ta, Người bị chông mình cắm ra trận. Phi ngựa theo sau Alexandre như chiếc bóng của Người, ta không đếm xuể ta đã giết chết bao nhiêu tên lính Ấn Độ. Đoàn quân ngựa luân phiên nhau nghỉ ngơi, đó là lúc họ lau chùi máu me, băng bó vết thương và ăn một mẩu nhỏ bánh mì. Đêm thật ngắn. Chỉ một thoáng, bình minh đã chiếu sáng những thân cây và cùng đến với ánh bình minh là tiếng tù và nổi lên và trống trận đánh dồn thúc giục binh lính tàn sát nhau đến kẻ cuối cùng.

Alexandre miệt mài tìm kiếm Poros. Nhưng cuộc chiến của các vị vua cũng là cuộc chiến của những kẻ thế mạng giống hệt họ. Từ xa, ta trông thấy nhiều Alexandre cùng đeo vũ khí giống hệt Người và cùng cưỡi ngựa giống hệt Bucéphale. Họ truy đuổi những Poros di chuyển trên các chiến xa nhỏ. Từ hai ngày nay, Đức Vua thật của toàn cõi Á châu vây đồn Hoàng tử của Ấn Độ, kẻ, theo lời khai của những tù binh, đang mang vũ khí của một tên nô lệ.

Cuối ngày thứ ba, chúng ta gặp một toán lính ăn mặc rách rưới. Ngựa của chúng chảy máu đầm đìa. Alexandre để ý thấy chúng di chuyển không bình thường. Người hét to một tiếng rồi phóng thẳng ngọn lao về phía trước. Như một con đại bàng, Người nhảy bổ xuống đầu một tên nô lệ, kỳ lạ thay hắn lại đang đứng ở trung tâm toán lính Ấn Độ. Hai người đàn ông nhìn nhau khinh bỉ. Cả hai đều đầy những vết băng bó và chẳng còn mũ giáp. Trên hai khuôn mặt lấm lem máu và bùn, chỉ có đôi mắt đang rực sáng. Nhìn nhau trừng trừng một hồi, giống như đang muốn giết kẻ thù bằng ánh mắt kiêu hãnh và hung tàn, rồi cả hai vừa lao vào nhau vừa la hét.

Lưỡi kiếm của Alexandre chém trúng tay Poros. Hai chiến binh Ấn Độ lao tới cứu thủ lĩnh của mình. Chúng bao vây Alexandre để Poros chạy trốn. Đức Vua lại tiếp tục tấn công và đuổi theo kẻ thù. Ta bỏ lại một tên lính mà đáng ra ta phải giết chết để đi cùng Alexandre trong cuộc phi ngựa điên cuồng của Người. Theo sau Poros, chúng ta dẫn sâu vào một khu rừng chưa bị thiêu đốt. Ngày đã tàn làm Alexandre lo lắng. Sợ rằng Poros trượt khỏi tầm tay khi đêm xuống, Người tiếp tục đuổi theo không ngơi nghỉ. Chúng ta đã vào giữa một khu đất phẳng

hình bán nguyệt, bất thình lình những tiếng rít sắc nhọn quần theo tiếng vó ngựa. Những mũi tên ập tới từ mọi hướng nhắm vào chúng ta.

Poros đã giăng bẫy Alexandre! Alexandre bất khả chiến bại, vì quá sốt ruột muốn tiêu diệt kẻ thù, quá nóng vội muốn giành chiến thắng, đã trở thành hồng tâm cho cung thủ của Poros! Nhưng đã quá trễ để suy nghĩ. Chúng ta vây quanh Đức Vua rồi lấy thân mình làm thành một bức tường bảo vệ. Ta vùng kiếm đánh bật những mũi tên. Vô ích. Chúng đã cắm vào đùi ta, trúng chân ta. Một tiếng thét đục ngầu làm ta rùng mình, ta quay đầu lại. Alexandre, khắp người đã trúng đầy mũi tên, vừa bị một mũi tên nữa bắn vào ngay giữa trán. Người ngã ngựa. Ta phóng xuống đất và khập khiễng tiến về phía Người. Máu chảy tràn trên trán, chảy qua mũi, chảy ròng ròng trên hai gò má nhợt nhạt. Máu bắn vào mắt ta và nện vào đầu óc ta.

Khi ta tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống. Những mũi tên đã ngừng gào rít. Có những bóng hình tiến lại gần. Một ngôn ngữ xa lạ xì xào vui mừng như khúc ca của những cánh chim đêm. Chúng ta đã trở thành tù binh của Poros.

* * *

Ta tỉnh lại trong đêm tối, trong tiếng trống từng từng. Ta nhanh chóng nhận ra chân tay mình đã bị trói chặt. Phải mất một lát ta mới nhớ lại được những gì đã xảy ra. Thân thể Alexandre đã bị mang đi. Những binh lính còn sống sót bị chất lên chiến xa chở tới trại của Poros, nơi chúng sẽ bị lục lạo từ đầu đến chân. Bất ngờ vì phát hiện ta là phụ nữ, những binh lính Ấn Độ cùng thốt lên thành tiếng. Viên quản lý của chúng bỏ đi rồi quay trở lại. Hắn ra lệnh đem ta vào một chiếc lều, nơi hai người phụ nữ lần lượt nhổ từng mũi tên trên người ta, còn ta thì ngất đi vì đau đớn.

Ta bò ra tận mép lều. Áp sát mắt vào một khe hở, ta thấy những binh lính đang canh giữ ta và ngọn lửa trại đang bập bùng đằng xa. Những khúc ca và tiếng vỗ tay vọng lại tới chỗ ta. Những bóng người đang nhảy múa. Poros đang ăn mừng chiến thắng.

Alexandre đâu? Binh lính đâu? Alestria đâu?

Ta tỉnh lại lần nữa lúc bình minh chiếu sáng mái lều và soi bộ áo kiểu Ấn Độ trên cơ thể ta. Những người phụ nữ bước vào và cắt bỏ dây trói cho ta. Chúng băng bó cho ta, thay lớp bùn ẩm và bốc mùi tanh mà chúng đã bôi lên những vết thương của ta. Chúng cho ta ăn rồi trói tay ta lại. Chúng sẽ quay lại lúc cuối ngày. Đêm đã xuống. Xa xa, lễ hội đã bắt đầu. Ta không thấy sợ, không hề hối tiếc. Ta chờ bị hành hình, bị cưỡng bức và bị xử chém. Đó là số mệnh của kẻ chiến

bại. Đối với những chiến binh, đó không phải là nhục nhã mà là kết cục của cuộc chinh phục.

Khoảng trưa hôm sau, những gã đàn ông đến. Chúng mạnh tay ném ta lên một tấm ván gỗ có phù điêu, buộc ta ở đó, nhét giẻ vào miệng ta và đem ta ra khỏi lều. Bầu trời và cây cối nổi đuôi nhau. Ta đón chào những bầy chim bay qua. Ta giao phó cho chúng phải bay đến với Nữ hoàng và những chị em của ta để nói cho họ biết Ania sẽ về với những linh hồn vinh quang.

Bốn gã đàn ông vác ta trên vai và được một đám kỵ binh hộ tống.

Những tiếng la hét nổi lên, theo sau là một điệu nhạc du dương. Chúng ta đi ngang qua những tên bộ binh, những kỵ binh khác, rồi đến chỗ Poros, kẻ đang ngồi trên chiến xa bằng vàng, hay cũng có thể đó chỉ là kẻ thế mạng cho hắn.

Những người phương Tây xuất hiện từ bầu trời. Họ nhảy xuống đất về phía ta. Ta nhận ra Hephaestion! Người Ấn đặt ta xuống rồi lùi về. Binh lính Macédoine cắt dây trói cho ta và dỡ bỏ miếng giẻ trong miệng.

- Alexandre! - Ta hét lên - Alexandre đâu?

Ta nhảy xuống đất. Một cơn đau dữ dội làm ta run lấy bầy rồi gục ngã.

- Alexandre đã về nhà, - Hephaestion trả lời ta.

Lời hấn làm ta buốt cả lưng: vậy là Đức Vua đã chết.

Binh lính đặt ta lên ghế. Những đội quân của Alexandre chào ta khi ta đi ngang qua họ. Ta bật khóc khi nhìn thấy mái lều hoàng gia trang trí bằng vàng và ngọc lấp lánh được binh lính canh giữ cẩn mật ở cuối đường. Bốn cô gái Amazone ra tiếp nhận ta. Cửa lều mở ra. Họ đưa ta vào giữa lều.

Alestria đứng đó, Alexandre nằm trên một tấm gỗ giống như ta, mũi tên trên trán đã làm Người ngã ngựa vẫn còn nguyên.

- Alexandre chưa chết. Em, Ania, em đã trở về. Chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trần gian, - Nữ hoàng mỉm cười nói với ta trong khi nước mắt Người chảy ròng ròng trên gò má rồi rơi xuống cánh tay của chồng.

* * *

Poros thừa hiểu nếu hắn giết chết Alexandre, người Macédoine và người Ba Tư sẽ trả thù

cho cái chết của Đức Vua. Hẳn cũng thừa biết rằng mũi tên bắn trúng trán của Alexandre là mũi tên độc giết người.

Alexandre vẫn còn thở, nhưng cái chết là điều phải đến.

Poros đã cầu hòa với người Macédoine để đổi lấy cơ thể Đức Vua.

Hephaestion đã thương lượng với Poros và hứa rời khỏi xứ sở Ấn Độ.

Hephaestion và Poros đã đạt được thỏa thuận chia sẻ quyền lợi. Người Macédoine trả lại cho Poros những vùng đất Ấn đã quy hàng, Poros sẽ không tiết lộ về vết thương và việc Đức Vua bị bắt, đồng thời phải làm cho mọi người tin rằng Đức Vua sẽ còn sống mãi mãi.

Poros lui quân.

Binh lính Alexandre dựng lên quanh trại một bức tường giáo nhọn.

Hephaestion đưa cơ thể Alexandre vào một mái lều đóng kín. Hẳn làm sạch không khí bằng một ngọn lửa lớn. Hẳn cẩn thận nhổ mũi tên ra bằng một viên đá nam châm, trám lỗ hổng trên đầu bằng bột ngà voi và đắp lên vết thương một lớp da cắt từ chân Alexandre. Alexandre ở trong bóng tối suốt ba ngày liền. Tim Người vẫn đập nhưng Người không nói được và không hề mở mắt một lần nào.

Trong lều của mình, Alestria không ăn không uống. Mắt nhắm nhưng Alestria không ngủ. Người đang nguyện cầu.

* * *

Những ngọn lửa chen lấn nhau. Những ngọn lửa hợp lại rồi rực sáng. Những ngọn lửa lê lét, nhảy phốc tới rồi quay lại. Những ngọn lửa đen ngòm, đầy đe dọa, lạnh buốt. Ta lang thang trong thế giới của lửa, ta không còn biết ta là ai nữa. Ta bước tới, rồi ta lùi lại. Ta chạy rồi lại đi chậm chậm. Ta là ai? Ta sờ nắn một thân thể xa lạ nhưng lại thuộc về ta.

Những ngọn lửa tấp vào ta, rồi lùi lại và nằm xuống. Ta không sợ. Chúng đối với ta rất thân thuộc. Chúng giống như ta. Chúng vừa tung hô ta vừa nhảy múa tung bừng.

Một câu hỏi bỗng từ đâu bật ra từ miệng ta: "Các người có linh hồn không?". Bất chợt một cơn đau dữ dội ập đến. Những ngọn lửa run rẩy, toan treo cổ ta lên rồi lại thả ta xuống. Ta hiểu rằng câu hỏi này bị cấm kỵ ở đây, trong thế giới này. Nếu ta đặt ra câu hỏi đó, nghĩa là ta có

một linh hồn. Linh hồn đó là ai?

Ta đau khắp người và co rút lại. Ta lăn lộn ra đất, ta bật dậy và ta bắt đầu chạy. Nhưng cơn đau đuổi theo ta. Cơn đau ở trong thân thể ta trong khi linh hồn cũng ở trong thân thể ta. Những ngọn lửa nhăn nheo và cười nham nhở. Đó là những kẻ bị người ta cướp mất linh hồn. Đó là lý do vì sao chúng có vẻ thèm thuồng và hung tợn, đó là lý do vì sao chúng ta không thiêu đốt được ai. Vì, không có linh hồn, tất cả mọi bản thể đều chỉ là ảo ảnh. Chúng chỉ có thể sống sót nhờ vào nỗi sợ mà chúng tạo ra.

Ta có một linh hồn. Ta là Alexandre. Cái tên này là một nỗi đau đớn. Cái tên này làm ta đau đớn tột cùng! Những hình ảnh hiện về nối tiếp nhau trong lửa.

Hai đứa con trai đi vào đền Apollon. Vị thần bằng cẩm thạch ngắm nhìn chúng. Chúng cởi áo quần nhau rồi ôm chầm lấy nhau.

Đứng dựa vào lan can sân thượng, một người đàn bà tóc dài ngực đầy đặn vừa vẫy vẫy tay vừa khóc.

Một thành đô hiện ra với những bức tường tô màu sắc sỡ, những lá cờ thêu, những con đường chen chúc người và ngựa. Những điện đài nối tiếp cùng với bọn hoạn quan và người hầu kẻ hạ.

Những con đường bùn lầy với những cơn mưa như thác đổ, những con đường băng giá với cái lạnh đánh gục mọi người! Những xác người bay qua ngọn lửa. Chúng mặc đủ thứ phục trang, những vết thương vẫn còn đang hở miệng. Những cột khói nghi ngút rồi tiêu tan. Những tường thành sụp đổ, những yến tiệc thịnh soạn, những gương mặt chiến binh say sưa khật khà khật khưỡng ngang qua. Trái cây và rau quả phọt ra từ chiếc cổ khổng lồ của một con bò tót. Những gã đàn ông trần truồng và đàn bà quấn vải quyện vào nhau, nhấp nhô và bốc hơi biến mất. Tất cả những hình ảnh đó tạo nên Alexandre. Alexandre chính là những ngọn núi mình chinh phục, những dòng sông mình đã băng qua, những vùng đất bị mình thiêu rụi. Alexandre sống trong từng hạt bụi, từng gợn mây, từng đám tro tàn.

Một giọng nói gọi tên ta: "Alexandre, Alexandre".

Đó là giọng một phụ nữ. Ta không biết nàng. Giọng nói đó tinh khiết và dịu dàng. Đó không phải là giọng nói đầy lo lắng của mẹ ta. Không đó không phải là mẹ ta. Bà đang ở xa lắm. Ta đã trốn khỏi bà, bà không thể chạm đến ta nữa, không thể ghi siết ta vào ngực, không thể ôm hôn trán ta, không thể vuốt ve tóc ta, không còn bế ta lên giường, không thể khóc cười trên định

mệnh của ta được nữa. Người phụ nữ này khác hẳn. Giọng nàng ngây thơ và đầy sức mạnh, nàng yêu ta và chẳng muốn đòi hỏi gì ở ta. Nàng tìm ta và gọi tên ta để dẫn ta vào một thế giới khác, nơi ta được giải thoát khỏi những ngọn lửa và ảo ảnh.

Nàng tên gì? Ta đã gặp nàng ở đâu? Làm sao nàng tìm được ta trong rừng lửa? Những câu hỏi không lời đáp lại. Nhưng đáp lại có ích gì? Phải đi theo nàng. Phải tin tưởng vào nàng. Alexandre bị chinh phục.

Một mũi tên bay về phía ta và cắm phập vào ngay giữa trán. Lửa bùng lên. Ta bay vào bầu trời xanh biếc và trong veo. Ta bay lên cao hơn về phía ánh sáng, lòng đầy hoan hỉ. Ta mỉm cười, từng mảnh nhỏ thân thể ta mỉm cười và ta nghe cả vũ trụ mỉm cười. Ta đang ở trong một thế giới khác, nơi những ngọn lửa không thể bước vào. Một thứ âm nhạc trang trọng vang lên trong ta và trong từng tia sáng rực rỡ.

Những tia sáng trắng tạo thành một chiếc cổng khổng lồ kỳ vĩ. Ta lại gần. Ta là một cơ thể nhỏ xíu thèm muốn được nhận lấy sự sống, ta chờ cánh cổng mở ra để được phân phát tâm hồn.

Cánh cửa biến dần thành một khuôn mặt có quầng sáng vàng chói bao quanh. Khuôn mặt đó làm ta nhớ tới Philippe cha ta. Nhưng khuôn mặt đó không bị chột mắt. Đôi mắt mở to và đôi mắt xanh biếc. Người đó không có những vết nhăn nheo và những vết sẹo. Đó là một khuôn mặt và mọi đau khổ trần gian đã bị xóa sạch. Khuôn mặt đó tỏa sáng hiền hòa. Đó chắc hẳn không phải là Philippe mặc dù nó giống hệt ông ấy. Đó chắc chắn là một vị thần trong thân hình của cha ta để đến với ta.

Người nói với ta:

- Hãy trở lại mặt đất. Định mệnh của con chưa viết xong. Hãy trở về, hỡi con người không có linh hồn kia, hãy trở về với linh hồn của mình vẫn đang ở dưới đó nhờ tình yêu của một người phụ nữ.

Ta gật đầu và vội trở xuống. Ta rơi qua các tầng trời. Gió rít lên, màu xanh biến thành màu trắng, rồi màu trắng lại tối đi. Ta tan rã, ta nhập lại rồi lại tan ra lần nữa. Ta lộn nhào rồi rơi tòm xuống.

Ta mở mắt. Những ngọn đèn nhảy nhót.

Một người đàn ông đứng bật dậy và nhảy phắt ra khỏi lều.

- Đức Vua còn sống! Đức Vua đã mở mắt rồi!

Những tiếng ồn ào nổi lên. Những người đàn ông nối đuôi nhau tới bên giường. Ta đã nhận ra Hephaestion, Cassandre, Bagoas và tất cả những bạn đồng hành. Rồi những người đàn ông đi hết và sự im lặng trở về. Một người phụ nữ bước vào. Nàng kéo một góc mạng che mặt lên và cúi xuống bên ta. Môi nàng thơm mát. Ta uống từng hơi thở của nàng như uống nước trong. Ta uống cuộc đời nàng như uống mật ngọt. Nàng quấn lấy ta và ta hòa vào nàng như một con linh dương tung tăng giữa dòng suối bình minh.

Alestria, ta đã trở về vì nàng!

XI

Ta chẳng còn chút vui thú gì với vinh quang, giàu sang và chinh chiến. Bộ áo tía thêu ba con phượng hoàng mà Bagoas mặc cho ta, vòng nguyệt quế vàng mà Hephaestion đội lên đầu ta chẳng còn làm ta run rẩy sung sướng. Những đoàn quân, những mũi lao rực sáng, những con ngựa trắng cương, hàng trăm nghìn binh lính đập vào khiên và đồng loạt hô vang: "Alexandre ! Alexandre ! Alexandre !", cảnh này ta đã chán chường. Như một người đàn ông đã đắc hưởng thụ mọi thứ, như một anh hùng đã lập được kì công, như Ulysse đã trở về quê hương máu thịt, ta chẳng còn ham muốn những gì ta đã kinh qua.

Ta để Hephaestion chở đi. Ta dựa dẫm vào Bagoas. Ta phải cố gắng lắm mới đứng thẳng người. Mặt trời làm ta chói mắt. Ngọn gió làm ta cóng lạnh. Ta ngán ngẩm những cuộc điều binh. Ta thích ở trong lều, trong bóng tối. Im lặng xoa dịu những cơn đau đầu của ta nhưng làm nó lan tỏa khắp mình mẩy. Để giảm đau, Hephaestion mang cho ta một liều thuốc phiện và ta bắt đầu mơ màng. Để đánh thức ta dậy, chàng lại cho ta một liều thuốc khác. Ở Hội đồng, những thống soái chống đối nhau, cãi cọ nhau, tất cả đều muốn được Alexandre phân xử. Ta chỉ mỉm cười với họ.

Chiến dịch của ta, ta nhớ nhớ quên quên. Ta chẳng còn hiểu họ nói gì. Cuộc tranh cãi sôi nổi của họ đối với ta đều lần lượt trở nên vớ vẩn và chán ngấy. Ta im lặng. Ta đã để mất chiếc lưới của mình. Alexandre, nhà hùng biện siêu việt, chẳng còn nói được một câu rõ ràng. Ta vội vã về

lều và đuổi người nằm xuống.

Thời gian và những đổi thay giống như những cánh chim vút bay đi. Ta chẳng muốn và cũng chẳng thể bắt được một con nào trong chúng. Để quân lính tin rằng Alexandre đã bình phục, Hephaestion tổ chức hai cuộc tấn công do hai kẻ giống hệt ta dẫn đầu. Rồi dưới sức ép của các tướng lĩnh, chàng phải lui về nghỉ ngơi. Từ cuối lều, ta nghe tiếng chân Hephaestion tới mách với ta, Chàng giậm chân, quay cuồng và phun ra một tràng những điều phẫn nộ rồi những bài diễn văn nhiệt huyết. Nỗi niềm thất vọng và những gây gổ thái quá của chàng làm ta xúc động. Ta chẳng còn chút cảm xúc gì với những chuyện tầm phào như thế. Ta mỉm cười với chàng để chàng hiểu ta đang nghĩ gì. Chàng thở dài và lui ra.

Đối với Hephaestion, ngày xưa ta mảnh mẽ nhường nào thì bây giờ ta yếu đuối như thế. Ta không muốn đấu tranh cũng chẳng thêm suy nghĩ.

Còn đối với ta, ngày xưa ta yếu đuối bao nhiêu thì bây giờ ta mạnh mẽ bấy nhiêu. Hận thù, tước đoạt, tị hiềm, nỗi sợ bị vượt qua, con lo bị đánh bại, tất cả đã biến mất. Sự náo nhiệt của trần gian chẳng còn ảnh hưởng gì đến ta nữa. Ta chẳng chẳng phải chịu đựng điều gì nữa. Ta đang sống thật sự.

Một người phụ nữ đi đến. Nàng nằm lên người ta khi những cơn đau đầu làm ta run rẩy. Làn da của nàng làm ta tỉnh táo. Cái im lặng của nàng ru ta ngủ. Nàng hôn ta, âu yếm ta. Dù ta chẳng còn cảm giác, ta thấy thân thể thoái mái từ đầu tới chân.

Một bức tường dựng lên ngăn cách ta với những người đàn ông của mình. Từ nay chúng ta bước đi trong hai thế giới khác nhau.

Ta chẳng biết phải nói rằng Alestria đã lướt vào thế giới của ta hay ta, Alexandre, ta đã đi cò thế giới của nàng. Ta đọc được những ý nghĩ của nàng, ta lắng nghe âm nhạc của nàng. Ta để những giấc mơ của nàng mang đi xa. Alestria, hãy dẫn ta về thế giới của nàng !

Alexandre bị những cơn đau đầu khủng khiếp giam cầm trong bóng tối. Hephaestion cho Người uống những chén nước cất để giảm đau và Đức Vua say ngủ khi mắt thậm chí vẫn còn đang mở. Người không còn chiến đấu được nữa. Người không nói gì. Người phải dựa vào vai những vệ binh để đi lại. Tay Người không thể tự cầm đồ ăn thức uống. Alestria phải đút cho Người ăn. Nhưng Hephaestion, Cassandre, Ptolémée cần Alexandre để cai quản vương quốc của Người. Họ đồng tình đưa một kẻ giống hệt Người lên ngồi trên ngai vàng. Để làm cho điều

dối trá dễ tin hơn, họ bắt tay với Bagoas. Sự xuất hiện của viên hoạn quan bên cạnh Đức Vua giả làm tắt ngấm mọi tin đồn nhỏ to.

Đức Vua thật giam mình trong khu phố của các Amazone. Alestria không muốn đóng vai Roxane, Hoàng hậu Á châu nữa. Hephaestion cũng lại phải tìm một kẻ nữa giống hệt để thay thế Người.

Đêm đó, Alestria vào lều của ta và ra lệnh cho ta chuẩn bị hành lý. Trong ánh sáng mờ mờ của những ngọn đèn, ta bị đôi má màu tím của Người và mắt Người sáng rực đánh thức. Ta lại nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Người, nụ cười mà Người đã đánh mất từ rất lâu rồi. Rồi Alestria đi ra còn ta vội vàng đóng hành lý. Người không nói với ta là chúng ta sẽ đi đâu. Nhưng ta, Ania, người hầu trung thành của Người, ta đã hiểu.

Ta vứt bỏ những bộ áo sang trọng, những đồ trang sức quý giá, những đôi dép thêu thùa. Ta để lại những đồ đạc, những tấm thảm, những bát đĩa, những bó nhang. Ta gói đầu lên một gói đồ nhỏ chứa những thứ nhu yếu và ta ngủ thiếp đi trong nụ cười.

Khi Alestria quay lại tìm ta, trời vẫn còn chưa sáng. Tất cả những cô gái Siberia đều đứng trước lều trong tư thế chiến đấu. Ngựa đã sẵn sàng. Ta đưa Alexandre lên một chiến xa Ấn Độ có mái che. Con khỉ Nicée của Người nhảy ra khỏi lều. Nó trèo lên vai và quấn lấy cổ ông chủ. Chỉ có mình Hephaestion đến. Chẳng có Bagoas cũng chẳng có Cassandre hay Ptolémée đến tạm biệt Đức Vua. Hai người đàn ông nhìn nhau trong im lặng hồi lâu. Mắt họ bừng sáng trong bóng tối. Rồi Hephaestion bước tới và hôn lên đôi môi Alexandre.

Alestria dẫn đầu đoàn quân, đã ra lệnh khởi hành. Ta, Ania, ta điều khiển chiến xa và quất ngựa phi nước kiệu.

Trước những mái lều trống, Hephaestion đứng sững người, rồi dần trở thành một chấm nhỏ loãng đi trong đêm đen kịt.

Cửa trại mở ra. Chúng ta, những cô gái Amazone, con gái của thần Băng giá, chúng ta bắt đầu bay lên.

Hephaestion đã lựa chọn định mệnh của mình, ta chọn định mệnh của ta.

Nụ hôn của chúng ta đã buộc định mệnh đó vào chàng, ta để lại cho chàng Pella, Athenes, Memphis, Babylone, Sús, Ecbatane và vô số những thành đô Alexandrie. Trước mặt chàng là gánh nặng của cả một vương quốc. Trước mắt ta là một cuộc đời mới.

Những con đường của Alexandre Đại Đế quanh co, trời lên dốc xuống. Những đoàn xe đi qua làm bụi tung mờ mịt. Những người linh ngang dọc tuần tra. Những đồn trú quân, cũng quan yếu như những thành đô, chúng ta lưu lại một đêm ở đó như những thương nhân xoàng xĩnh. Những tướng lĩnh sống cuộc đời truy lạc, đầy những nô lệ, gái điếm và những kẻ nịnh thần vây quanh. Binh lính say sưa thâu đêm suốt sáng. Chúng ta đi xa khỏi tiếng ồn ào của loài người và miệt mài phóng ngựa qua những núi đồi hết ngày này qua ngày nọ. Ta nghe những cánh chim đang hát và thác chảy ầm ì ầm. Những bông hoa dại phủ đầy thung lũng. Ta không ngửi thấy mùi hương của chúng nhưng tim ta xúc động ngập tràn. Cơ thể ta chìm trong một bồn hương thơm ngát, ta run lên sung sướng. Chúng ta đã tới đồng bằng cỏ cao và mây đổi màu. Tay ta ôm quanh lưng vợ, đầu ta ngả trên vai nàng, ta được gắn với nàng bằng một dây đeo. Nàng đánh ngựa và ta phi nước đại. Gió rít lên. Mặt trời chói lọi tỏa xuống một cơn mưa ánh sáng dát vàng. Ta trở thành khổng lồ. Đầu ta sát vòm trời và chân ta làm rung chuyển mặt đất.

Một đội quân xuất hiện phía cuối chân trời. Những chiến binh đội nón giáp vút bỏ cung tên. Quanh ta một niềm vui vỡ òa. Ở phía trước, Ania phi ngựa nhanh như tên bắn. Những người linh tung nón giáp của họ vào không khí. Họ nhảy xuống khỏi lưng ngựa và chạy về phía Alestria. Họ để lộ ra họ là những cô gái trẻ rồi họ chen nhau được chạm vào bắp chân của vợ ta. Nàng nhảy xuống đất. Những cô gái vây quanh nàng, hôn nàng, cống nàng lên và tung nàng vào không khí. Theo sau Alestria, những cô gái đến gần chiến xa của ta. Họ soi mói, tò mò nhìn ta. Họ chạm vào tóc ta, vai ta. Họ ríu rít như bầy chim. Họ bắt lấy con khỉ của ta, nó vừa đánh trả vừa kêu những tiếng kinh hãi. Họ cười. Cơ bắp của ta duỗi dần. Đầu tiên ta mỉm cười. Rồi ta nhoẻn miệng và phá lên cười.

- Alexandre cười ! - Ania hét lên bằng tiếng BA Tư - Người đã bình phục !

Alestria chạy về phía ta. Nàng nhìn ta và bật khóc sung sướng.

Bộ tộc của Alestria sống theo chân những loài cỏ tươi tốt. Những cô gái thức dậy lúc hoàng hôn và đi ngủ khi mặt trời vừa lặn. Họ phân công nhau những công việc tay chân và luân phiên nhau mang vũ khí để trở thành nữ chiến binh. Họ hay cười và hát rất nhiều. Họ tặng Niccée một con ngựa nhỏ và bày cho nó cách cưỡi ngựa. Họ nuôi chuột nâu và xây một rạp xiếc để làm ta vui. Những đêm hội hè, bên đồng lúa trại, rượu làm họ vui hơn và họ nhảy múa như những ngọn ma trời. Ta tham dự cuộc vui của họ và dần tìm lại cảm giác nơi cánh tay mình. Tập xướng theo nhạc, ta hát thầm và ta có thể nói những từ đơn giản.

Chúng ta tìm thấy những bé gái bị cha mẹ bỏ rơi trên đường của mình, trong khi đó những chiến binh trẻ thậm chí hầu như chưa có một nếp nhăn nào lại ra đi để chết. Bởi những cô gái trẻ nhận cái chết của mình qua các vì sao. Họ uống một loại thuốc làm họ không cảm thấy đau và ra đi trên lưng ngựa, không báo với ai lời nào. Con ngựa trở về trại một vài ngày sau đó để báo tin cái chết. Ania giải thích cho ta rằng khi nhìn thấy một dòng sông, cô gái Amazone xuống ngựa và nằm bên bờ. Cô gái để cho lũ kền kền rửa xác. Linh hồn cô sẽ bay vào bầu trời, nơi cô biến thành một vì sao.

Cũng bằng cách đọc vòm trời đầy tinh tú như vậy, Alestria quyết định mang ta vào mmootj cuộc hành trình. Mùa xuân đã đến. Alestria cưỡi ngựa, Ania điều khiển chiến xa của ta, Nicée ở trên vai ta, chúng ta ra đi theo những con ngỗng trời. Sáng sáng mặt trời rực đỏ. Tối tối mặt trăng vàng lại lên. Chúng ta gặp một đoàn tuần lộc gạc nhung khổng lồ, hàng nghìn con đang cùng chúng ta di chuyển về phương Bắc. Chúng ta như nước chảy về sông, sông sẽ mang chúng ta đi trong dòng chảy hối hả của nó.

Những ngọn cỏ cao thưa thớt dần, mặt đất đầy đá cuội, những ngọn núi đá chồng chất lên nhau. Một vệt đen xuất hiện ở chân trời. Chạy giữa bầy tuần lộc không ngơi nghỉ, chúng ta đi vào một rừng thông thẳng đứng như những mũi lao. Một vài ngày sau, những chiến binh tóc đen đánh lông chim, mặc da thú và vỏ sò, chặn đường chúng ta. Alestria tiến về phía họ.

Nàng trở về bên ta với một nụ cười trên môi.

- Đại Mẫu chờ chúng ta ! - Nàng hô lên.

Những vì sao đã cho Đại Mẫu biết Nữ hoàng đang trở lại cùng một đức vua.

Những viên đá cuội ở khắp trước mặt và sau lưng. Những chiến binh hộ tống chúng ta. Bên kia một dòng sông rộng và nông, nơi chim chóc và hươu nai kéo tới uống nước và hát ca ríu rít, chúng ta bắt đầu bước vào vùng đất núi lửa. Trên chiếc xe do những con chó mắt vàng và xanh kéo, Đại Mẫu, Nữ Hoàng của các cư dân núi lửa, đón chào chúng ta. Người dẫn chúng ta về vương quốc, đó là những ngôi làng trên một đồng bằng rộng lớn xuôi về phía biển. Gió biển thổi những ngọn sóng xanh thẫm. Ở đường chân trời là một dải băng trắng tinh và trong suốt. Một bầy chim lượn tròn ríu rít, lao xuống nước rồi dùng mỏ gấp một con cá bay lên. Thành linh những quái vật màu nâu miệng khổng lồ nhô lên giữa những ngọn sóng. Chúng phun nước lên trời, rồi tia nước lại rơi xuống tạo thành một chiếc cầu vồng.

Những cư dân núi lửa quây quần thành một bộ tộc dưới sự điều khiển của Đại Mẫu. Họ chọn

nữ hoàng trong số những người phụ nữ sinh ra nhiều con cái nhất, những đứa con này sẽ sinh ra nhiều con cháu nữa. Ngược lại với những cô gái Amazone không thích tuổi già, những cư dân núi lửa chỉ tin cậy vào những người lớn tuổi. Đại Mẫu có những hình xăm xanh trên má, một bộ râu dưới cằm. Alestria kể với ta rằng những phụ nữ núi lửa sống rất lâu, do đó họ có sự thông thái và họ nhìn được khắp nơi qua các vì sao. Nhưng Đại Mẫu không quyết định bất cứ điều gì. Cứ mỗi mùa trăng, Người lại tổ chức một cuộc hội hè, nơi các thủ lĩnh các ngôi làng thảo luận với nhau. Người chỉ nói khi có sự bất hòa xảy ra.

Chúng ta chờ mùa đông trở về bao phủ đại dương với một lớp băng dày. Có thể chúng ta thích mỡ, chúng ta quần lông thú. Chúng ta gấp lều, chúng ta chất đồ đạc và công cụ lên những chiếc xe chó kéo. Đại Mẫu đi đầu, cả bộ tộc phía sau, chúng ta tiến vào đại lục tối tăm, ngược chiều gió tuyết.

Trong lúc lướt đi, ta đã quên tháng ngày. Mặt trời biến mất sau những núi băng và không mọc lên nữa. Những luồng sáng xanh, cam, tím, trắng cắt vào giữa đêm trường và xé toạc bầu trời. Đàng xa, tiếng chó sói tru vọng lại làm người ta liên tưởng tới một cuộc thi sửa giữa họ hàng nhà chó. Nicée, bị kích động bên dưới chiếc áo khoác của ta, cũng kêu lên.

Những con gấu trắng ngồi trên những tảng băng, nhìn chúng ta đi ngang qua. Loài cáo lửa phóng đi trong tuyết và biến mất sau những tảng đá trắng. Những cư dân núi lửa săn bắt thỏ và một loại sinh vật da đầy nếp nhăn, có râu, nhìn xa giống như những nàng tiên cá.

Một ngọn núi lửa tối tăm, đỉnh đỏ rực, nổi bật trong đêm đen mờ mịt. Ta nhanh chóng nhận ra dòng nham thạch của nó với những đợt sóng màu tía và những ánh lửa đỏ rực dọc theo sườn núi cuộn cuộn về biển. Chúng ta cắm trại trên mảnh đất màu đỏ và đen xen lẫn tuyết trắng. Những người đàn ông bắt đầu làm việc. Họ đi lấy những quặng kim loại trong các hầm mỏ và chuyển chúng đến dưới chân núi lửa. Bên sườn kia, nơi dòng máu đỏ của trái đất vẫn đang phun trào, những bồn chứa nối tiếp nhau cùng những đường rãnh làm đổi hướng dòng dung nham. Những cư dân núi lửa mở liên tiếp các chốt chặn, làm dòng chảy nóng sáng chảy qua những thứ kim loại trong những bồn trên cùng. Họ điều khiển gang chảy về phía những bồn ở tầng thấp hơn, rồi đến lượt mình những bồn này lại đổ thứ chất lỏng hùng hục đổ vào những khuôn hình thanh kiếm, hình chùy, hình lưỡi liềm.

Phụ nữ nhận những vũ khí sáng đen, rèn chúng và tôi chúng trong tuyết lạnh. Đại Mẫu điều khiển một buổi lễ, nơi Người mời gọi những linh hồn chiến binh của thần Băng giá nhập vào những vũ khí đã trở nên nhẹ tay, bén sắc và bất khả chiến bại này. Để rồi những cô gái

Amazone có thể chiến chống đàn ông thù thuở xa xưa. Để rồi Alestria làm vợ tẩm khiên của Alexandre khi họ lần đầu đối mặt.

Chúng ta trở về khi mùa xuân tới.

Đại Mẫu phán truyền và những người đàn ông bắt đầu chặt thông đóng thuyền. Những người phụ nữ đi về phía biển và dùng vũ khí của họ đào vào đất. Họ xây dựng một đường kênh rộng lớn dốc ngược lên, Những con cá voi nâu, những hòn đảo di động mang trên lưng mình cả một cộng đồng sò và tảo, nổi lên mặt nước và tiếng của chúng làm chúng ta điếc tai. Mùa hè lại đến và những con tuần lộc chạy nhảy khắp vương quốc. Vào một ngày thần Băng giá đã định, những người đàn ông đẩy thuyền ra khơi. Họ tìm thấy giữa bầy cá voi là Nữ Hoàng của chúng với một chấm đỏ và vàng trên người. Họ ném lao ném đá vào nó.

Những con cá voi nổi giận. Khi Nữ hoàng mệt mỏi, nó phun lên một cột nước, đánh dậy những ngọn sóng khổng lồ làm thuyền bè nghiêng ngả. Nhưng những cư dân núi lửa tiếp tục tấn công. Giận dữ, nó đuổi theo những kẻ hiếu chiến để toan nuốt chửng họ. Nó đi vào con kênh lúc nào khôn biết và phóng mình lên bờ.

Một lễ hội diễn ra lúc Nữ hoàng của đại dương đang hấp hối. Giữa những ngọn sóng, bầy cá voi bơi qua bơi lại và hát bài ca tang thương ngày này qua ngày nọ, trước khi chọn ra một nữ hoàng mới và bơi về phương Nam. Thịt của cá voi được ướp muối và dự trữ cho những năm tháng khó khăn. Da nó làm thành những mái lều. Mỡ nó thành dầu đèn. Xương nó để làm những cột trụ, bạc phai dần trong gió, tạo thành lối đi uy nghiêm mà người ta nói với ta là để đón vị thần Băng giá đến.

Mùa thu trở lại. Cỏ úa vàng héo khô. Những cánh chim tung bay về phương Nam và những con tuần lộc phóng đi biệt tích. Buổi tối khi bầu trời trong trẻo và những vì sao lấp lánh, bên đồng lửa, Đại Mẫu cất tiếng hát:

*Những cô gái Amazone, loài cá voi và cư dân núi lửa,
Tất cả đều đến từ đỉnh núi Siberia.*

Vị thần của chúng ta tọa ra Băng giá.

Mặt đất của chúng ta nóng dần.

Băng giá thành Đồi Núi.

Rồi tuyết rơi rơi.

Núi đồi phủ sương lạnh lại trở về thành Băng giá.

Băng tan và biến thành hồ.

Hồ biến mất khi núi lửa mọc lên.

Bộ tộc của Núi có những hậu duệ.

Hai bộ tộc đã băng qua đại dương.

Nhưng chúng ta không biết câu chuyện của họ.

Ba loài chim đã thoát khỏi cái lạnh lan tràn.

Năm loài hoa đã xuống tới mặt đất.

Những linh hồn chiến binh bắt tử lang thang giữa những tầng trời.

Những chị em vô hình bắt tử trở lại trong thân xác và vũ khí chúng ta.

Những cô gái Amazone sẽ biến mất.

Bộ tộc núi lửa sẽ lụi tàn.

Những con cá voi sẽ không còn ca hát được nữa.

Những vũ khí đen sẽ bị lãng quên.

Nhưng linh hồn chiến binh sẽ còn mãi mãi.

Ta, Alexandre, chiến binh đến từ sườn núi bên kia, ta không còn cảm nhận hoàng hậu của ta âu yếm. Ta không biết làm sao nói cho nàng biết ta yêu nàng đến nhường nào. Ta uống lấy thân thể nàng, ta hòa quyện vào linh hồn nàng, ta sống trong mắt nàng, trong những nụ cười của nàng, trong niềm hạnh phúc được có nàng kề bên.

Khi ta đau đầu, nàng ngủ trên người ta, làn da nàng thơm mát xoa dịu những ngọn lửa đón đau.

Ta nói với nàng bằng bàn tay run rẩy. Ta yêu nàng bằng trái tim ta đang tranh đấu giành giật sự sống vì nàng. Ta đã mang cho nàng chiến tranh, vương quốc, những con đường vô tận, nàng đã cho ta những loài cá voi, những con sếu trắng, núi lửa trào dâng máu cuộn và tro tàn của cuộc đời.

Hãy đến với ta, Alexandre. Hãy bay về phía ánh sáng tỏa chiếu từ đỉnh Giá Băng.

Hãy đến với ta, hoàng hậu của ta. Hãy bay về phía mặt trời.

Hãy đến với ta, linh hồn bất khả chiến bại. Hãy bay đến những thế kỷ còn hát mãi tên tuổi của chúng ta, những kì tích của chúng ta, vinh quang của chúng ta.

Alexandre và con khỉ của Người lạnh đi cùng một lúc. Chúng ta đắp cho họ những tấm mền lông thú.

Alexandre nói chuyện khó khăn. Người không còn cảm nhận được khi ta chạm vào cơ thể. Nhưng bằng những cử chỉ của mình, Người cho ta hiểu rằng Người mang ơn biết mấy mũi tên

đã biến chuyển vận mệnh của mình.

Alexandre và Alestria nắm chặt tay và nằm ngắm những tảng băng trôi nhiều ngày. Họ thức dậy để đón ánh bình minh. Họ trầm trồ trước cảnh mặt trời khuất bóng.

Alexandre và Alestria yêu nhau say đắm suốt ba mươi sáu con trăng. Alexandre ra đi vào một buổi sáng mùa xuân. Alestria trở về với ta trên thảo nguyên và đọc cho ta ghi chép lại tiểu thuyết này bằng ngôn ngữ của các loài chim.

Alestria cũng biến mất vào một buổi sáng, chỉ có con ngựa của Người quay trở về.

Ta, Ania, người hầu trung thành của Nữ Hoàng của các cô gái Amazone, ta hoàn tất đoạn cuối cùng của cuốn sách này. Ngày hôm sau, ta thức dậy trước lúc bình minh. Ta uống một lọ thuốc đã chuẩn bị từ đêm hôm trước và cho Nicée uống cùng. Nó trèo lên vai ta. Ta ra khỏi lều.

Ta phi nước đại. Ta dừng lại khi một dòng sông xuất hiện. Theo lệnh của Nữ Hoàng, ta đã chôn những trang sách viết trên những phiến đá trong một hang động. Ta đã chặn kín lối vào của nó.

Một cánh đại bàng trắng bay ngang qua bầu trời.

Nó dẫn ta về cõi xa.

*Cho con, đứa con trai tương lai, cho con cuốn tiểu thuyết viết bằng ngôn ngữ chim muông này,
Cho con, chiến binh dũng cảm, cho con tự do và những cuộc ruổi rong trên lưng ngựa,
Hãy canh giấc ngủ của chúng ta,
Hãy canh gác những mùa đi qua.
Cho con, cô gái trẻ say sưa đọc các vì sao,
Cho con, cô gái trẻ giải mã cuốn sách của loài chim chóc,
Cho con, cô gái bé bỏng không biết sợ đau, không hề sợ chết,
Bí mật linh hồn chúng ta,
Bí mật tình yêu,
Bí mật sức mạnh.*

Hết.

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>